

ИЗДАТЕЛСТВО ОТЕЧЕСТВО

Любен Дилев ДО РАЙСКАТА ПЛАНЕТА И НАЗАД

ДРУГИТЕ ПРИКЛЮЧЕНИЯ
НА НУМИ И НИКИ

Любен Дилов

До райската планета и
назад

Другите приключения на Нуми и
Ники

Научнофантастичен роман за деца

ПРЕДГОВОР

ЗА ОНЕЗИ, КОИТО НЕ СА ЧЕЛИ КНИГАТА „ЗВЕЗДНИТЕ ПРИКЛЮЧЕНИЯ НА НУМИ И НИКИ“ ...

Има такава книга. В нея се разказва за същите герои, които ще срещнете тук. Дори авторът ѝ е същият, което за него е особено важно.

Говори се, че за да станело едно произведение хубаво, писателят трябвало да обича своите герои. Авторът ни Нуми и Ники уж също обичаше героите си, а взе, че ги изостави в първата си книга наред път. По-точно, наред космоса. Вярно, те не бяха захвърлени ей тъй, на произвола на съдбата, намираха се на топло и защитено място и все пак не заслужаваха такава участ, защото са добри деца. Макар и малко странни.

Но какво толкова им е странното – деца като деца! Нуми бе дошла на Земята от планетата Пира и е естествено да се стори на земните читатели малко странна. Ако пиранските читатели прочетат тази книга, на тях пък Ники Лудото ще се стори странен, защото той си е едно съвсем земно момче.

Двамата тръгнаха заедно из космоса да търсят други цивилизации и въпреки че се случиха доста недоразумения помежду им, успяха да станат приятели. А то говори добре за нашите герои. Защото много хора никак не могат да простят на ония, които се различават от тях. Нуми и Ники сами се убедиха в това, когато попаднаха на една планета, където на хората, които се струваха на другите странни, направо им отрязваха главите, та двамата едва успяха да се спасят.

Освен тях, книгата, която държите сега в ръцете си, има и трети герой, но той е невидим. От него се напипва само едно мъничко копче под кожата зад лявото ухо на Нуми.

Момичето от Пира било дете-експеримент. Пиранските учени вградили в главата му втори, изкуствен мозък. Той беше пълен с науките на цивилизацията Пира, а веднага запомняше и всички нови знания. Така, щом Нуми натиснеше копчето му и го запиташе наум за каквото и да било, изкуственият мозък веднага ѝ отговаряше. Учените искали да проверят дали биха могли по този начин да спестят на децата ходенето на училище. На Нуми обаче ѝ омръзнало да бъде експеримент и тя избягала от Пира при първия сгоден случай.

Може би не е възпитателно, но авторът е склонен да ѝ прости. И на Земята мнозина читатели знаят колко досадно е да не си обикновено дете, а да посещаваш разните там експериментални училища и школи.

Наистина понякога този мозък ѝ е доста полезен. Особено с едно качество, което учените не предвидили. Като го свързали с естествения ѝ мозък, той така го засилил, че Нуми станала способна да отгатва мислите на другите хора. Пък и не само на тях. Тя можеше да улавя всички чужди мозъчни излъчвания. А Ники Лудото редовно си патеше, защото в главата му често се раждат и мисли, които съвсем не са за пред хората.

Какво още е необходимо да се каже на ония, които не са чели първата книга? Ах, да! Ники често имитираше своя праядо, който раздаваше своите съвети по такъв начин: „В своя дълг и не лек живот аз съм се убедил, че когато е студено, човек трябва да се облича по-топличко“. То, май, и така си е смешно, но в устата на Ники звучеше двойно по-комично, когато той кажеше с гласа на праядо си: „В своя дълг и не лек живот, Нуми, аз съм се убедил, че не бива да газиш бос из космоса, щото може да настъпиш някоя звезда и да се опариш“. И само вторият мозък на Нуми отказваше да проумее как е възможно едно четиринадесетгодишно момче да има дълг и нелек живот. Защото дори и на планетата Пира изкуствените мозъци не притежават чувство за хумор.

Ето че казахме по нещичко за тримата герои, колкото да добиете малка представа за тях! Но има и четвърти. Ще трябва обаче сами да си го представите, защото и авторът знае за него толкова, колкото е научил от Нуми. А пък той често мени вида си. Понякога прилича на гигантска тиква или мандарина, понякога на круша, друг път на жълта презряла краставица. Този космически зеленчук, както го нарече Ники Лудото в първата книга, носи поетичното име МАЛОГАЛОТАЛОТИМ.

Не ви ли звучи поетично? Така е на пирански език, затова. На земните езици то означава „Спасител на живота“. И този спасител на живота е извънредно загадъчно същество. Дори не е сигурно дали е същество, или биологическа машина, но двете деца достатъчно спориха по този въпрос, та не е нужно тук отново да подхващаме препирнята им.

– На планетата Пира – разказва ни Нуми – съществува една интересна и за земните жители легенда. Някаква неизвестна, но много древна и могъща цивилизация, която може вече да е и изчезнала, създавала тези същества-машини и ги пратила на стража около ония слънца, на чиито планети имало живот. Защото във Вселената той е нещо изключително рядко и ценно. Тези малогалоталотими забелязали преди десетки хиляди години, че на Земята предстояли страшни земетресения и

наводнения, които заплашвали да погубят всичко на нея. Спуснали се те, взели големи групи хора от различните ѝ краища и ги разселили по други планети. Такова едно племе, водено от някой си Девкалион и жена му Пира, станало родоначалник и на цивилизацията Пира.

Но нали това било само легенда, как тогава едно измислено същество ще приеме в своята утроба действителните Нуми от Пира и Ники от Земята?

Работата е там, че малката пиранка силно вярвала в хубавите приказки. По време на катастрофата с космическия кораб, в който се намирала и тя с баща си, Нуми се обърнала за помощ към малоголоталотимите. И ето че един от тези стражи на живота уловил телепатичния зов, излъчен от обединените два мозъка на момичето. Той спасил пътниците, а после, кой знае защо, позволил на момичето и да избяга с него. По негово желание го довел чак на Земята да се убеди, че тя все пак не е загинала, както се разправяло в легендата. Иначе това му било забранено, защото е вмешателство в живота на различните цивилизации. Нуми предполага, че просто се е зарадвал до срещне най-после едно същество, което истински вярва в него, а умее и мъничко да го разбира. Ники Лудото обаче предполага друго. Сигурно е повреден, каза той веднъж на Нуми, щом се е повел така по твоите два акъла! Разбира се, тогава той беше нещо ядосан, пък и обичаше да се заяжда. То кое ли земно момче не обича да се заяжда с момчетата! Виж, на Пира не знаем как е. Но ако пиранци наистина произхождат от Земята, едва ли момчетата ще са много по-различни, колкото и цивилизацията им да е по-напреднала от нашата.

Иначе двамата нямаха оплаквания от Мало – така те наричаха за по-кратко своя малоголоталотим. Той не само ги разхождаше из космоса с фантастична бързина, защото умееше да се гмурка под пространството. Той ги и хранеше, макар и по един малко неапетитен за земните навици начин. На децата им се щеше и още им се ще да му се отплатят, а не знаят с какво. Те дори не могат и да го запитат, защото не умеят да разговарят с него, както разговарят хората помежду си. Според Нуми той бил толкова умно и добро същество, че ние ще трябва още стотици векове да се учим, докато почнем като него да виждаме и познаваме Вселената. А ние сме принудени да ѝ вярваме, защото, благодарение на необикновените си способности, тя единствена може да замени мислено няколко думи с Мало.

Такива са четиримата главни герои, с които ви предстои да се срещнете тук. Историята сигурно ще ви се стори доста невероятна, но за

това не авторът е виновен. Почне ли една история от самото начало с някое невероятно събитие, така си върви до края. И с нищо не можеш да я направиш по-вероятна, защото тези истории притежават и невероятен инат.

...И ЗА ОНЕЗИ, КОИТО ВЕЧЕ СА ЧЕЛИ „ЗВЕЗДНИТЕ ПРИКЛЮЧЕНИЯ НА НУМИ И НИКИ“

На тях само ще припомним, че бяхме оставили двамата да киснат голи в хранителния разтвор на Мало, та да си възвърнат силите след приключенията см на планетата, където режеха главите на странните хора. Сега ще си признаем и защо: тогава просто ни омръзна да ги слушаме. Всеки знае, че препирните между момче и момиче на техните години траят прекалено дълго и трудно се понасят.

Спорът им възникна, когато Нуми целуна момчето заради геройските му постъпки, а от целувката ѝ бузата на Ники се изприщи. Електронният мозък на пирожката обяви, че двамата били несъвместими един с друг, понеже са от различни цивилизации. Ники обаче възрази, че това било глупост. Той просто си бил алергичен и често се изприщвал от ягоди, от мед и други сладки неща. Такова твърдение би било вярно, ако приемем, че целувката на едно момиче прилича на меда, на ягодите и шоколада, от които понякога децата се изприщват. Но кой ще ти повярва в това? Иначе спорът е съвсем безсмислен, защото всяко ново явление може да се обясни само с научни опити, не с приказки и заяждания. Трябва много и разнообразни цивилизации да се целуват помежду си, за да се установи дали изприщването в случая е закон на Вселената, или е нещо случайно.

После Ники си пожела следващата планета, на която Мало щеше да ги отведе, да е пълна с непознати и свирепи зверове. Дали беше искрен, или искаше да се поперчи пред момичето от Пира, авторът вече не помни. Пък е и почти невъзможно да се отгатнат с точност прищевките на едно момче, чийто прякор е Лудото. Нуми обаче си пожела планета, пълна с красиви цветя, защото бе ѝ омръзнал този страховит космос. И отново взеха да се препират, сега вече съвсем глупаво. Всеки искаше да се покаже великодушен, та да заглади грубостите от първия спор, като настояваше за такава планета, каквато другият желае. И пак стигнаха до спора дали са съвместими помежду си, или не.

За тяхно оправдание трябва да припомним, че този въпрос беше наистина важен. Мало ги пренасяше от една звезда към друга, като

минаваше под пространството, където децата сякаш умираха, за да възкръснат отново в съвсем други светове. От науката обаче е известно, че при подобно движение из космоса времето се свива, годините се превръщат може би в минути. Но на Земята и на Пира то продължаваше да си тече в своя обичаен ход и отдавна бе отнесло със себе си техните родители, приятели и близки. Как да не се вълнуваш тогата дали си съвместим с единствения човек край теб! Нали само на него можеш да изплачеш мъката си по загубеното? Нали само той ще ти помогне да не полудееш от отчаяние и самота? И пак само чрез него ще повярваш, че всичко ще свърши добре.

Макар и с изприщена буза, Ники чувствуваше пиранското момиче по-близко дори от сестра. И това беше естествено. Когато две цивилизации се свържат, то става завинаги. Може да се карат, може дори да се сбият, но не могат повече една без друга. А това вече е доказан закон на природата.

И така, нека отново им кажем: Здравей, Нуми! Здравсти, Ники! И добър ви ден!

Нищо не променя тъй детето, както космосът и пубертетът
Ники Лудото

ГЛАВА ПЪРВА

1

КРАЯТ НА СПОРА. КАКВО ВИЖДАТ
МОМИЧЕТАТА, КАКВО ВИЖДАТ МОМЧЕТАТА И
КОЙ Е НАОПАКИ

Казахме „добър ден“ на Нуми и Ники, но в космоса, разбира се, няма ни ден, ни нощ. Там всичко е относително, твърдят учените. Дни и нощи имат само планетите, които се въртят около себе си, както ние се преобръщаме на плажа, та слънцето да пече ту гърба, ту корема ни. Ако си близо до някоя звезда, ще се пържиш в нейния ужасно горещ вечен ден. Ако си далеч от звездите, ще зъзнеш във вечната ужасно студена нощ. Но и тия думи са измислени от хората. На космоса, изглежда, му е все едно дали е ден, или нощ. А може би той си има други думи за времето, за часовете, за годините. Думи, които знае навярно само Спасителят на живота Малогалоталотим, защото той познава Вселената по друг начин и по друг начин се движи из нея, без да му е горещо или студено.

Погледнеш ли например през голямото му око, когато той лети в пространството между звездите, тогава ще видиш пък нещо съвсем друго. То не прилича нито на ден, нито на нощ и на Земята изобщо не може да съществува. Тогава Мало сякаш се носи в един красив безкраен тунел. Този тунел се образува от голямата му скорост, при която светлината на звездите се размазва на шарени ленти. Нещо подобно на дъгата, която се появява на земното небе след дъжд.

Учените наричат това явление Ефект на Доплер или Доплеров тунел. Не защото прочутият физик Доплер пръв е минал през такъв тунел. Нуми и Ники бяха първите хора, които минаха през него. А защото Доплер математически е доказал, че при много високите скорости в космоса ще се образува такъв светлинен тунел. Ето как чрез математиката човек може да си остави името чак в космоса, без изобщо да е стъпвал там! И е добре да го знаят ония ученици, които бягат от часовете по математика и физика, а иначе си мечтаят да открият какво ли не и да станат прочути.

Двете деца бяха се свили едно до друго в околото на Мало и напрегатото се вирираха в дъгоцветния тунел. Те отдавна бяха минали под

пространството, изскачайки навярно чак в друга галактика. Ники обаче все още не можеше да свикне истински с този силен удар, когато Мало изведнъж се гмурнеше под пространството, в Нищото. Въпреки лекарството, което всмукваше от специалната тръбичка в шлема на пиранския скафандър, който му даде Нуми. Все още върху гърба му сякаш се стоварваше най-малкото трикрил гардероб, а в ушите му забучаваха десет мотоциклета с повредени ауспуси. После в главата му нахлуваше Нищото, от което той напразно се опитваше да запомни нещичко. Двамата или просто умираха там, под пространството, където този свят не съществува, или Нищото не можеше да бъде запомнено. Запомня се нещо, а нищото как ще запомниш? Опитайте и ще се убедите! И тогава няма да се сърдите нито на Нуми и Ники, нито на автора на книгата, че не могат да ви разкажат нещо за това Нищо.

След него идваше новият удар, който ги събуждаше в красивия Доплеров тунел. Този път обаче май летяха прекалено дълго в него. Сигурно новата планета, която Мало избираше за тях, се намираще далеч. Двамата имаха време пак да се заситят в хранителния разтвор на утробата му, да поспят, дълго да си разказват разни земни и пирански истории. И едва сега шарени те стени на тунела започнаха да избледняват. Някои жълти и оранжеви ленти първи се изгубиха и в опразненото от тях място надникна мракът на междузвездното пространство. Мало най-последно намаляваше скоростта си.

– И наистина ли не ти каза къде отиваме? – попита я пак Ники. – Сигурно искаш да ме изненадаш, а?

– Буф – възкликна Нуми. Така възклицавали пиранци, когато нещо им е досадно. – Нали ти обясних, че аз не мога да разговарям с него както с теб! Той само ми внушава какво да правя, когато нещо трябва да се направи.

– А ти все пак какво му поръча? – не я остави на мира Ники. – Признай си! Зверове или цветя?

– Това, което ти желаше. Планета с непознати зверове.

– Но аз нали ти казах, че желая това, което ти желаш! А щом ти желаш това, което аз желая, значи трябва да бъде както ти желаш.

– Буф, Ники! Не почвай пак, моля те! Чак ми се завива свят!

Момчето се засмя.

– На кой мозък? На изкуствения ти може ли да му се вие свят?

– И на него ще му се завие, ако не престанеш с тия спорове.

– Добре де, няма вече. Важното е да стигнем някъде, че тук започна да ми писва.

– Какво ти писва? – огледа го Нуми любопитно и дори се послуша да

чуе пищенето. Макар да бе научила великолепно неговия земен език, тя не винаги разбираше ония по-особени изрази, които употребяваха земните момчета. Защото бе го учила от радио и телевизионните предавания.

– Исках да кажа, че ми омръзна – поправи се той, иначе трябваше да ѝ обяснява нещо, което не беше лесно за обясняване.

– Значи ти е скучно с мен?

– Буф – послужи си Ники с нейното възклицание. – Ама и вие, пيرانските момичета, ли сте същата досада, все към себе си да отнасяте нещата!

Очите на Нуми се натъжиха и той побърза да се поправи още веднъж.

– Казах ти, много ми е хубаво с теб и сме напълно съвместими. Виж, на бузата ми няма нищо, пъпките изчезнаха. А онова, за свиването на времето, също може да не е вярно. И всички на Пира и на Земята да са си живи и здрави. Нали още никой не е пътувал като нас из космоса, та да го е проверил.

– Науката не лъже – заключи вяло Нуми.

Ники се изправи на колене, защото краката му бяха изтръпнали.

– Тя не лъже нарочно. Сама видя за колко неща вашата наука казва едно, пък нашата съвсем друго.

– Но за свиването на времето казват еднакво.

Това беше вярно. Ники обаче трудно понасяше и сълзите на момичетата, и собствената си мъка, та побърза да имитира старческия гласец на своя праядо:

– В своя дълъг и не лек живот, Нуми, аз съм се убедил, че ние все си мислим за Вселената едно, пък после то излиза друго. А като повярваме в това друго, след време то се окаже още по-различно. И така натаък. Няма край тая работа, ще знаеш. И в науката е същото. Важното е човек да не излиза в космоса гол, щото хремата му е в кърпа вързана.

И Нуми най-после се усмихна. Тя не знаеше, разбира се, как може да се върже хремата в кърпа, но ѝ се стори, че това, което Ники каза за вярата на хората и за техните заблуждения, е истина. Усмивката ѝ не излезе вече шарена. Не беше пъстро от отраженията и цялото ѝ лице. То грееше в ясна слънчева светлина.

Кръглата зеница на Мало, през която те също можеха да гледат, бе запълнена от огъня на непознато слънце. Сега Ники не се уплаши, както първия път, че могат да паднат на звездата и да изгорят, Мало само я забикаляше, за да се отпрати към търсената планета. А как от толкова

далеч познаваше какво има на нея, си оставаше едно от чудесата на загадъчното същество, които хората сигурно никога не ще разкрият, докато сами не се сдобият с подобни фантастични способности.

Децата онемяха в очакване какво ще им покаже зрящото през милиарди километри напред око на Мало. И ето, то потъмня. В него отново изгряха бледите лъчи на далечните звезди, пръснати като стафидки в черното тесто на космоса. Една от тях скоро почна да нараства и се превърна в жълтеникава топка. Слабият ѝ светлик веднага я издаде, че се е преструвала на звезда. Той беше само отражение от лъчите на нейното слънце. Сигурно знаете, че планетите нямат собствен огън. Те светят благодарение на слънцето, което ги е родило.

Каква ли планета щеше да им предложи този път добрият Мало? Предишните не бяха кой знае колко приятни с глупавите сомо хапиенси, дето знаеха само да се хапят помежду си, и още по-глупавите звездна хора, които обезглавяваха привържениците на истината.

Ники чак се изпоти от напрежение. Добре, че пиранският скафандър бързо попиваше всички течности от тялото му. Такъв скафандър ако си имаше на Земята, майка му нямаше все да му напомня да се пази от изпотяване.

Неизвестната планета бързо измести целия космос и се настани в зеницата на Мало. А телата на децата пък внезапно олекнаха. Мало бе изключил гравитацията около себе си и слизаше като перушинка леко. Защото и това той правеше обратно на измислените от хората машини. При кацане и излитане в него не нахлуваше тежкото претоварване, от което страдаха земните космонавти, то се проявяваше само при преминаването му под пространството. Сега за няколко минутки в Мало наставаше безтегловността.

Ники я преживяваше за пети път и вече ѝ се радваше. Ако не седяха в окото на Мало, а в просторната му утроба, която бе се превърнала в тяхно постоянно жилище, сигурно щеше да си поплува из въздуха. След още миг обаче те прекосиха облачната покривка на планетата и пред погледа му затрепка чудно видение.

Цялата равнина под тях бе като нарисувана от много вдъхновен и щастлив художник. Сред нея цъфтяха в пищно великолепие бухналите глави на огромни цветя и храсти.

– Мечта! – прехласна се тихичко той, сякаш се боеше да не го чуе планетата.

– Ужасни са!

– Кои? – обърка се Ники от възклицанието ѝ. – Аз не съм виждал

по-красиви цветя.

– Какви цветя – сонна му се Нуми. – По-отвратителни зверове от тия не мога и да си представя!

– Я не ме будалкай! Зверове! Понеже аз онзи ден казах, че искам зверове, ти сега...

Нуми ядосано го прекъсна.

– Аз не знам какво е това „будалкай“, но ти явно ми се подиграваш, загдето исках планета само с цветя. А аз наистина казах на Мало твоето желание и ето ти ги зверовете! За такива ли си мечтаеше?

– Нуми, не бива така – предпазливо я укори той, за да не се скарат точно преди кацането им на планетата. – Аз наистина виждам само едни цъфнали храсти и цветя, цветя...

Децата се изгледаха с подозрение в очите. Ники не издържа на изпитателния ѝ поглед, отново се обърна към зеницата на Мало и смаяно възкликна:

– Я! Няма никакви цветя! Ама и животни не виждам.

Пиранското момиче също бе изненадано.

– Изчезнаха! Само планини някакви...

– Само планини и морета! Та ние сме още далеч, Нуми, и нищо друго не се вижда изобщо! Какво беше тогава това одеве?

– Не знам. Ще попитам мозъка си.

Тя пхна пръстче зад лявото си ухо и натисна копчето на електронния мозък. Послуша обясненията на вътрешния му глас, после го изключи.

– Казава, че когато човек дълго пребивава в затворено пространство, без други възприятия, мозъкът му понякога сам си произвежда някакви видения. Тогава вижда неща, които силно му се е искало да срещне или пък нещо съвсем чудато, дето го няма никъде. Вашите учени наричали това явление ейдетически представи.

– Ей... де... тически ли? – разчлени Ники мъчната дума и си спомни, че когато седеше дълго в клозета, без да си е взел книга за четене, мозъкът му си фантазираше каквото си щеше. Но то май не беше същото явление.

– Ейдетически – повтори Нуми. – Така му казват вашите, но и ние го имаме.

– Добре де – заяде се Ники Лудото, – защо ти, като искаше цветя, видя моите зверове? Все наопаки да си!

– Ти си наопаки! – върна си малката пиранка.

– Но аз наистина исках да бъде планета с цветя, защото ти я

искаше!

– И аз исках да бъде, каквото ти искаше! Със зверове... – поразтрепераха се устничките на момичето.

– Хайде, хайде, вземи сега пак да ми ревеш, че не сме били съвместими! Изобщо това не са ейдетически, а идиотически представи!

Ники усети, че тя не разбра шегата му или не я прие, за да не обиди сериозния си електронен мозък, затова отново прибегна до мъдростите на своя праядо:

– В своя дълг и не лек живот, Нуми, аз съм се убедил, че момичетата все виждат не това, което виждат момчетата. И няма значение от коя планета са.

– А пък момчетата винаги обратното – засмя се тя и скокна от мястото си. – Хайде за шлемовете!

Скокът ѝ беше непредпазлив. Тя удари главата си в меката плът на Мало и се завъртя като пумпал във въздуха, размаха ръце и крака. Ники само с едно докосване я завъртя още по-силно. Нуми весело се разписка, а той се запревива от смях, защото тя се кълчеше така, както никакви ейдетически представи не можеха да ти го представят.

– Спри ме вече – примоли се момичето накрая. – Моля те, Ники, не мога сама! Мало ей сега ще кацне!

Той улови единия ботуш на скафандъра ѝ и я смъкна надолу. После двамата нетърпеливо запълзяха през тъмните, пулсиращи като живи проходи на Мало. Трябваше да се приготвят за непознатата планета, а все още не знаеха какво ще им предложи тя – невиджани цветя или невиджани зверове.

2

СРАМНО ЛИ Е ДА СЕ СТРАХУВАШ. ОЩЕ ЕДИН ЗАКОН НА ВСЕЛЕНАТА. КАК ИЗГЛЕЖДА БАЛЕРИНА В СКАФАНДЪР. НЯКОЙ ОТВЛИЧА НУМИ

Лекотата в телата им си остана и след като стъпиха на планетата. Вярно, не беше както онази безтегловност, в която ставаш безпомощен, ако нямаш опора, но почвата под тях сякаш се огъваше и ги караше да залитат. Нуми съобщи, че гравитацията тук била значително по-слаба, отколкото на Земята и на Пира. Вероятно бе питала своя електронен

мозък за това явление.

Този път Мало не отлетя веднага, както от планетата на звездните. Или не се боеше, че някой ще го види – значи тук нямаше хора, – или изчакваше да разбере дали планетата ще им се хареса.

Далечни, нежно сини планини ограждаха хоризонта ѝ. Тревата стигаше до над коленете им. Близката гора обаче ги плашеше с необикновено високите си дървета и със зверовете, които може би криеше.

– Нуми – попита земното момче, – дали имам още газ в пистолетчето?

Две пирански пистолетчета с упойващ газ бяха единственото им оръжие. Мало не разрешаваше да се отива въоръжен при друга цивилизация. На планетата на звездните той не пусна Ники навън, докато не остави джобното си ножче. Ники успя там да изнесе само прашката с телените кламерчета и тя му свърши добра работа сред босоногите звездни хора, но иначе не беше никакво оръжие.

Гласът на Нуми отвърна в шлемофона му:

– Сигурно. Ти не изразходва много, когато напръска звездните.

– Ама как само ги натръсках, а! Црък в носа и шаат!

Пира беше миролюбива цивилизация и затова бе създала само оръжие, което упойваше, а не убиваше.

– Смуки от втората тръбичка! – нареди му Нуми.

Езикът му я напипа в долната част на шлема и Ники всмука две глътки от предпазващия серум. Дори и на Пира лекарствата имаха неприятен вкус. Изглежда, това също бе закон на Вселената. През това време Нуми съсредоточено гледаше лентата с мъничките уредчета на ръкава си. Ники също погледна своите. Температурата тук позволяваше да се ходи дори гол, но показателят за въздуха бе сменил цвета си, което означаваше, че не бива да се свалят шлемовете. Какъв ли въздух дишаха тая толкова висока и тучна трева, тия огромни дървета? Защо Мало ги бе довел на такова опасно място?

– Имаме си достатъчно въздух в скафандрите – рече в шлемофона му гласчето на Нуми. – А тия невиджани зверове, дето мечтаеше за тях, щом ще са толкова различни и непознати, сигурно не дишат същия въздух като нас. Но ако искаш, да се връщаме.

– Ха, мечтал съм! Аз само така го рекох – отвърна Ники и изтръпна. Значи тя бе чула и предишния му укор към Мало, а сега сигурно бе си помислила, че се е уплашил. – Нуми, включен ли е електронният ти мозък?

– Разбира се. Тук ще ни трябва, а през шлема няма как да го

включва.

– Ти ми обеща да не подслушваш моите мисли!

– Без да искам. Защото си наблизо. А сега не улавям и никакви други излъчвания.

– Трябвало е да ти измислят някое приспособление, което и отвън да го включва. Колко му е? Едно лостче, което ще натиска...

– Там, където отивахме с татко, щяха да ми направят такъв шлем. А тези са обикновени, за пътнически космолети. Хайде, решавай!

И тук, както на планетата на звездните, момичето нему предоставяше водачеството. Въпреки двата си мозъка.

– Нека я разгледаме! – отвърна малко надутото Ники, макар да знаеше, че тя сега улавя излъчванията на неговия мозък, та, колкото и да си придава храброст, пак ще познае, ако го е страх.

Но нима е толкова осъдителен и срамен? Пред неизвестното човек винаги се бои. И героите стават герои именно защото преодоляват страха си. Ако им е все едно какво ще стане с тях, това няма да е никакво геройство. Защо тогава ние мъжете толкова се срамуваме – разсъждаваше Ники, докато вадеше от джоба си вълшебното пиранско острие за рязане. И вече не се боеше, че тя може би чете мислите му. – Момичетата как не се срамуват, пък са винаги сто пъти по-страхливи от нас. Те май са по-естествени, не са такива фукльовци...

Той погледна към своята междузвездна спътница, но не видя лице то й, защото тя бе се навела и разгръщаше високата трева. Сигурно бе отгатнала намерението му пак да издигне пирамида от чимове, та да познаят мястото, където трябва да се върнат, и искаше да види дали в тревата няма някакви животинки. Така бяха направили на планетата на звездните.

– Питам го ще чака ли, или ще отлети, но не съм сигурна в отговора му – каза момичето. – Не вярвам да ни изостави.

– Да направим все пак една пирамидка – настоя Ники. – Ще ми помогнеш ли, та по-бързо...

– Сам, Ники! Моля те – викна момичето. – Тук не може да няма животинки.

Трябваше да се уважават нравите на чуждите цивилизации, а пиранците не си позволяваха да убиват по никакъв повод каквото и да било. Момчето отгърна с две ръце тревата. Около корените й не се виждаха ни насекоми, ни червейчета, но може би имаше в пръстта? Като изпитваше едно непознато му досега угризение, той приближи острието, премести леко копчето и изтегли първата черта. Почвата мигом се

стопяваше под невидимия лъч на пиранския инструмент. Щом очерта първия квадрат, Ники събра тревата на сноп и я издърпа. Чимът се откърти. Беше много голям, а почти не тежеше в ръката му. Обърна се, за да ѝ покаже, че и под тревата няма нищо живо, което да е пострадало, но момичето бе си намерило друго занимание. То подскачаше високо, премяташе се във въздуха като цирков акробат над трамплин, а между два поредни скока се отдалечаваше с летящи крачки към гората.

– Нуми, какво ти стана? – подвикна ѝ той. – Къде отиваш?

Смехът, който звънна в ушите му, още повече го обезпокои. Заедно с него тя направи няколко изумителни балетни завъртания във въздуха. Май че им казваха „пируети“. А балерина в скафандър, също както и акробат в скафандър, е нещо доста обезпокоително. Особено когато се смее така налудничаво.

– Уча се да ходя – обади се тя най-после с по-разумен глас. – И ти трябва да се упражниш, за да свикнем със слабата гравитация. Чувствувам се като онова ваше животинче, как му казвахте... Ах, да, скакалец! Хоп! – И тя отново излетя в един поне десетметров скок. – Ще ида да видя дърветата отблизо.

– Недей без мен!

– Не се плаши! Каквото и да се покаже, ще му избягам. Виж!

И тя направи сега двойно по-голям, най-малко двайсетметров скок по посока на гората. Бе разперила ръце за равновесие и в сребристия скафандър отдалеч наистина можеше човек да я сбърка с чуждопланетен скакалец или водно конче. Разбира се, ако предварително е виждал такива.

На Ники, естествено, също се прищя да полети така подире ѝ, но пирамидката трябваше да бъде довършена, макар Мало да не показваше намерение да отлети. Той стърчеше наред поляната, жълтокафяв, както бе стоял на Земята пред входа на изложбата, и пак приличаше на гигантска тиква. Повърхността му не пулсираше, не менеше цвета си, беше изопната и спокойна. Не го ли познаваш, никога не ще допуснеш, че е същество или машина и може да лети из космическите пространства. За миг дори и на заетия да трупа чимове един връз друг Николай Лудогорски се стори невъзможно току-що да е излязъл от тая невероятна тиква, за да слезе на непозната планета.

Той се обърна към гората, защото бе престанал да чува опиянените възгласи на момичето. Видя го в още по-необикновено положение. Нуми висеше като бляскава коледна шишарка сред короната на едно от крайните дървета.

– Какво правиш там? – викна ѝ той, забравил, че дори и да го пошепне, радиостанцията в шлема пак щеше да отнесе думите му до нея.

– Ама не крещи така, ще ми спукаш тъпанчетата – обади се веднага тя. – Разглеждам листата. Много са особени. Тук и с една ръка можеш да се държиш на клона, а той дори не се огъва. Толкова големи дървета нямаме на Пира.

Николай остави пирамидката недооформена. Важното бе да се вижда купчината отдалеч, като особен знак. Останалото щеше да върши компасчето на ръкава му. То щеше да им показва и посоката, и разстоянието, което са изминали от своя ориентир. Знаеше вече как се настройва.

Прибра режещото апаратче и опита най-напред с лек подскок на място. С такъв подскок на Земята щеше да се вдигне на не повече от педя, а тук се озова на две педи над тревата. Стомахът му се сви от студа на уплахата, но падането излезе плавно и ходилата му не усетиха докосването като удар, а като естествена стъпка. Дали не можеше и по-високо?

Можеше. Но бе забравил да разпери ръце за равновесие и кой знае какво щеше да стане, ако не бе скачал много пъти от кулата в лятната къпалня, та умееше да владее тялото си. Пък и то бе свикнало вече с тази гравитация по време на работата над пирамидката. Реши да опита и ония преметания, които Нуми така смело бе изпълнявала във въздуха. Приклепна отново и силно се изхвърли нагоре. Тревата остана далеч под него. Сега трябваше да свие крака към корема си, да си даде тласък с тях назад и тъкмо тогава шлемът му закътня от ужасения писък на момичето. Ники загуби равновесие, залюшка се из въздуха, дърветата в далечината също се залюляха пред очите му. На нито едно от тях не висеше познатата сребриста шишарка.

– Никиии... Ох, Никиии...

Едва в последния миг той протегна ръце и омекоти удара, който, въпреки слабата гравитация, от тая височина сигурно щеше да бъде чувствителен. И хукна към гората с грамадни скокове, като се стареше да внимава, защото каква щеше да бъде ползата за момичето, ако паднеше лошо. Едва не се блъсна в короната на първото дърво, смъкна се по ствола му и навлезе в гората. Почти бе сигурен, че е пристигнал на мястото, където тя преди висеше, но никъде не я видя.

– Нумиии, къде си?

– Не знам – отзова се тя сега малко по-спокойно. – Нещо ме е увילו цялата. С гръб съм. Ох, ще ме смачка! Сега излизаме от гората.

- Но какво е? – ужаси се Ники.
- Прилича на дебела змия. И лети. Ооох, съвсем ме смачка!
- Викай Мало! Мало викай!
- Непрекъснато го викам. Оооох!

Николай се върна малко назад, за да погледне между стволите с надежда, че летящата змия ще е излязла тук от гората. Мало си стоеше все така неподвижен на мястото. Нима нямаше да им се притече на помощ? Какъв спасител на живота е тогава? Нуми казваше, че малогалоталотимите избягвали срещите си с всякакви други същества и не се намесвали в живота на планетите. Само при крайна нужда, както тогава на Земята. Но нима не е крайна нужда да спасиш едно момиче от такава хубава цивилизация, когато е в лапите на някакъв си звяр?

Той почти се разплака от безсилие и от острото си чувство за вина. На ти сега зверове, каквито никъде ги няма! Що му трябваше да изрича такова лекомислено желание! Само да се изфука пред Нуми с храбростта си! А тя стана жертва, не той!

– Нумии – извика той още по-силно. – Твоят проклет Мало даже не помръдва.

– Ох, не го наричай така – изпъшка тя. – Ние сме си виновни. Пък и как ще ми помогне, ни ръце има, ни оръжие!

– Говори! Говори ми да се ориентирам – подкани я той, когато тя спря. – И не се бой! Ще те намеря! Ритай, хапи – добави той съвсем глупаво, забравил, че устата ѝ също се намира в шлема. – Опитай се да освободиш ръката си. Компаса виж! Впръсни му газ, с резеца го срежи...

Нуми само тихичко простена в отговор на многобройните му съвети. Това го накара почти да обезумее и той като слепец се заблъска в гигантските стволове, търсейки отвъдния край на гората.

3

НИКИ СЪЩО ПАДА В ПЛЕН. НО НИКОЛАЙ ЛУДОГОРСКИ МИСЛИ ЕДНО, А НИКИ ЛУДОТО ВЪРШИ СЪВСЕМ ДРУГО. СМЕШНО ЛИ Е ДА СТОИШ НА ГЪРБА НА НЕПОЗНАТО ЧУДОВИЩЕ

Не трябваше да тича така слепешката, защото дърветата си го подхвърляха едно на друго като баскетболна топка. Според компаса бе изминал повече от седем километра, но дали в правилната посока? Нуми се

обаждаше от време на време ту с изохкване, ту с някоя дума, но и тя не можеше да му покаже къде се намира – близо или далеч, от ляво или в дясно. Защото един радиоглас винаги с еднаква сила преодолява разстоянията във всички посоки. То е все едно да се опиташ да определиш по транзисторното си радио къде се намира говорителят – в София ли, в Пловдив ли, или пък във Варна и на коя точно улица.

Веднъж тя изписка възторжено в ухото му „Пусна ме!“, но само миг след това извика едно смъртно ужасено „Аааа!“ и замлъкна сякаш завинаги. Той разплакано я молеше да се обади отново, да каже какво е станало, къде се намира. Чу отново гласа ѝ, когато лежеше съвсем безсилен някъде в края на гората, защото между стволите бе станало по-светло.

– Кошмарни са – изрече тя отпаднало. – Не идвай, Ники! Защо и двамата да загинем.

Бе казала „кошмарни са“, значи звярът не беше един. Дали наистина да не се върне? Така се запита момчето, но само още по-ожесточено запълзя към светлото.

Тревата отвъд последните дървета бе също висока и Ники се шмугна като гущер в нея. Дълго не посмя да вдигне глава, а сърцето му лупаше така силно, че сякаш тресеше земята под гърдите му. И щеше дълго да лежи, ако изведнъж не бе чул едно грохотно ръмжене, нещо като далечна гръмотевица, ако и почвата под корема му наистина вече не бе закънтяла.

Той вдигна глава над тревата с чувството, че го обгражда цяло стадо зверове, и забрави да я върне обратно. Не забрави, а не можа, защото целият се вцепени от гледката. Очите му не успяха да различат какво точно виждаха. На стотина метра пред него като че ли се биеха слон, кит и октопод, сплетени в общо кълбо с размерите на жилищна кооперация. На всички посоки се размахваха шии, хоботи, пипала, може би опашки, крака с дебелината на дворцови колони. После му се стори, че не са слон, кит и октопод, а праисторически чудовища като ония, които бяха нарисувани в учебника по зоология. А когато очите му най-после прогледнаха истински, той зърна да се премята сред чудовищното кълбо и скафандърът на Нуми. Вече действително като играчка от новогодишна елха в сравнение с тия гигантски туловища.

Ники понечи да ѝ съобщи, че я е открил, но вместо това отново зарови главата си в тревата. С какво щеше да ѝ помогне? С газовото пистолетче ли? Тук трябваша тонове приспиващ газ! И от самолет да се пръскат. С лъчевия резец ли? И нокътя им не ще изрежеш с него! Или

пък с прашката? Не беше ли права, като му казваше да не идва? Безсмислено е да загиват и двамата. По-добре е да помоли Мало да го върне на Земята, та поне там да научат какво става из космоса!...

Така си мислеше момчето Николай Лудогорски от цивилизацията Земя, свряло се като мишка в тревата, за да не го открият чудовищата. Но Ники Лудото каза нещо съвсем друго, щом в шлема му звънна ужасеният повик на момичето: „Ники, защо мълчиш?“.

– Тук съм, не се безпокой! Ще измисля нещо! – отвърна Ники Лудото.

– Нищо не измисляй! – каза странното пиранско момиче. – Пази се да не те забележат! Ох, цялата ме изпочупиха! Защо не ме изядат най-после, та да се свърши това мъчение.

Момчето отново вдигна предпазливо глава, за да види защо наистина не я изяждаха, а само я подхвърляха между хоботите си на десетки метри над земята. Битката там като че ли бе поутихнала, шиите и хоботите се люшкаха някак си лениво, един от тях вдигаше и сваляше сребристия скафандър като асансьор и сякаш го показваше на другите.

– Нуми, слушай ме сега! – викна ѝ той задъхано. – Ръцете ти са свободни! Когато си най-близо до земята, боцни го с резеца. Аз ще се покажа да им отвлека вниманието, а ти бягай.

– Недей, опасно е! За теб е опасно.

– Прави каквото ти казвам, чуваш ли! – побесня той от собствения си страх. – Така ще те набия после, че...

– Как така ще ме набиеш – възмути се тя и се заплака. – Бягай, Ники, безсмислено е!

– Млък, глупачке, защото веднага ще скоча! Прави каквото ти казвам и ми дай знак!

Тя не му даде искания знак, но щом видя хобота да я сваля отново към тревата, Ники се изхвърли от мястото си и размаха ръце и крака, за да привлече вниманието на чудовищата към себе си. Те не я пуснаха. Може би не бяха го и забелязали. Вторият скок го отнесе още по-близо до тях. Резеца – крещеше ѝ той, – резеца! Но летеше така бързо, че я загуби от погледа си. Оглушал и ослепял от собственото си безумие, Ники не бе в състояние вече да се спре. А и слабата гравитация го носеше с двойно по-голяма сила. Сякаш не той скачаше, а нещо друго го изхвърляше във въздуха накъдето си ще. Приличаше на топче за тенис на маса, което, веднъж ударено, можеше до безкрай да подскача насам-натам.

И все пак нещо го спря. Направо във въздуха, при поредното му отскачане. Стегна го в плътен обръч около кръста и забави полета му.

Беше сиво-черно, по-дебело и от най-дебелия питон в зоологическата градина и го отнасяше към някакви сивочерни гърбове на китове или гигантски слонове. Иззад тях ту тук, ту там се надигаше чудовищна глава с ококорени плочести очи, готова да посрещне поредната си плячка. Той се подпря с юмруци на питона, опита да се завърти, но обръчът го стегна още по-силно. Успя единствено да зърне момичето далеч под себе си, в тревата. Чудовищата бяха го пуснали, за да уловят него.

– Бягай! – викна ѝ той и насочи двете си оръжия напред.

Беше безсмислено да се опитва да среже тоя гигантски хобот, но, ако той го отнесееше близо до очите на звяра или до зиналата му паст, щеше да забие режещия лъч в някое око, щеше да стреля и с упоиващия газ в гигантската муцуна.

Нуми сякаш бе отгатнала това му решение, защото гласът ѝ гръмна в ушите му:

– Не прави нищо, чуваш ли! Ще ги разсърдиш! Само трябва да изтърпиш. Скафандърът ще издържи. И скрий патрончетата, ще ги изтървеш. Аз загубих моето.

Сигурно се намираше вече в безопасност, шом можа да изреди толкова наставления наведнъж.

Хоботът го пренесе доста далеч от едната глава, после като че ли го показа и на втора, а след това го заразмахва като същинско махало. Като ония панаирджийски люлки, чиито вързани на синджири столчета те изхвърлят страховито високо. Ники я послуша и пхна в джобовете си двете безполезни на това разстояние пирански оръжия, та поне да освободи ръцете си. И добре, че го направи, защото в следващия миг обръчът около кръста му се отпусна и той полетя с главата надолу. Кракът му обаче се заклеши в тоя кой знае как свил се обръч и момчето остана да виси на единия си крак. Кръвта нахлу в мозъка му, замая го. Не, все пак трябваше нещо да се направи! Ако още малко го полюлееха така, сам щеше да си умре.

Той събра сили в себе си, изхвърли се нагоре и обгърна с две ръце онова, което така безпощадно го размаваше. Веднага усети болката от разпнатия глезен, който бе си останал в обръча. Да можеше някак си да го освободи, сега би могъл и да отскочи, защото хоботът забавя размахането си. Ето че дори бавно заслиза надолу, после освободи крака му и се изпъна като телеграфен стълб, по който Ники веднага се плъзна. Краката му стъпиха леко в тревата, в изкълчения му глезен обаче сякаш нож се заби и той не успя да хукне веднага. А и веднага го хванаха отново. Този път за лакътя.

– Стой!

Беше Нуми. Той жертваше живота си за нея, а тя, глупачката, преспокойно си стоеше на мястото.

– Няма смисъл. Колкото пъти опитвах, все ме хващаха и само ме търкаляха насам-натам. Стой мирно! Имам чувството, че не ни мислят лошо. Само са любопитни.

Щом хоботът бе го оставал да слезе точно до нея, може би наистина нямаха враждебни намерения. Но какви бяха тези „те“?

От това разстояние се виждаха само гигантски крака, като колонадата пред Народния театър. И отпуснатия неподвижен сега хобот пред тях. Не бе възможно да се огледа повече, както не е възможно да огледаш добре една сграда, когато си близо до нея.

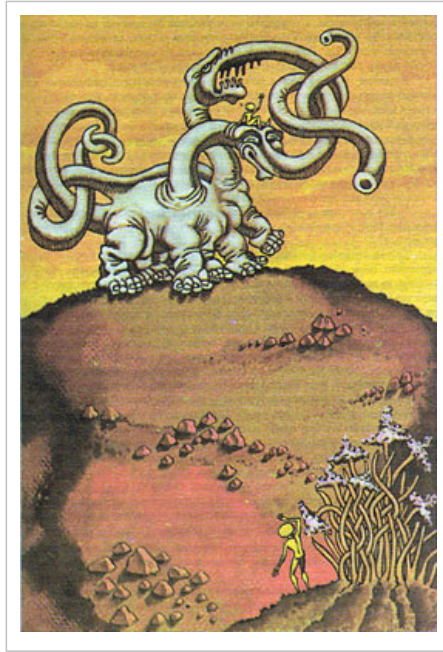
– Нуми, какво е това? Разбра ли нещо?

– Не, но мозъчните им излъчвания съвсем се успокоиха. И не ми се струват враждебни.

– Хайде полекичка назад – предложи той шепнешком, сякаш се боеше да не го чуят, и хвана ръката ѝ.

Направи гърбом няколко предпазливи крачки, теглейки я подире си, но хоботът веднага се спусна над него. Краят му беше изострен и завършваше в нещо като копито или широка длан. Тя разтвори дебелината си сбръчкана кожа и от нея току пред лицевото му стъкло изникнаха няколко дълги остронокти пръста. Ники ужасено се дръпна и падна в тревата.

– Не мърдай! – предупреди го отново Нуми.

Пръстите обхванаха целия му шлем и полекичка го вдигнаха, сякаш искаха само да изправят падналото момче. После зашариха по целия му скафандър, но го заопипваха внимателно, като да проверяваха дали не си е счупил нещо. Тогав Нуми, вместо да използва залисията на хобота и да избяга, направи нещо, което можеше да направи само едно таква странно пиранско момиче.

Тя предпазливо се долепи до този хобот, цялата се залепи за него и започна да го милва и да го потупва галено, както се потупва врата на любим кон или вярно куче. Хоботът изостави момчето, изви се към нея, а момичето влезе в прегръдката му, не преставайки да го милва. Хоботът я вдигна и я заотнася към една от главите, надникнала облещено отгоре им. Сега сигурно вече щеше да я глътне. Ники съвсем онемя от страх. Дори не си помисли, че моментът е сгоден за бягство. Затова не бива да му приписваме прекалена храброст. Той просто не се сети за това.

Нуми бе стигнала вече до облещената и раззинала челюсти глава. Невероятни бяха тези челюсти. Двамата заедно можеха да бъдат само

една мъничка хапка за тях, а момичето не се уплаши. То започна да милва и тях отстрани. Те изтракаха оглушително, отвориха се пак, затвори-ха се, но не посегнаха към него. Тогава Нуми се измъкна от прегръдката на хобота и стъпи върху тая чудовищна и на вид, и по размери глава.

Държеше се като малко дете, което безстрашно се приближава към устата на лъва, защото го смята само за голяма играчка. Ето, от другата страна изскокна друг такъв хобот, а тя се остави и нему, като го милваше по същия начин и го насочваше да я обгърне през кръста, не през ръцете. Хоботът я вдигна от главата и я понесе към друга такава глава. Приблужи я към очите си, които сигурно бяха големи колкото автомобилни колела. Нуми успя да се изплъзне и оттам и стъпи върху втората глава. Както би стъпил човек върху капандурата на висока къща. Изправи се и преспокойно направи няколко крачки напред-назад.

– Ела и ти горе – чу Ники гласа ѝ в шлемофона си. – Оттук се вижда по-добре. Буф! Нищо не мога да разбера! Коя глава на кое тяло е, кой хобот на кого е?

Тогава Ники си помисли нещо доста разумно, което досега не бе му хрумвало. Щом Мало бе ги довел тук и си кротуваше на поляната, сигурно знаеше, че това не ще е особено опасно за тях. Нали е Спасител на живота. И вече тръгна по-спокойно, с намерението да обиколя тия зверове, да ги огледа от повече страни. Вървеше сякаш покрай дънерите на ония гигантски дървета в гората, а това бяха крака с груба като кората на стогодишни дъбове кожа. Един, два, три, четири... Там още един и още един... Внезапно изотгоре към него се проточи нещо, което се разтягаше и изтъняваше в края си. Опашка или хобот? Не смогна да го види добре, защото ръцете му инстинктивно се вдигнаха за отбрана. Нещото го докосна много леко и Ники си спомни какво бе направила храбрата му пиранска приятелка. Прегърна го, с лек натиск го насочи към кръста си и го замилва. Нещото го подхвана все така внимателно и с бързината на асансьор го вдигна нагоре. След няколко мигвания Ники стъпи отново на краката си и веднага се усети свободен. Живият асансьор вече се отдалечаваше със змийски огъвания, а Нуми му махаше с ръка на пет-шест метра от него.

– Добре дошъл при твоите невиджани зверове!

Дори можеше вече и да се смее това изумително момиче! А който е пребивавал така върху гърба на някакво съвсем непознато чудовище, знае добре, че тогава на човек никак не му е до смях.

4

НУМИ ИЗМИСЛЯ ЗЕМНИ ДУМИ. НУЖЕН ЛИ Е ЧАДЪР В КОСМОСА. ОТ КОЛКО ПОСОКИ ТРЯБВА ДА СЕ ГЛЕДАТ НЕЩАТА

На страха очите са големи – казват там, където бе се родил Ники. Не знаем дали на Пира имат подобна поговорка, но и Нуми бе видяла повече зверове, отколкото бяха в действителност. Отначало няколко, после два, а накрая той се оказа един. Изглежда, очите на страха навсякъде из космоса са еднакво големи. И ако това е така, значи сме открили още един закон на природата.

Гигантското същество притежаваше две глави, по един разтягащ се хобот под тях, множество крака, чийто брой и отгоре не можах да установя, и две подобни на хоботите опашки, които също умееха да хващат с ловкостта на човешки ръце. Гърбът му бе разделен на две половини от една дълбока гънка – същинска падина между два хълма.

Докато се разхождаха по него и надничаха ту от едната му страна, ту от другата, звярът потегли. Придвижваше се доста бързо и леко.

– То е от слабата гравитация на планетата – рече Нуми. – У нас такава грамада не би могла да съществува. Ще я убие собствената ѝ тежест.

– Но какво ще правим? – попита Ники, уверил се, че сега се намирах в още по-голяма безизходица. От тази височина бе невъзможно да се опита повторно бягство.

– Ти ще кажеш, ти искаше да се срещнеш с невиджани зверове.

Той не чу в гласа ѝ подигравка, но в тяхното положение звучеше тъкмо така. Отгоре на всичко Нуми се изтегна върху гърба на звяра, сякаш се готвеше да спи.

– Буф, като изпочупена съм! Ти леко се отърва. То видя, че приличаш на мен и те остави. Пък мен сигурно ме изследваше. Не можеш да си представиш как ме търкаля и гони, и подхвърля насам-натам! Добре, че издържа скафандърът!

– Изследвало те е, защото веднага е разбрало, че ти си експериментален човек.

Нуми не се засегна както друг път, когато той, вместо с името ѝ, се обърнеше към нея с „Ало, експериментчето, как си?“.

– Щом можеш пак да се заяждаш, значи всичко е наред.

Той легна до нея.

– Ти си права. В такова положение най-важното е спокойствието и силната храна, както препоръчват земните ни доктори. Мисля да изям някое и друго хапче.

– Аз глътнах едно – каза тя. – Чудесно изобретение са тия наши хапчета!

– Чудесно за теб. Аз и всичките да изгълтам, пак ще си бъда гладен, като няма какво да дъвча.

Нуми отново му показва, че твърде успешно бе усвоила вече от него уменията да се заяжда. В началото на запознанството им то ѝ беше съвсем непознато. Но нали и затова различните цивилизации толкова искат да се запознават – та да се учат една от друга. Тя каза:

– Ако знаех предварително, че ще те срещна, щях да ти поръчам специален шлем, пълен с дъвчки.

Ники не ѝ отговори, защото в момента всмукваше второто хранително хапче от съответната тръбичка в шлема. То също така бързо изпълни целия му стомах с усещането за пълнота и ситост, но земният човек е свикнал да приема храната чрез продължително дъвчене и гладът продължаваше да измъчва устата и гърлото му. А дъвките лежаха в джоба и не бе възможно в тоя опасен въздух да вдигне шлема си. Той се загледа в небето, по което се събираха грамадни облаци.

– Ще завали май. Не биваше да тръгваме из космоса без чадъри.

Звярът под тях си нямаше чадър и сигурно затова още по-бързо хукна нанякъде.

– Къде ли ни отнася? – рече Нуми.

Той бе ѝ се ядосал, че не се засмя над шегата му с чадърите и отвърна:

– Да те покаже на децата си. Да видят и те момиче с два мозъка.

– Ники – огорчи се малката пиранка. – Защо пак ставаш лош?

– Питаш ме, като че ли аз знам къде ни отнася!

– Значи, не те смушава, че това същество има цели две глави, а моите два мозъка непрекъснато те дразнят! Пък уж ме обичаш.

Това странно момиче въпреки всичко нито веднъж не нарече животното звяр или чудовище. За нея всяко живо нещо беше същество.

– Кога съм ти казвал, че те обичам? – възмути се Ники.

– Ето и сега, дойде веднага да ме спасяваш!

– Това е друго. Вие на Пира само тия ли спасявате, които обичате?

– Там всички се обичаме и уважаваме. Защото няма по-скъпоценно нещо от човека.

– Това е друго. И ние... – Той щеше да каже, че на Земята е същото, но и без телепатичните си способности Нуми щеше да познае лъжата. Та нали оня пазач на изложбата, пък и публиката я посрещнаха не само без обич, но и без най-малкото уважение. Затова се поправи: – Исках да кажа: и вие там не се обичате еднакво, нали?

– Буф, не ми се спори сега с теб – въздъхна тя. – Голям си спорлю!

Николай се изкикоти.

– Няма такава дума в нашия език.

– А как казвате на човек, който обича да спори за всяко нещо?

Ники не откри думата, която може би и не съществуваше, и Нуми възтържествува:

– Ето, сега вече си имате такава дума, спорлю такъв!

– Ти си спорла – озъби й се той. – Няма такава дума!

– Има! Щом нещо вече е създадено, значи го има. Нуми създава думи, а Ники дъвче гуми – отмъсти си тя заради дъвките, които той бе донесъл със себе си от Земята, а тя не можеше да понася, и скокна от мястото си, сякаш се уплаши да не я набие.

Но не затова бе скочила, а внезапно бе си наумила нещо. Изтича до най-близкия няколкометров врат на звяра и пъргаво се закатери по набръчканата му кожа. Животното сякаш усети намерението й, защото изви тази си глава назад и я сниши. Нуми се издърпа още нагоре, легна по корем над челото и замря неподвижна.

– Ей, какво правиш там? – не издържа Ники.

– Мъча се да разбера какво мисли. Улавям някакви много силни излъчвания.

– Щом е толкова голямо, сигурно и мислите му са големи – изтърси Ники съвсем глупаво и веднага се засрами. – Шегувам се, разбира се.

Отвъдната глава се протегна към Нуми и отвори чудовищната си паст, сякаш да я погълне или да й каже нещо. Ники потрепера. Гигантските челюсти изтракаха два-три пъти над самия й шлем, а тя каза преспокойно:

– Интересно, излъчванията им са различни. Едната глава като че ли мисли едно, другата – друго. Дясната сега много се вълнува.

– И те спорят – подигра я Ники. – В своя дълг и не лек живот, аз съм се убедил, че щом се съберат две глави на едно място, не може да не започнат спор.

Нуми се разсърди, защото й пречеше с дърдоренето си.

– Ако не престанеш с тоя дълг живот, ще му кажа да ти го скъси! Ей на тая ще кажа! – тупна тя лекичко с пръсти озъбената глава, дошла

съвсем близо до нея.

Главата изтрака още по-заканително. Тогава отсамният хобот се протегна бързо, хвана момичето за краката и с един замах го върна в падината на гърба до Ники.

– Буф – тупна Нуми озадачена край него. – Защо ли го направи?

– Пречиш им на спора.

Отвъдната глава се отдалечи със страховито ръмжене.

– Ники, тя май искаше да ме изяде! – чак сега се уплаши малката пиранка.

– Ами! Ако е искала, щеше да те изяде.

– Може би другата ѝ попречи. Нейните излъчвания също са силни, но са спокойни. И точно нейният хобот ме спаси.

– Въобразяваш си. Като ти кацне някоя муха на челото и ти ще я прогониш, нали? Ние за него сме като мухи.

– Но то прояви интерес към нас!

– Непознатата муха също ни е интересна.

Нуми пак се ядоса.

– Ей, спорлю, ако не ми пречиш, може би ще разбере все пак нещичко. Хайде, помълчи малко, моля те! Няма само теб да слушам! Буф, оттука е трудно. Излъчванията и на двете се сливат, не мога да разбира кое на коя глава е. Ще ида пак.

Тя обаче не успя да осъществи намерението си. Тъкмо се приближи отново до гигантския врат и почернялото небе над тях изтрещя оглушително. Сякаш сто светкавици едновременно го разкъсаха на парчета. Двата хобота грабнаха пришълците и се извиха заедно с тях под необятния корем на чудовището. Миг след това дъждът рукна. Дъжд, какъвто никое от децата не бе виждало на своята планета. Тук сякаш всичко беше такова чудовищно, сякаш животното бе влязло под Ниагарския водопад. Така се казва един прочут водопад на Земята и ако сте го виждали на снимка или на кино, можете да си представите каква вода се изсипваше върху чудовището, като образуваше от всичките му страни плътна водна завеса.

– Видя ли, то дори се грижи за нас! – зарадва се Нуми и се намести по-удобно в примката на хобота, който я държеше на сушина. – Истински разумно същество е.

Ники не можеше да отрече, че това сега наистина приличаше на спасение. Небесният водопад сигурно щеше да ги отнесе като сламчици от гърба на чудовището. Но той беше зъл, защото хоботът го държеше за бедрото и той висеше като окачен на кука.

– То с две глави, ти с два мозъка, не може да не се харесате. Кажу ми, че си имаме скафандри и няма да се намокрим. Нека ни пусне.

– Вместо да приказваш глупости – сръза го Нуми, – по-добре диктувай сега наблюденията си. Ти съвсем забрави, че сме тръгнали да изследваме другите планети. А какво по-интересно от това същество, което явно има разум и е добро!

Наистина бе го забравил, но човек може и името си да забрави, като попадне в лапите на такова чудовище. По-точно в хоботите му.

Ники се сети да потупа гальовно хобота по дебелината кожа и той отново отгатна желанието му. Изви се, образува нещо като дебел полугеврек и момчето се измъкна от мъчителната му примка, седна върху него. Ех, де да беше наистина геврек това, такъв геврек! – възмечта си гладът в него.

В шлемофона му екна оглушителен смях.

– Какво ти става? – сепна се момчето.

– Ти искаш да го изядеш, така ли? – захласна се Нуми в смеха си.

– Ей, стига си ми чела мислите! Остави ме да диктувам! – Той включи вградения в скафандъра му записен апарат, но веднага го изключи. – После. Сигурно пак ще ми се смееш.

Момичето обаче искрено се възмути.

– Как така ще ти се смея? Нали се разбрахме, че тъкмо това е още по-ценно? Ти си друга цивилизация и виждаш нещата по един начин, аз съм друга и ги виждам по друг начин. Когато едно нещо се погледне от различни посоки, по-лесно може да се разбере истината за него. Не се страхувай, аз уважавам земната цивилизация.

Николай включи отново записния апарат и плахо, но добросъвестно започна да диктува наблюденията си от тази планета. Земната цивилизация щеше да има нужда от тях, колкото и наивни или неточни да са. А Нуми ни то веднъж не го прекъсна с някоя своя поправка или допълнение.

5

МЕСО СЪС САЛАТА. ДОБРЕ ЛИ Е ДА ЗНАЕШ КОЕ В ТЕБ Е ДОБРОТО И КОЕ ЛОШОТО. НИКИ ВЪЗМЕЧТАВА ЗА ИЗКУСТВЕН МОЗЪК

Дъждът спря така внезапно, както бе и започнал. Хоботите

изнесоха децата изпод корема, изпгнаха се напред и Нуми и Ники запътуваха по склона на висок хълм, а там водата се оттичаше на поройни реки. На върха обаче тревата вече блестеше почти суха под новото слънце.

– Какво ли си е наумило да прави с нас? – рече Ники. – Я се опитай да му внушиш нещо! Чел съм, че някои животни се поддават на хипноза. Кажу ми да ни пусне!

Звярът измина още стотина метра и се спря на равното. Хоботът, който държеше Нуми, се наведе чак до тревата, пусна я и тя скочи безпрепятствено на краката си. Другият обаче вдигна момчето рязко нагоре, а едновременно с това към него се стрелна озъбената втора глава. Нуми изписка в ушите му. Ники отчаяно се задърпа да скочи, но хоботът отново бе го хванал за бедрото и го заподнася към зиналата червена паст. Още миг и той щеше да потъне в нея, ако свободният хобот не бе плеснал внезапно със силен камшичен удар свирепата глава. Тя се залюшка гневно, заграка с челюсти, но се върна. А нейният хобот също се наведе и сякаш сърдито хвърли момчето близо до окаменялото момиче.

– Да бягаме! – предложи Ники, щом се опомни. Бе паднал от доста височко.

Нуми го хвана за ръката.

– Не бързай! Много е интересно!

– Като ни изяде, ще стане още по-интересно. Само че не за нас.

– Не видя ли, че не му позволява? Имам чувството, че одева тя все пак ме послуша да ни пусне. Но защо другата е толкова лоша? Трябва и с нея да станем приятели.

И тя направо тръгна към хобота ѝ, който още се виеше гневно насам-натам. Откъде намираше толкова безстрашие това момиче? И толкова вяра в доброто на света? Добре, че другият хобот може би за трети път вече я спаси. Той я застигна, сграбчи я с ноктите си за шлема и я изгърси отново край Ники. А веднага след това пред очите им се извърши нещо още по-непонятно.

Внезапно цялата грамада се разцепи на две и отвъдната ѝ половина, лошата, както бяха я нарекли децата, се понесе в необикновено бърз галоп към другия край на върха. С половината от краката, с единия хобот, с едната глава и едната опашка, тя сякаш избяга от тях, сърдита, че не ѝ позволиха да ги изяде. Скоро тя изчезна зад гърбицата на хълма и оттам се донесе свирепият ѝ рев. А останалата пред тях половина започна да се храни, сякаш нищо не бе станало. Хоботът ѝ преспокойно захващаше големи снопове от тревата, откъсваше ги и ги поднасяше на главата над

себе си. Тя ги поглъщаше със страховито стържене на гигантските челюсти.

Нуми изтича в голям кръг от другата страна. Този път хоботът не ѝ обърна внимание, сякаш знаеше, че не е хукнала да бяга.

– Невъзможно – долетя в ушите на Ники удивеното ѝ гласче. – Нищо не се вижда. Съвсем цяло си е. Като че ли не бяха до преди малко едно същество. Разбираш ли нещо, Ники?

Николай също не разбираше нищо, затова каза с гласа на мъдрия си праядо:

– В своя дълг и не лек живот, Нуми, аз съм се убедил, че не е лесно да се разбере животът по другите планети. Видяхме поне, че е тревопасно. Хайде вече да си ходим!

– Как ще си вървим точно сега! – възмути се гатанката. – Нали трябва да видим какво ще стане? Ще се върне ли другото, къде е ходило, ще се съберат ли пак...

Да, момичето от Пира имаше по-устойчив изследователски дух. Но какво е виновен той, като характерът му си е такъв: непрекъснато иска нещо да прави, нещо ясно и разбираемо, а най-вече – приятно!

И Ники се насили да обикаля около пасящото чудовище, да наднича заедно с Нуми под корема му, да опъва краката и опашката му. На опашката обаче това, изглежда, не ѝ бе особено приятно, защото тя изведнъж се уви като ласо около двамата едновременно и ги захвърли чак върху гърба на звяра. Двамата се претърколиха един връз друг.

– Казах ти да бягаме! – рече той, като седна и се огледа. От тая височина отново всичко ставаше по-трудно.

– Но то ме послуша – зарадва се момичето. – Аз му внуших да ни качи горе.

– Като е за някоя глупост... – изръмжа Ники, но друго гръмотевично ръмжене го прекъсна.

Целият гръб под тях се разтресе от него. Двамата скочиха на крака. Какво ставаше с добрата половина, която бе ги закриляла досега? Ядосала ли се беше на тях?

Не, тя само посрещаше избягалата си половина, която бе изплувала иззад хълма и с глух тропот тичаше вече насам. Сега, отдалеч, децата видяха колко невъобразимо и страшно изглеждаше това чудовище, дори само половината от него. А гледката бе още по-ужасяваща, защото от двете страни на челюстите му висяха крайниците на друго, голямо колкото земен кон животно.

Децата приклекнаха зад врата на главата, която бе се вдигнала в

очакване заедно с хобота. Боязливо занадничаха да видят какво ще стане.

Двата хобота отдалеч се прегърнаха, като приятели, не срещали се с години. Главите допряха гигантските си морди и половината труп от убитото животно премина в отсамните челюсти. Те го схрускаха с шумно задоволство. После двата звяра се завъртяха успоредно един на друг и отново се превърнаха в един, двойно по-голям, в който и всичко беше двойно: главите, хоботите, опашките. А хоботът, който бе закрилял децата, отново заоткъсва снопове трева, но ги заподнася този път на подарилата му част от плячката си глава.

– И месоядно е – отбеляза Нуми.

– Да – съгласи се Ники. – Само че едната част доставя месото, а другата се грижи за салатата.

– Буф – взмути се малката пиранка с комичното си възклицание. – Вие, земляните, никога ли не можете да бъдете сериозни?

– Но аз го казах сериозно! Затова и тази част ни пазеше от месоядната. Изглежда, доброто и злото тук живеят в две отделни половини. И ще ти кажа, Нуми, никак глупаво не го е измислила тая планета. При нас нещата са така омешани, че сам не знаеш добър ли си, лош ли си и кога как постъпваш. Какво казва изкуственият ти мозък?

– Той не познава такъв случай – малко несигурно отвърна пиранката. – И аз не знам дали така е по-умно.

– А не е ли по-просто и по-удобно да знаеш точно коя част от теб е лошата и коя добрата – разпали се Ники. – Да продиктуваме ли това наблюдение?

– Ти го продиктувай – напомни му Нуми. – Изкуственият ми мозък вече го е запомнил.

И Ники пак й завидя заради него. Защото никак не беше лошо да си имаш такъв вълшебен помощник в главата, който е нито добър, нито лош, но помни и ти подсказва винаги най-умното, което трябва да направиш. Като идат на Пира, непременно щеше да помоли да присадят и на него такъв!

6

ВИНАГИ ЛИ ЕДНО И ЕДНО СА ДВЕ. НА ПИРА НЕ
ВИКАЛИ ЗА НАСЪРЧЕНИЕ ДОРИ И НА
СТАДИОНИТЕ. ТЪЖНОТО СПАСЕНИЕ

Неуморното пиранско момиче продължи да вярва, че и лошата половина на звяра не е лоша. То се прехвърли на нейния гръб и се запромъкна по-близичко до главата, като съсредоточено му повтаряше с мощните излъчвания на двата си мозъка: „Ти също си добро същество. Много добро същество си. И ние сме добри, и ще станем приятели. Ти си едно много, много добро същество...“

Злата глава обаче или не възприемаше телепатични внушения, или отказваше да стане добра. Единственото добро, което стори, бе, че не се обърна да налага момичето, а само изпрати своя хобот. Ноктестите му пръсти се измъкнаха от широката длан, грабнаха пиранката за рамото и гневно я хвърлиха обратно.

– Казах ти да не ходиш – рече й Ники.

– Видя ли – зарадва се Нуми. – Този път не ми се озъби, само ме прогони. Ще се сприятелим и с нея, но ни трябва време и упоритост.

– Не те изяде, защото вече не е гладна. Нали се нахрани – възрази й Ники откъм падината, която разделяше двата гръба на чудовището. Беше клекнал там и озадачено опипваше кожата. – Няма! Никаква следа! Сякаш преди малко не бяха две самостоятелни същества. Какво става с математиката, Нуми? Нали едно и едно винаги са две? При вас не е ли също така?

– О, никак не ме бива в математиката – рече момичето. – Ще питам изкуственния мозък – То помълча малко, после добави изненадано. – Не било винаги. Само в математиката, не и в живота. Ако например върху една капка вода капнеш втора капка, те не стават две, а пак една, но по-голяма.

– Ей, голям хитрец е тоя твой мозък! – възхити се Ники.

– Ще опитам пак – надигна се отново упоритото момиче. – Трябва да станем приятели.

– Недей! Ще се сприятелиш с него и ще ме зарежеш.

Нуми се обърна към него, защото все още не винаги разбираше шегите му.

– Ти това сериозно ли си го помисли? – Тя се послуша в

излъчванията на мозъка му и още повече се възмути. – Не, не мислиш така! Но как можеш тогава да мислиш едно, пък да казваш друго?

– Нали това ти говорех одеve – засмя се Ники. – У нас, земляните, всичко е омешано. Не е като при тоя твой приятел тука.

– Буф, Ники! Много мъчна цивилизация сте вие – въздъхна малката пиранка. – Хайде, помълчи малко, защото ми пречиш да се съсредоточа с тия твои объркани излъчвания!

И тя на пръсти се отправи отново към втората половина на чудовището. Но сега пък то ѝ попречи. Двата му хобота се вдигнаха едновременно нагоре като фабрични комини и затръбиха към небето, сякаш предупреждаваха Нуми да не предприема повече опити или пък се съгласяваха с нея, че земната цивилизация е мъчна за разбиране. После обаче те се наклониха напред, все така изпънати, и засочиха отвъдния край на хълма. Там бе изникнало второ такова чудовище, което явно не идеше за мирна среща. Бе също прицелило двата си хобота насам като цеви на гигантски оръдия и зарева с гласовете на корабни сирени. Внезапно то се разцепи на две, сякаш улучено от артилерийски снаряд, но не падна мъртво, а едната му половина веднага отново се устреми към тях с още по-страшен рев. Другата остана на мястото си и продължи само да вие към небето.

Децата не усетиха кога бе се раздвоило и чудовището под тях. Просто видяха отвъдната му половина, която бяха нарекли „лошата“, да се тресе с всичка сила към идещия насреща звяр.

– Сега не им е до нас – дръпна Ники момичето за ръкава. – Да се спуснем по опашката му, може би...

– Нека видим какво ще стане! – примоли се то.

Буф! – би извикал и авторът с нейното пиранско възклицание. Сигурно нямаше по-любопитно същество в Галактиката от тая Нуми. И на планетата на звездните едва не загинаха заради това нейно любопитство.

Без да се спират в дебнене или в закана и без да се колебаят, двата звяра се блъснаха един в друг, като два локомотива на едни и същи релси. Такъв бе и трясъкът – както при железопътна катастрофа.

Хоботите се сплетоха един в друг. Опашките зацепиха въздуха, на насаяйки плющящи удари, огромните челюсти търсеха място да захаят. И целият хълм затрепера от воя, ръмженето и тропота на множеството гигантски крака. Добре, че миниатюрните радиотелефончета в шлемовете пренасяха гласовете им направо в ушите, иначе нямаше да се чуват.

– Ще викаме ли за нашия? – рече Ники, щом се поокопоти от

страшната гледка.

– Как да викаме?

– Ами така, да го окуражаваме. Хайде, нашия! Тръшни го! Отхапи му носа! Изпий му кръвчицата! Бий по главата, че по-лесно се мре...

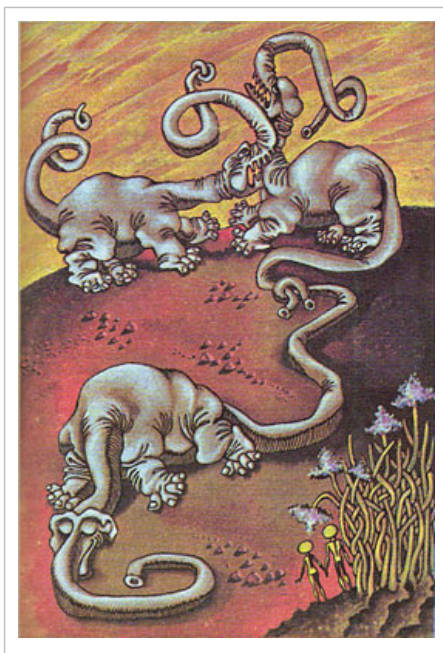
– Буф, Ники! Как можеш да произнесяш такива изрази! – възмути се момичето.

– Защо? Ние на Земята така викаме, когато двама се сбият или на боксовите мачове. Вие там как викате на вашите стадиони?

– Никой не се бие по нашите стадиони. И е страшно престъпление да насърчаваш някого да върши зло.

– Еее, и вие там с вашия пирански морал! Нали трябва нашият да победи. Ако не го гътне, онай кой знае какво ще направи с нас! Гледай, гледай! Това дали не е нашият?

Единият от гигантите вече преплиташе крака. По врата и хълбоците му зееха грамадни рани, вееха се парчета откъсната кожа. Кръв шуртеше като от пожарникарски маркучи. Не се разбираше кой точно е, защото те непрекъснато се въртяха и блъскаха, но гледката ставаше все по-ужасяваща. Раненият падаше от време на време, реवेशе и се мятеше с множеството си крайници.

– Струва ми се, че е нашият – треперливо изрече Нуми.

– Може би е по-добре да загине. Тогава ние ще останем само с добрата половина. С нея поне се разбираме малко.

– Буф, Ники – повторно се възмути пиранката, – забранено е да се пожелава смъртта на каквото и да било същество.

Той щеше да ѝ отвърне, че тая забрана съществува сигурно само на тяхната планета, но му хрумна друго и го изрече като истинско откритие.

– Знаеш ли, Нуми, че това тук е измислено много умно! Щом ще трябва да се бият за нещо, бият си се само лошите части. Защо да страдат заради тях и добрите? Ех, ако можеше да се въведе и на Земята! Щом им се прииска на политиците и генералите да воюват, нека излизат сами да се бият помежду си, пък народите им само да викат: Хайде наште! Какво ще кажеш, а?

– Нищо не мога да ти кажа – отвърна тя сериозно. – Защото никак не разбирам защо вие, които сте наши прародители, още воювате помежду си. Ооо! – извика тя, сякаш от болка.

Единият звяр бе паднал на страната си. Още се бранеше, но нямаше

повече сили да се изправи. И опитите му да хапе не улучваха противника. А той го тъпчеше с цялата си мощ и безмилостно завираше челюсти в корема му, късаше големи кървави парчета и ги хвърляше настрана. Битката отиваше към края си. Хоботът пред децата се навиваше във въздуха като тирбушон и виеше все по-протяжно. Явно загиваше половината на тяхното чудовище. Но защо половината под тях не бягаше да се спасява? Или Ники щеше да излезе прав: тук се биеха и загиваха само злите?

След още няколко минути падналият звяр изрева за последен път и се изпъна неподвижен в тревата. Победителят вирна хобот да отправи ликуващ призив към своята половина, която все така го чакаше на стотина метра от полесражението. Тя бързо пристигна, сля се с него и двете им глави усърдно заразкъсваха жертвата си.

Замлъкна и хоботът пред тях. Сгърчи се, падна като отсечен от невидима брадва. Гърбът под децата се заогъва вълнообразно от могъщи вътрешни гърчове и внезапно потъна надолу. Цялата грамада се строполи на земята, сякаш куршум бе я улучил право в сърцето. А нищичко не бе я докоснало. Двамата се изгърколиха в тревата и скочиха веднага на крака, защото не паднаха отвисоко.

– Как... какво стана – заекна Нуми, готова да се разплаче. – Това добро същество!...

– Хайде! – кресна й Ники, разгневен от нейната ненавременна мъка. – Да бягаме, докато онзи не ни е забелязал, че ако вземе и той да ни изследва...

Нуми вече истински се разхълца и той гневно я повлече за ръката подире си, но тя все се обръщаше назад да види дали няма да се съживи добрата половина на тяхното чудовище.

Не, тя си оставаше неподвижна, сякаш легнала в кротко очакване също да бъде изядена. А тая смърт беше вече съвсем непонятна и за трите мозъка на двете деца.

7

НА ПИРА НЕ ЗНАЕЛИ ДА СЕ ГЪДЕЛИЧКАТ. КАК
ТРЯБВА ДА СЕ ИЗСЛЕДВАТ НЕЩАТА В
КОСМОСА. МАЛО НЕ РАЗРЕШАВА ДА СЕ
СМЕСВАТ РАЗЛИЧНИТЕ ПРИРОДИ

Компасът ги водеше във вярна посока и след два часа уморително подскачане из дебрите на гората Нуми и Ники излязоха на познатата поляна.

Мало ги очакваше. Впрочем, това никак не личеше. Той просто си лежеше на мястото, равнодушен към всичко наоколо. С нищо не бе го трогнало това, че на тази планета, когато умираше злото, кой знае защо, заедно с него загиваше и доброто.

Ники сигурно бе го нагледал с лош поглед, защото Нуми каза край него:

– Не бива да му се сърдиш. Животът на всяка планета си се устройва по свои закони и той сигурно няма право да се намесва.

– Но ние също можехме да загинем, нали? Какъв спасител на живота е тогава? Значи и ние сме му безразлични!

– Буф, Ники – изпъшка момичето, – вече ти го обяснявах. Малога-лоталотимите се намесват само когато на някоя планета целият живот е застрашен да изчезне. А какво вършат там отделните същества, си е тяхна работа. И никой не бива да им се бърка, защото ще попречи на естественото им развитие.

– Той ли ти го каза? – запита Ники недоверчиво.

– Не, но съм убедена, че е така.

– Хъ, ти си мислиш, че е така, а то кой го знае как е! Защо тогава ви е спасил, когато сте щели да загинете с космолета?

Нуми се пообърка и повтори неговия странен земен израз:

– Вярно, ние си мислим, че е така, а то, кой го знае как е! Но с всички големи загадки на Вселената е същото, Ники, пък Мало е от най-големите.

Те не бързаха да влязат в загадъчното същество. Въпреки нечовешките му тайни и истини, двамата се чувстваха край него в безопасност. А на поляната им беше хубаво. Легнаха в тревата да си починат и престанаха да се виждат. Гледаха само небето, замрежено от високите стръкове трева. Но гласовете им се срещаха в шлемофоните.

– Да останем ли още? – попита Нуми. – Тук сигурно има и други интересни същества.

– Тия ми стигат за цял живот! Ще вървим да търсим твоята планета с невиджаните цветя.

Не ѝ се подиграваше. Сега наистина само му се лежеше сред тревни и цветя. Нуми тихичко въздъхна в ушите му.

– Още ми е мъчно. Защо трябваше да умира и доброто? Каква е тая съдбоносна връзка между тях?

Битката на чудовищата изплува пред очите му и Ники усети студенина в стомаха си. Далеч от родната Земя, сред непознатата трева, под чуждото небе, той изведнъж се почувствува ужасяващо сам, щом гласът на Нуми замлъкна. Каза веднага, та да продължи да я чува:

– Не знам, но може би става и обратното. Щом загине доброто, загива и лошото. Ето, от нас двамата ти си добрата, ти към всичко си добра. Ако ти беше загинала, сигурно щях да загина и аз.

– Това не е логично – възрази строгото мозъче на пиранката. – Ти не си лош, ти само си възпитан като земен човек. И съвсем нямаше да загинеш. То е само едно такова чувство, защото ме обичаш. И аз го изпитвам.

– Ееее, пак почваш с твоите глупости! – разбунтува се както преди момчето.

Тревата край него се размърда, сякаш допълзваше някакво влечуго и Ники се изправи. Беше Нуми. Тя се търкулна на мястото, където бе лежал, и рече:

– Но защо си такъв? Не искаш ли да те обичам? Как ще живеем съвсем самички на света, ако не се обичаме?

Ники не посмя да я погледне и не ѝ отговори. Подобни приказки бяха му познати само от ония филми и книги, в които се разправяше за любов и така нататък. И сега му се струваше, че го карат да играе в някакъв такъв филм.

– Онези сигурно много се обичаха, щом умряха заедно – въздъхна отново момчето. – На Земята могат ли хората така силно да се обичат?

– Срещат се и такива идиоти – проговори най-после момчето с глас, който искаше да звучи по-дебело, отколкото можеше да бъде. – Вземат, че се самоубиват от любов. Луди хора!

– О, но това е красиво! – възкликна Нуми и веднага се поправи. – Не, да се самоубиваш е противоположно.

Навярно умният ѝ електронен мозък бе я убедил, че няма нищо красиво в самоубийствата.

– Тука е съвсем друго – реши Ники да прекрати досадния му разговор. – Ние нарекохме двете половини на чудовището добра и лоша, а те просто са си части от едно тяло и всяка си върши своята работа. Мога ли да кажа, че тоя ми крак е добър, пък десният е лош, защото е ритнал най-малко сто души в задника?...

– Ауу, Ники – ужаси се момичето, – наистина ли си ги ритал? Но защо?

– А бе, аз само пример ти давам – смуги се той. – Аз за друго ти говоря. В космоса няма добро и лошо, както няма ни ляво, ни дясно, ни горе, ни долу. И ако ние приписваме човешки качества на всичко, каквото срещнем, няма да бъдем никакви изследователи и нищо няма да разберем. Ясно ли ти е!

– Хей, Ники – възкликна тя, – знаеш ли, че ставаш все по-умен. А какво глупаче беше, когато попадна в Мало! Едно такова мило и уплашено глупаче! Явно космосът ти понася. И вече няма да риташ никого, нали?

– Я стига си дрънкала глупости – извика той, защото тя пак намери начин да го засрами. – Докога ще стърчим тука?

Стърчеше той, защото тя блажено си се протягаше на неговото място в тревата.

– Какво ти се иска сега да направиш? – попита го тя, както нежна майка би запитала капризното си момченца.

През стъклото на шлема изразът на лицето ѝ беше размит и неясен. Ники се засмя.

– Защо се смееш?

– Нищо, само така!

– Ники – каза момичето сега пък майчински строго. – Не лъжи! Знаеш, че мозъкът ми е включен. Току-що усетих в тебе някакво желание. Ти искаше нещо да ми направиш, но ти пречи скафандърът ми. Каж ми го веднага!

Нямаше смисъл да отрича пред тоя неин електронен мозък.

– Щях да откъсна една тревичка и да ти бръкна с нея в носа.

– Да, нещо такова видях в представите ти. Но защо искаш да ми бъркаш в носа?

– Да кихнеш.

– А защо трябва да кихам?

Тая високо развита пиранска цивилизация не знаеше ди да се гъделичка? Ники отвърна с досада от неразбирането ѝ.

– Като кихне човек, мозъкът му се прояснява и престава да дрънка

глупости.

Тя и този път не му се обиди, а скочи на крака и започна да къса стръкчета трева, като избираше по-тънички.

– После ще опитам.

Това момиче, въпреки двата си чудесни мозъка, бе готово да повярва на всичко, което му се кажеше. Ники почти се разкая, но си помисли, че все пак ще стане по-весело, ако я погъделичка. И без това в Мало нямаше какво друго да правят.

Той се упути към него. Бе решил да влезе пръв, та да провери дали сам ще улучи мястото.

Стената на Мало го пропусна меко, със съвсем лека съпротива, сякаш минаваше през вода. Той се изправи в мехурестото помещение, където обикновено пребиваваха, запали фенерчето си и се обърна. Нуми не бе го последвала. Не дойде и след минутка. Паниката го връхлетя като хищна птица. Пак ли бе я отвлякло нещо?

Извади мигновено пистолетчето с упойващия газ, захвърли фенерчето и подаде глава през стената. Нуми си стоеше долу жива и здрава с букетче трева в ръка.

– Защо не влизаш? – скара ѝ се той заради преживения ужас.

– Мало не ме иска! – изхълца момичето.

– Опитай пак! Ето тука! – посочи той край себе си.

Нуми подрипна и забодe двете си ръце в стената. Натисна и с шлема. Стената я отхвърли назад, както бе отблъснала и него, когато слизаха на планетата на сомо хапиенсите. Какво го прихваща това загадъчно същество, та не пускаше сега пък Нуми, с която така добре се разбираха? В нея трябва да бе се променило нещо. Него Мало не пусна първия път заради джобното му ножче, понеже не позволявал да се убива по чуждите планети...

– Я хвърли тревата! Хвърли я!

Нуми пусна неохотно стръкчетата при милионите им сестри на полянката и отново опита.

Мало веднага я прие, а Ники си спомни думите ѝ, че бил станал по-умен.

– Разбираш ли – обясни ѝ той, щом свалиха шлемовете си и се усети още по-умен, – той не позволява да се изнася нищо от чуждите светове. Особено, ако то е живо, както тревата. Та да не се объркат различните природи.

Под ярката светлина на падналото фенерче той видя как тя по детски се нацупи.

– Жалко! Няма да мога сега да си проясня мозъците.

– То става и с косъм – засмя се Ники. – Ще отскубна един от главата ти. Тогава съвсем ще ти се проясни.

Мало излетя, без да ги пита накъде. Усетиха го по внезапно изчезналата под краката им гравитация, която ги катурна в различни посоки.

Под него остана една грамадна яма в почвата, от която той бе изсмукал хранителните си вещества, за да се зареди с нови сили. Същата, както на асфалта пред изложбата за научно-техническо творчество, когато отведе двете деца. Щяха ли тукашните същества да си блъскат главите над загадката ѝ, както си блъскаха главите земните учени? Какво щеше да каже едната им половина? Какво щеше да каже другата им половина? Защото, когато едно същество е съставено от две различни части, те сигурно си казват и различни неща?

На тези въпроси дори и авторът не е в състояние да отговори. Те щяха само да се прибавят към останалите тайни на тази неизвестна планета, за да чакат нейните бъдещи изследователи.

ГЛАВА ВТОРА

1

НА РАЙСКАТА ПЛАНЕТА. ЗА КАКВО СЕ ИСКА
МОЗЪК И ЗА КАКВО НЕ. АКО НЕ СИ КАМИЛА, НЕ
ПИЙ КАТО КАМИЛА

До хоризонта се къдреха ниски хълмове, целите покрити с цветя и нацъфтели храсти. Розово-бели облачета се къдреха и по небето. Гравитацията тук беше нормална, а въздухът – топъл, напоен с упойващо сладки миризми.

– Ето ти сега колкото си щеш цветя! – каза Николай Лудогорски. Не по шлемофона, защото вече бяха свалили шлемовете.

Поляната, на която ги стовари този път Мало, представляваше разкошен килим от непознати цветя. Стрък до стрък, багра до багра, подредени от ръката на най-вълшебния творец – природата. На тази планета обаче тя като че ли бе работила с особено вдъхновение и майсторство.

Мало излетя, щом го напуснаха. Или бягаше, за да не го видят тукашните хора, или не искаше да загрози красотата под себе си с някоя яма. Веднага над главите им закръжиха две едри птици. Имаха пурпурни крила, златни кореми, смарагдовозелени опашки. След малко те кацнаха и се приближиха към двамата пришълци. Бяха по-красиви от райските птици, които Ники познаваше от зоологическата градина.

– О, какви сте ми хубави! – чак се просълзи Нуми от умиление. Неочаквано птиците закимаха с искрящо златните си глави, сякаш се съгласяваха с думите ѝ.

– И никак не ги е страх от нас – добави Ники, а птиците кимнаха и към него.

– Много ми се иска да ви погаля – каза Нуми. – Ще дойдете ли?

Птиците послушно дойдоха в краката ѝ. Тя свали ръкавицата на скафандъра си и внимателно докосна с длан гърба на едната. Ники не издържа в мъжката си твърдост. Птиците бяха толкова красиви и кротки, че той направо взе другата на ръце. Тя дори не трепна, само изви глава към лицето му и го загледа с големите си яркосини очи. Не, по-невероятно нещо досега май не бе им се случвало: две непознати птици така безстрашно да влизат в прегръдката им!

Нуми вече нежно целуваше гушката на своята птица и ѝ шепнеше някакви женски думички. Бяха на пиранския език, та Ники не ги разбираше, но сигурно бяха женски. А птицата като че ли и тях разбра, защото весело ѝ закима.

– Ама ти ме шашваш – каза той по земному на своята птица. – Такова чудо никъде няма по света.

Чудото усърдно разклати под носа му своето бляскаво като скъпоценен камък клонче, сякаш се съгласяваше: „Така си е, не мога да го оспоря“.

– Не, ти наистина ми вземаш акъла – продължи да ѝ се радва момчето и птицата пак закима, доволна, че е успяла да му вземе акъла. – А друго не що не знаеш ли? Хайде, изчуруликай ми вашата песничка!

Тя не отговори. Изглежда си нямаше своя песен. Той погледна към Нуми, чул въздишката ѝ.

– Не улавям никакви излъчвания в мозъчето ѝ, сигурно са много слаби.

– За да слушаш и да кимаш не се иска мозък – рече Ники и пусна птицата сред цветята. – Така ли е, красавице?

Тя веднага го потвърди. Николай разочаровано я изгледа, но си спомни, че това е първото същество, което срещаша тук, и трябваше да разкаже за него на записния апарат. Нахлузи шлема, който висеше на каишка на врата му и записва красотата на двете птици, цветовете им, големината, формата. После отхвърли шлема назад и се засмя. Птицата го гледаше с кратко очакване.

– Знаеш ли как те кръстих? Слухар! На Земята имаме една птица, колкото тебе и също е хубава, казват ѝ „глухар“. Ти пък ще бъдеш „слухар“.

Нуми се възпротиви. Името било обидно за тези толкова мили същества.

– Нали е обидно? – запита ги тя и птиците кимнаха едновременно – Видя ли!

– Нали не се обиждате? – рече Ники и възтържествува, защото птиците отговориха и на неговия въпрос със същата птича сериозност.

– Но пък са толкова красиви! – поиска да ги оправдае момчето.

– И толкова глупави! – добави момчето.

А птиците пак се съгласиха и с двете им твърдения.

– Хайде, слухари, довиждане – подвикна им Ники. – Останете си със здраве! Да вървим, Нуми!

Двамата свериха компасите си и тръгнаха. Без да избират посоката,

защото тук всички посоки изглеждаха еднакво примамливи. Но двете птици ги последваха. Или бяха са харесала пришълците, или им ставаше скучно, ако нямаше с кого да се съгласяват. И щом единият от двамата кажеше нещо, те рипваха пред него, поглеждаха го с предани очи и кимаха: „Така е, прав си!“.

Децата преджапаха една бистра рекичка, в която плуваха толкова пъстри и необикновени на вид рибки, каквито нямаше и в най богатия земен аквариум. Ники опита водата и тя се оказа великолепна на вкус. Откога не беше пил истинска вода, а не блудкавата течност, която изсмукваше на малки глътки от тръбичката в шлема и която кой знае от какво се състоеше. Нуми поиска да го спре, но той въпреки това коленичи.

– Нали глътнахме от серума против чужди вируси? Мога цялата река да изпия!

И засмука водата направо с устни. Пи толкова дълго, колкото пие една камила, когато тръгва да прекоси пустинята. А камилите, както е известно, си имат специален корем за това.

Рибките също не се плашеха, но го гледаха ококорено и помахваха опашките си. Вероятно се бояха да не ги остави без вода.

Стомахът на земното момче обаче не беше специален и когато продължи пътя си, водата се закламбучка в него с неприлични звуци. Като в бъчва, която возят на каруца. Нуми каза, че било опасно да се пие толкова много вода. Особено чужда. А слухарите край тях го потвърдиха със златните си глави.

Храстите, които стърчаха над цветния килим, бяха не по-малко красиви. Един от тях отдалеч привлече вниманието им с яркооранжевите си топчици-плодове. Ники бе готов да каже и на него, както каза на птицата: „Не, ти наистина ми вземаш акъла! Как може едновременно да цъфтиш и да имаш плодове?“. Но Нуми му изшътка и се наведе над храста.

Въпреки че нямаше вятър, камбанките се поклащаха и издаваха тихичък гальовен звън.

– Тили, тили, тили... Нали така казва? – шепнешком попита тя. – Какво ли означава?

– Не – отвърна Ники ядосано, защото водата пак кламбучна с неприличен звук в стомаха му. – Той пита: И ти ли, и ти ли?

– Какво и аз ли? – озадачи се момичето.

– И ти ли се хващаш на въдицата му да си мислиш, че казва нещо.

– Но той наистина казва нещо, Ники! Аз не само го чувам, аз улавям и излъчванията! Може би са дори мозъчни. Дали не идват от

плодовете? Да, от плодовете идват! Не са обикновени плодове, шом ви-сят край цветовете. Може би са малки главички с мозъчета.

– По-полека! – засмя се Ники. – След ония двойни чудовища, почна навсякъде да виждаш глави и мозъци! Сто глави и сто мозъка, как си я представяш тая работа? Сама казваше, че с твоите два се чувстваш неудобно.

– Ники – рече строго момичето. – Тези топчета наистина имат излъчвания.

Момчето не се предаде и опипа една от топчиците, която грееше като мъничко оранжево слънчице.

– Ако искаш да знаеш и нашите цветя имат излъчвания! Дори зеленчуците! Дали стават за ядене?

– Буф! – извика малката пиранка. – Как можа да помислиш сега за ядене?

– Какво да правя, гладен съм – отвърна момчето виновно. – Да си взема ли една дъвка?

– Да дъвчеш дъвка сред тая красота? Поне тук не ставай грозен, Ники! Ще бъдеш единственото грозно нещо.

Тя никак не го харесваше, когато дъвчеше своите донесени от Земята дъвки, и Ники Лудото отново трябваше да се примири с глада в уста-та си. Защото иначе наистина не беше гладен. Стомахът му бе подут от водата, а преди да слязат двамата отново се заситиха в хранителния раз-твор на Мало.

– За да забравиш глада си, опиши това растение – посъветва го Ну-ми. – Искаш ли да го наречем „Тили-тили“?

– Тия топчици много приличат на нашите райски ябълки. Има на Земята едни такива плодове, красиви са, но не са вкусни.

Той се прекъсна, защото пак бе си помислил за ядене. За щастие Нуми не го забеляза. Тя се интересува защо се казват така и той ѝ раз-каза библейската легенда за рая.

Според нея господ, след като създал целия свят с всичко в него, накрая създал по свое подобие и първите хора. Нарекъл ги, кой знае за-що, Адам и Ева. Двамата си живеели най-безгрижно в неговите райски селения и само едно не бивало да правят: да късат от дървото на позна-нието, което растяло наред рая. Това господ изрично им бил забранил. Но както е известно, където има господ, непременно ще има и дявол. А любимото занимание на този дявол било да разваля онова, което господ създава и както се изрази Ники Лудото, винаги да му прави сечено. Един ден дяволът се преобразил в змия, увил се около дървото на

познанието и когато Ева се приближила, той с дяволски хитри приказки я придумал да си откъсне една ябълка от забраненото дърво, да си хапне от нея, че и на Адам да даде да си ръпне. Изяли двамата ябълката и чак сега забелязали, че са голи, и страшно се засрамили...

Какво толкова страшно и срамно имало в това, Нуми, естествено, не можеше да разбере, пък и Ники не успя да ѝ го обясни убедително. Така или иначе, това било първото, което двамата познали, след като яли от дървото на познанието. Но и за тая нищо и никаква работа господ ужасно им се разсърдил. Той ги прогонил от рая, като ги прокълел да слязат на Земята и занаят с пот на челото да си изкарват хляба. Двамата отишли на Земята и започнали с труд и мъка да се прехранват, а между другото си народили деца и така успели да създадат човечеството...

Нуми изслуша тази твърде наивна легенда със светнали очи. Тя много обичаше приказките, та сигурно и двата ѝ мозъка я записаха дума по дума. А слухарите край хроста кимаха усърдно, но едва ли в главите им имаше нещо, което изобщо да запомня.

– Може и тия плодове да са забранени – каза Нуми накрая. – Внимавай да не те изгонят.

Буф, това момиче като че ли бе готово да повярва на всичко!

– Умрял съм им за рая! – изпъшка Ники Лудото, защото стомахът вече бе го заболял от многото вода.

Да, лекомислено е да се пие като камила, когато не си камила. Това и слухарите ще потвърдят.

2

НОВИ ЗАПОЗНАНСТВА. МОЖЕШ ЛИ ДА ЧУВСТВАШ ЕДНОВРЕМЕННО КАТО МЪЖ И КАТО ЖЕНА. КАК СЕ ЖИВЕЕ В РАЯ

Всичко на планетата беше мирно, тихо и красиво. Вероятно така са си представяли древните земни жители своя приказан рай. Но те са имали сериозна причина да мечтаят за такъв свят. Земята ги е друсала със страшни земетръси, вулкани са сипели над главите им огън и пепел, реките и моретата често са излизали от бреговете си и са погвали към планините всичко, което не са могли да удавят. А там пък са ги дебнели зверове и студ, и глад. За двете деца обаче, расли в безопасност и изобилие, подобен рай си е направо скучен. И те все се надяваха да срещнат,

ако не нещо по-интересно, то поне Адам и Ева, както са си били преди да наръпат забранената ябълка.

Вместо тях от насрещната горичка изскочи едно късокрако, тъпо-муцунесто същество, цялото нашарено с червени, зелени, сини и бежови квадратчета. Сякаш беше облечено в костюмче от оня плат, който майката на Ники наричаше „шотландско каре“. Иначе доста приличаше на земно прасе.

Ники извади пистолетчето с приспиващия газ, но то застана пред краката му и го изгледа умолително с червени като на ангорски заек очички. Птиците не се разтревожиха, значи то също не беше хищник.

– Как се казваш? – попита го Ники и прибра оръжието си. – Ясно, ще трябва и на теб да ти се измисля име!

Нуми погали кариания му гръб. То се извърна и зурлата му блъвна като пламък на запалка един дълъг език. Близна ръката ѝ и пак го скри.

– Рече ти „здрости“ – засмя се Ники, защото тя гледаше с безпокойство близнатото място.

Слухарите край нея усилено закимаха с глави: Да, да, така каза!

– Много особено чувство изпитах! А нищо ми няма, не се изприщи.

– Значи с това боядисано прасе си съвместима, а с мене не! – под-разни я Ники Лудото.

– Пак ли искаш да ме разплачеш? – въздъхна чувствителното момиче.

Неочаквано карираното животно се спусна към него и започна да ближе ботушите му с дългия си огненочервен език. Дали не искаше да покаже, че е съвместимо и със земното момче?

Ники внимателно го побутна с крак.

– Ей, това да не ти е сладолед!

Животното се дръпна, но не се обиди. А когато двамата продължи-ха към горичката, то ги последва заедно с двете птици. Нуми заподскача съвсем като земно момиче. Заподскачаха подире ѝ слухарите, заподска-ча и прасето с шотландското костюмче.

– Чувствам се като Адам и Ева! – викна тя радостно.

– Едновременно ли? – пак се заяде Ники Лудото. – Или първо като Адам, после като Ева?

Тя се засмя още по-радостно.

– Знам, че казах глупост, но сега ми е весело. И ми се тича, и нищо не ми се изследва. Затова си изключих и мозъка. Да не ми разправя неп-рекъснато, това било така, онова било иначе. И недей пък ти сега да ми мърмориш като него!

Толкова весела той не бе я виждал! Какво ѝ стана, дали нещо от атмосферата тука?

– Гони тогава! – викна ѝ Ники и хукна с всички сили пред нея.

Подгониха ги слухарите, подгони ги и карираното прасе. Само че птиците, за по-удобно, излетяха и се понесоха над главите им, зад които пък подскачаха повесените на каишките шлемове.

Втурнаха се в горичката от нацъфтели и наплодили високи храсти и се захвана една луда криеница. Често съвсем се загубваха, та ги откриваха само птиците отгоре или смешното животно, което ги надушваше и пристигаше да им поближе ботушите. Когато излязоха от другия ѝ край, бяха останали съвсем без дъх, но не седнаха да си починат, защото видяха хора.

Сред ливадата, ширнала се пред тях, няколко старци се въртяха по много странен начин около един от ония храсти, които Нуми нарече „Тили-тили“. Те виеха гърчавите си тела, протягаха ръце, като пеещи за любов естрадни певци, и с леки стъпки обикаляха храста. Танцуваха ли? Ако се съдеше по облеклото им, те танцуваха.

По облеклото им обаче можеше да се съди и за нещо друго.

– Тия са напълно откачени – каза шепнешком Ники.

– Откъде са откачени? – не го разбра пиранката.

– Нещо им хлопа.

– Нищо не чувам – пак не го разбра момичето от другата цивилизация. – Може би Тили-тили им свири с камбанките си.

Старците, две жени и трима мъже, всъщност бяха голи. Носеха на главите си по един венец, друг венец висеше на тънките им вратове и само коремите им бяха покрити с полички от нанизани треви и цветя. Така да се обличат Ники бе виждал по филмите разни танцьорки от Тихоокеанските острови. Но те бяха хубави мургави жени, а тези сбръчкани и кривокраки старци и баби изглеждаха още по-жалки в своите дрехи от цветя.

Старците не им обърнаха никакво внимание и двамата зачакаха да свършат танца си. Момичето пошушна близо до ухото му:

– Защо се боиш от тях?

Той не се разсърди, че тя отново бе включила електронния си мозък. Сега щеше да им трябва. Отвърна ѝ по същия начин:

– Когато на хората им се повредят мозъците, понякога стават опасни. На Пира нямате ли душевно болни?

– Не. Ако някой заболее от нещо, веднага го лекуват.

– Добре сте си тогава. А при нас луди, колкото си щеш!

– Не се плаши, аз не улавям нищо опасно! Вярно, дотук мозъчните им излъчвания идват слаби и неясни, но ако мислеха нещо лошо, щях да го усетя.

– Ха, какво ще ни направят! Като им цръкна малко газ в носовете, ще заспят завинаги.

– Засрами се, Ники – скара му се тихичко, но строго пиранката. – Това е чужда цивилизация, трябва да се уважава!

Ники не направи дори опит да се засрами. Просто не беше по силите му да уважава старци, които се кичат като хавайски танцьорки. Виж,

Нуми да го правеше...

– О, аз също бих се облякла цялата в цветя! – възкликна момичето и сега, ще не ще, той трябваше да се засрами, защото тя явно бе видяла в мозъка му представата, която за миг проблесна там.

– Не се сърди – пак отгатна момичето неговите чувства. – Без да искам. Ти си близо до мен, а те са далече.

Старците спряха най-после танца си около Тили-тили и едновременно си откъснаха по една оранжева топчица. Едновременно ги поднесоха към устата си, едновременно ги захапаха с блажено притворени очи. Изглежда, и това бе част от танца им.

– Видя ли, че се яде! – зарадва се Ники.

– Те пеят – обади се Нуми. – Мозъците им сега пеят.

– А в нашата цивилизация по време на ядене не бива и да се говори, камо ли да се пее – рече весело той.

Щом изядоха плодовете, странните танцьори легнаха на цветния килим. Отнякъде безшумно прилетяха десетина слухара. Накацаха около тях и закимаха със златните си глави, сякаш им казваха: „Така, така! Трябва сега хубавичко да си починете“. През цветята дотърчаха и пет карирани прасета, та стана цял цирк. Всяко си избра по един старец и започна усърдно да му ближе босите стъпала.

– Видя ли как се живее в рая – ядоса се Ники. – Хайде да си вървим!

Вярно е, че старите хора са преживели много неща през своя дълъг и не лек живот, та не всичко им е интересно, но пък толкова нелюбопитни същества досега той не бе срещал. Идват им гости чак от другия край на Галактиката, а те дори не ги поглеждат!

– Да ги попитаме за другите хора – предложи Нуми.

– Ако и те са такива, направо викай Мало да си ходим!

– Сега пък ти каза една глупост. Щом има стари, значи има и млади, които после ще остаряят.

Ники още по-силно се ядоса и изтича при тях. Ритна едно от прасетата, да му стори място, хвана първия старец за костеливата китка я силно я раздруса.

– Ей, я ставай, че имам да те питам нещо!

Старецът с мъка вдигна сухите си като есенни листа клепачи, изфъфли нещо. Ники му помогна да седне. Прогони всички животни и един по един разбуди и останалите.

– Недей така грубо! – примоли му се дошлата Нуми.

– Така трябва! Иначе и до утре няма да се събудят. Хайде, почвай

сега да учиш езика им!

Също както на планетата на звездните, Нуми посочи най-напред себе си и назова своето име, докосна гърдите на Ники и назова неговото. След което се заслуша в сънливото бърборене на старците. Двата ѝ обединени мозъка не само запомняха веднага техните думи, но едновременно виждаха в мозъците им съответните представи, та лесно ги разбираха. Ето как тя така бързо бе научила не само езика на Николай Лудогорски от Земята, а и езика на звездните.

Тя седна в тревата и изпъна крака. Едно от прасетата се спусна да ближе ботушките ѝ. Ники гневно го срита.

– Ау, Ники, защо така! То не ми пречи – изохка момичето, сякаш него бе ритнал.

– Тия близачи ми се виждат подозрителни.

– Не се сърди, но ти повече ми пречиш с твоите излъчвания. Иди се поразходи наоколо.

– Щом не те е страх сама... – понацупи се той, но тя отново бе се заслушала вече в думите и мислите на старците.

3

КАКВО МОЖЕ И КАКВО НЕ МОЖЕ ЕДНА ЗЛАТНА РИБКА. ВКУСНА ЛИ Е РАЙСКАТА ЯБЪЛКА. КОЙ ЗА КАКВО ЖИВЕЕ

Двойката слухари и каририаният близач го последваха като верни телохранители. Странни същества, защо не си гледаха работата, а все около човека се въртяха! Тукашните хора ли бяха ги научили така? Иначе планетата изглеждаше бедна на животински свят. Нямаше и насекоми във въздуха. Виж, това беше добре, защото те общо взето са досадни. А един рай с комари и оси не би бил никакъв рай. Имаше само цветя и храсти, храсти и цветя. И всичко цъфтеше толкова пищно и многобагрено, та чак изморяваше очите.

Като съзря пак лилавите камбанки и слънчево оранжевите топчици на Тили-тили, Ники мина уж разсеяно край него и крадешком си откъсна едно плодче: И ти ли, и ти ли? – нежно го укориха камбанките.

– И аз! – изплези им се той.

Тъй, тъй! – закимаха златните глави на слухарите.

Отвъдната горичка от високи храсти бе му приготвила изненада:

по-широка река с истински вирчета. Изведнъж неудържимо му се прииска да се окъпе. Съблече скафандъра и седна в топлата вода, защото все пак беше плитко за плуване. Веднага около него се струпаха стотина рибки. Загледаха го с немигащи очи, приветливо му замахаха с перки и опашки.

На тази планета, изглежда, никой от нищо не се страхуваше. Но така би трябвало и да бъде. Защото един рай, в който някой от някого се страхува, също няма да е никакъв рай. Колкото и красиво да е в него.

Ники събра шепи и щом една от рибките любопитно влезе в капана им, я вдигна над водата. Излязло на въздуха, пъстрото същество замърда с устенца.

– Бър пиу пиу таф миии!

Каза го съвсем тихичко, но Николай я изтърва от изненада. А тя не избяга панически, както би сторила всяка земна риба. Завъртя се отново около коленете му. Хай да му се не види и планетата! Птиците и животните ѝ бяха неми, а рибите говореха! Ех, да имаше сега способностите на Нуми! Дали не му каза, както в оная земна приказка за дядото и златната рибка: „Ако ме пуснеш, ще изпълня едно твое желание?“.

Той направи нов капан с дланите си и веднага извади същата рибка.

– Миууу пиф бърр таф пааа – задъхано му каза рибката.

– Добре де – рече ѝ той. – Ще те пусна, но ако ми изпълниш едно желание. Не, три желаня трябва да ми изпълниш!

– Бър пиу таф пааа мини! – отвърна рибката.

– Първо, онова за свиването на времето да не е вярно – заизрежда момчето. – И мама, и татко да са живи. И всичките ми познати да са живи. И на Нуми родителите да са живи. И... и... ние с Нуми да се върнем и винаги да сме заедно...

Той се сепна. Не бе ли поискал прекалено много? Сигурно и за най-могъщата рибка-вълшебница ще е невъзможно да промени цял закон на Вселената. Само я обърка и току-виж не изпълнила нищо.

Помисли си го и сега вече се засрами, че толкова сериозно бе се отнесъл към тая детска приказка. Хвърли я с думите: „Хайде, бягай да уредиш нещата!“, но се подиграваше на себе си. И побърза да излезе на брега.

Легна сред цветята, да го изсуши слънцето, а слухарите застанаха от двете му страни и го загледаха право в устата. Чакаха навярно да каже нещо, та веднага да кимнат.

– Да изям ли райската ябълка? – запита ги той и се пресегна към скафандъра.

Ами да, ами да! – окуражиха го златните глави.

Ники отхапа парченце от слънчево оранжевия плод. Вкусовете трудно се помнят и той бе забравил вкуса на земните райски ябълки, но този като че ли приличаше на него: малко на мокра кифла, малко на мушмула, малко на топъл пъпеш и загнил банан. Сигурно бяха ги нарекли райски ябълки само заради красотата им.

Той изяде добросъвестно, като истински изследовател, цялата топица. После се загледа в небето, мислейки си, че онези старци може би не случайно танцуваха точно около Тили-тили и ядяха от неговите плодове. Розовите облачета изведнъж закръжиха във весело хоро, сякаш завъртени от силен вятър. Но никакъв вятър не бе излязъл и Ники разбра, че те играеха само в мозъка му. Плодът ли бе го омаял така?

Омайването беше приятно, а ето че и един странен гъдел тръгна от краката му нагоре по цялото тяло. Карираното прасе бе започнало да ближе мокрите му още стъпала. Не беше и гъдел – гъделът най-често е неприятен, а по-скоро една никога неизпитвана от момчето сладостна ласка. Тя се разливаше по цялата му кожа, пълнеше гърдите му с топлина и блаженство. Унасяше го на сън, но не и към истински сън го унасяше. Усещаше само, че му се иска да лежи така цял живот. В последния миг преди да заспи, той зърна под клепачите си пияните лица на старците, когато ги разбуждаше, и се уплаши. Едва събра сили да седне. Наоколо му всичко се въртеше и се смееше с милионите си цветове.

Ники припъзля до шлема и с мъка напъха главата си в него. Смулна лакомо от лекарствената тръбичка. Дори не забеляза дали от оная с противовирусния серум, или от другата – за болести и болки. Но само след няколко минути погледът му се проясни, а в мускулите му се върнаха прежните сили.

– Ей, близач – подвикна той, но не особено сърдито, защото се чувствуваше вече избавен от опасната магия. – Аз веднага разбрах, че не ти е чиста работата!

Не му е чиста, не му е чиста! – потвърдиха слухарите.

– Я се махайте всички!

Слухарите закимаха в съгласие, но не се магнаха. Карираното прасе също продължи да го гледа все така предано, докато той навличаше трескаво скафандъра си. Бе се разтревожил. Часовникът на лентата с уредчетата показваше нещо, но то бе времето на Пира и Ники още не умееше да се оправя с него, въпреки че Нуми бе му го обяснявала. Пък и на тая планета то сигурно не важеше. Как можа да остави момичето само? Ето какви опасности криеше тази райска красота наоколо! Едно

плодче и някакво шарено прасе можеха да те пратят на оня свят...

Той се върна бегом, сподирен от досадните същества. Нуми го посрещна не по-малко разтревожена.

– Къде беше? Стори ми се, че ти се е случило нещо лошо.

– После ще ти разправам – отвърна й той задъхано. – Научи ли езика?

– Беден им е езикът – рече тя. – Два такива щях да науча досега. Друг път да не изчезваш така, чуваш ли? Щях да умра от безпокойство! Защо не се обади по шлемофона?

Тя истински му се караше, а на него, кой знае защо, му стана безрайно приятно. Но по съвсем друг начин, не както онази опасна приятност, която го обзе след като изяде тукашната райска ябълка, а близачът се зае с краката му.

Старците слушаха равнодушно непознатия им език. Да слушаш не и чуждоземна, да слушаш чуждопланетна реч и това никак да не те вълнува – тук явно имаше нещо нередно. Мозъците им сигурно още тънеха в същата магия.

– Я превеждай – каза той на Нуми. – Уважаеми баби и дядовци.

– Ще им кажа само: уважаеми хора – поправи го момичето.

– Добре. Какво правите сега тук? Защо не сте при децата си?

Накичените като хавайски танцьорки старци отвърнаха вяло нещо, което в превода на Нуми гласеше: „Живеем“.

– Но иначе какво правите? – запита Ники.

– Молим се да живеем дълго – бе отговорът. Към него Нуми поясни, че те вярвали в някакво висше същество, което било ги създало.

– Аха, значи и бог си имате? Е, добре, имайте си го – каза Ники, а всички слухари наоколо повториха със златните си глави: „Добре, добре, имайте си го!“ – Но защо ви е да живеете толкова дълго?

– Ники – възпротиви се пиранката. – Непристойно е така да ги разпитваме. После ще ти обясня някои работи.

– Не, ти ги питай защо искат да живеят дълго! Какво ще правят?

Думите, произнасяни от Нуми, звучаха почти както звуците, които издаваше оная рибка в шепите му. Навярно тя изговаряше грубите му въпроси по-любезно.

Старците отговориха пак така хорово, но мързеливо, че живеели дълго, за да се сливат с красотата и истините на света.

Ники ги изгледа жалостиво. Те представляваха точно обратното на красотата. А сигурно и истините в помътените им мозъци бяха такива сбръчкани и стари. На Земята старците също се надпреварваха да

живеят колкото се може по-дълго. Ядяха бебешки храни, билки разни пиеха и също не му беше ясно за какво им е такъв живот. Но те поне ходеха да пазаруват, за внуците си се грижеха, работеха туй-онуй, пък и на младини всеки бе правил нещо полезно за хората. А тези тук?

– И къде са тия истини, дето се сливат с тях?

– Вътре в тях били – отговори му Нуми.

– Ами че да дадат малко и на нас!

– Ники, пак им се надсмиваш! – укори го момичето.

– Не се подигравам. Но какво струват красотата и истините, щом не можеш да дадеш от тях и на другите? Това им кажи!

Нуми не им го преведе, въпреки че слухарите подкрепиха думите му с усърдно кимане.

– Няма ли да ни заведат поне при по-младите?

– Вече ги питах – отвърна Нуми. – Не искат да напускат красотата и истините.

И тя се изправи, казвайки нещо на старците, което звучеше като любезно сбогуване. Престарелите хавайски танцьорки обаче не пожелаха да излязат от блаженството си и да й отговорят.

4

ЗА КАКВО СЛУЖИ ИЗКУСТВОТО. ВИНАГИ ЛИ ТОВА, КОЕТО НИ СЕ ХАРЕСВА, Е ХУБАВО. НИКИ БИВА ОБЯВЕН ЗА ВЕЛИК МАЙСТОР

Из пътя двамата срещнаха още няколко такива групички пожълтели старци, които или танцуваха около Тили-тили, или вече тънеха в своето опасно блаженство. Ники й разказа за противното обезсилване, в което бе изпаднал, а Нуми пък му обясни, че тук хората смятали себе си за най-красивите и най-добрите същества на света. Господ бил ги създал по свой образ и подобие.

– Горкият – изсмя се Ники Лудото. – И той ли е толкова глупав и грозен?

Още по-изненадващо бе, че те също смятали себе си за потомци на Земята. Някога, много отдавна, господ изпратил свои пратеници да съберат най-добрите хора и да ги върнат отново в рая, та да ги запазят от злите и войнствени човечеци. Оттогава те живеят тук, където винаги е красиво и топло и винаги има какво да се яде, защото растенията

непрекъснато дават плод.

– И прасета им ближат краката, а птиците им кимат: Браво, bravo, вие сте най-добрите и най-красивите – допълни земното момче.

Но пиранката отново го укори, загдето се подигравал на чуждите истини.

– Ха, няма ги! – възкликна той.

Карираното прасе с опасния език и двете райски птици липсваха. Сигурно бяха се убедили най-последно, че не са желани спътници от двете непознати им същества.

Двамата изкачваха подножието на верига от хълмове, целите покрити със синьозелена, копринено мека трева. Цветята оредяваха, храстите ставаха повече, но и едните и другите бяха различни от онези в полето. Никъде не се виждаше и Тили-тили. Сред храстите обаче се замаякаха човешки фигури. Изглеждаха значително по-млади, а кожата им леко се зеленееше.

– Дали наистина са толкова добри, колкото си мислят? – рече тихо Ники и извади пистолетчето. – Да не вземат да ни нападнат тия диваци.

– Прибери го – скара му се Нуми, която никога не можеше да повярва в лошото. – Щом нямат врагове, значи не е имало и какво да ги направи лоши.

Пръв ги забеляза някакъв мъж в зелени бански гашета и се спусна към тях. Беше грозен, с голяма уста и дълъг нос, но се смееше и дружелюбно им забърбори нещо. Банските му гашета се оказаха изплетени от същата синьозелена трева, която газеха.

– Разбрах само, че иска да ни покаже нещо – каза Нуми и храбро тръгна подире му, а Ники, ще не ще, трябваше да я последва.

Мъжът ги заведе зад най-близкия храст, вдигна нещо от тревата и го завъртя пред очите им. И пак забърбори тихичко и напевно.

– Пита ни дали харесваме това? – преведе момичето.

Нещото приличаше на малко гобленче, изплетено от тревата и украсено тук-таме с главички на цветя. Нуми отвърна с няколко тукашни думи и грозното лице на мъжа засия.

– Какво му каза? – запита я нетърпеливо Ники.

– Че е много хубаво.

– А за какво служи?

– За нищо. Това било изкуство.

– Ей, ама значи и вие, пиранците, знаете да лъжете – рече Ники. – Защо тогава все ми се караш?

– Не съм излъгала. Щом той го е създал и го намира за хубаво, значи за тях е хубаво. Забравяш, че сме в друга цивилизация.

– Каква цивилизация са тия – отново се заяде земното момче. – У нас всяко дете в детската градина ще ти го направи по-хубаво!

Иззад храстите наизскачаха други мъже и жени, все голи, защото тревните им бански гашета трудно можеха да бъдат признати за облекло. Те в надпревара занавираха под носовете им подобни гобленчета или някакви неясни фигурки, също изплетени от трева и клонки. И

всичките настояваха да им похвалят произведенията. Нуми едва успяваше да размени по някоя дума с някого в настъпилата дандания. Вече всички танцуваха и пееха, въртейки своите жалки произведения над главите си.

– Изкуство – подвикна тя на приятеля си. – Тук всички се занимават с изкуство.

Николай се ядоса.

– Добре де, но защо трябва и нас да занимават с него. И никой ли не те запита какви сме, откъде сме, какво можем да им покажем пък ние?

Дори онези невероятни чудовища бяха проявили към двете деца любопитство! А сред тоя кръжок от самодейци всеки се интересуваше само от собствените си проявления. Ники извади от джоба си една дъвка, съдвка я набързо, за да омекне и силно извика: Хей!

Райските жители замръзнаха по местата си от необикновено резкия за тях звук. Ники им посочи с тайнствен жест устата си, направи няколко уж заклинателни знаци и пусна едно мъничко балонче.

Балончето започна да расте, бяло и хубаво от слънчевите отблясъци. Заедно с него растеше и смайването на тукашните жители. А когато то се спуска и устните на момчето бързо скриха остатъците му, всички запляскаха с длани по голите си бедра. Изглежда, така изразяваха тук своето възхищение.

Ники заприготвя дъвката за ново балонче, но неколцина от мъжете го нагребиха и го понесоха нанякъде под продължаващия плясък на дланите по бедрата. Нуми тръгна подире им, извика му:

– Разправят, че ти си бил вече велик майстор и трябвало да отидеш там, където се постига пълното сливане с красотата и истините.

– Ама при старците ли ще ме носят? – викна момчето и зарита с крака, заблъска с ръце, докато обърканите жреци на изкуството го изгърваха.

Те отново го начоколиха, но не гледаха нито скафандъра му, нито дори големия шлем, който се люлееше на гърба му. Гледаха го право в устата и сигурно очакваха да им обясни защо не иска да отиде при истините и красотата, след като всички натам се стремят.

– Не им ли каза, че сме чужденци? – обърна се той безпомощно към Нуми.

– Разбира се. Но знаеш ли какво ми отвърнаха? Тук всеки имал право да бъде откъдето си ще. Само да не е от Земята. И аз премълчах, че си оттам. Много странно! Те знаят за Земята. И според техните

предания, те също били дошли някога на нея тук, а защо така?...

– Я по-добре да се махаме – рече земното момче. – Кажим им, че балончето, което правя, е още много малко, защото и ние сме още деца. Когато стане ей толкова голямо, чак тогава ще ми позволи техният господар да отида там.

И той описа с две ръце пред още слисаните лица на райските обитатели един грамаден балон. Лековерната Нуми се удиви.

– Но то може ли да стане такава?

– Може. Вземаш сто кила дъвка и я даваш да я надуе онова чудовище с двата си хобота.

Нуми щеше да му се разсърди, но един от мъжете я побутна да им обясни поведението на великия майстор. Тя им разказа нещо с думи и жестове и тогава всички вкупом се развикаха гневно, засочиха нанякъде.

Николай се разтревожи. Дали не бе им казала за отмъщение, че той е от Земята?

– Сега пък ни пъдят – обясни му тя. – На децата не било позволено да бъдат сред тях. Да сме идели при децата.

– Да вървим тогава – рече Ники. – Твоята любима цивилизация тук явно е обратна. Колкото по-стари стават, толкова повече оглупяват.

– Ники, продължаваш да се подиграваш! И на мен се подиграваш – смърти го тя.

– Как го разбра – засмя се той. – С изкуствения си мозък ли? Умен е. Пази си го да не се изхаби.

И тръгна без да се сбогува със „самодейците“, както бе ги нарекъл вече в себе си.

Момичето го застигна, но мълчеше обидено. И мълча, докато той не се сети да каже с гласа на дядо си:

– В своя дълг и не дек живот, Нуми, аз съм се убедил, че истините трудно се постигат. Затова недей да ми се мусиш, защото ставаш грозна като тия там.

Чак тогава тя му прости. Сигурно не искаше да изглежда грозна.

5

КАК СЕ КОЛИ ПРАСЕ. ДОБРЕ ЛИ СА ПОДРЕДЕНИ ЗВЕЗДИТЕ. НА КАКВО СИ ИГРАЯТ ДЕЦАТА В РАЯ

Изад следващия хълм на талази извираше весела врява. Тя ги обнадежди. Защото, който е чувал отдалеч детска глъчка, знае, че тя винаги го е изпълвала с някакво радостно предчувствие. При земните хора поне е така. Нуми и Ники се затичаха към нея.

На отвъдния му склон се гонеха в непознати игри множество деца. Имаше големи, имаше малки, имаше и такива, които едва бяха проходили. И всичките бяха съвършено голи. Изглежда, още не им се полагаха тревните бански гащета.

– Ей за това им завиждам – рече Ники. – У дома е вечна разправия с тия дрехи. Аз късам по чифт обувки и едни панталони на месец, а след половин година всичко ми става тясно.

– Като ядеш толкова много! – рече Нуми.

– Само за ядене не ми споменавай! Ако имах сега ножчето си, щях да заколя някое карирано прасе...

– Ти не можеш да направиш това, Ники! – не му повярва тя.

Николай Лудогорски не беше дори виждал как се коли прасе, но Ники Лудото отвърна:

– Мога, разбира се.

– Не, това е чудовищно!

– Напротив, много е приятно! Хващаш го за главата, извиваш му врата и с ножа – хръц, хръц...

– Престани, моля те – ужаси се момичето от Пира. – Не мога да те слушам!

Той се изкикоти.

– Ти май забрави, че аз съм от друга цивилизация.

Пираката още беше потресена от картината, която ѝ описа.

– Не ми го напомняй с такива неща, Ники! Аз искам да те обичам, а така няма да мога.

Сега и тя му напомни, че е от друга цивилизация. Защото кое земно момиче щеше да произнесе толкова чистосърдечно тези и хубави, и страшни думи?

– Буф – рече той с нейното възклицание. – Ти пък защо вярваш на

всичко? Как ще го заколя? Най-много да го ритна, като ме ядоса.

Нуми въздъхна щастливо.

– Знаех си аз! Ти си добро момче и още не разбирам защо на Земята са те кръстили Лудото.

– За по-кратко. От Лудогорски.

– Но веднъж ми каза, че не било заради името ти.

– Е, и малко съм си луд – призна си той.

– Нали щеше да ме научиш как да ми идват луди мисли?

– Какви луди мисли ще ти дойдат в главата с тоя твой електронен мозък! Искаш ли да направим училище на тия голишарчета? Ще ги учим да четат, да смятат и така нататък.

– Но това не е никаква луда мисъл! – разочарова се момичето.

– Луда е. На коремите си ли ще пишат, като тук няма дори и пясък?

И с какво?

– Ще им измислим нещо – рече Нуми и нетърпеливо заслиза към децата.

Те ги посрещнаха с радостни викове, струпаха се около тях и млъкнаха. Стояха като деца от детска градина, в която лелките са прекалено строги. И все пак в никоя земна детска градина не биха посрещнали така пришълци от чужди планети. Те пипваха едно по едно скафандрите им и се отдръпваха да сторят място на другарчетата си. А по-големите, които на ръст бяха колкото Ники Лудото, изобщо не се приближиха. Стояха извън кръга, сякаш бе под достойнството им да проявяват любопитство. Сигурно подражаваха на нелюбопитните си родители и дядовци.

Нуми улови една от ръчичките, която бе се протегнала към скафандъра ѝ. Каза нещо на момченцето, то ѝ отвърна кротко, тя пак му каза нещо, то посочи с другата си ръчичка към небето.

– Много странно – обърна се тя към Ники. – Попитах го за името му, а то ми отговори: „Аз съм този, който сутрин пали слънцето“.

Тя привлече друго дете към себе си. Размени и с него няколко думи, преведе:

– Това пък казва, че подреждало нощем звездите.

– Подредени ли ти се виждат? – ухили се Ники. – Детска им работа! Все такава ще я свършат!

Третото дете отвърна, че пускало рекичките да текат надолу.

– Надолу те и сами си текат – рече Ники. – Кажи му нагоре да ги пусне!

– Но те си играят по този начин! Това е хубаво – защити Нуми

децата от подигравките му.

– Трябва да играят с нещо, което ще държат в ръцете си. Да строят къщички и язовирчета, да плетат кошници... – Ники щеше да добави: „да си направят пушки или лък и стрели“, но се сети, че пиранката нямаше да го одобри и млъкна.

– Защо да се учат да правят къщи, когато тук къщи не им трябва? За какво им са съдове, като си късат плодовете по всяко време на годината и – направо в устата?

– Така е – съгласи се неочаквано момчето. – И аз още одева си го помислих. Ако е вярно, че са пренесени тук от Земята, ако Мало ги е докарал на тая планета както нас, голяма пакост им е сторил.

– За това още нямаме право да съдим, Ники. Нищо не знаем по какви закони са си устроили живота.

Тя отиде при едно от големите момчета, които така и не благоволиха да ги приближат, и поведе с него разговор, който после дума по дума предаде на Ники.

Ние сме от други слънца, от други светове, каза му тя, а то отвърнало: „Господ е създал много светове, но най-хубав е нашият свят“. Защо тук децата живеят отделно от родителите си и от старите хора, запита го Нуми. „Защото още не им е позволено да правят изкуство. А на старите ще пречат да постигат блаженството на истините“ – отвърнало то.

– А те с какво се занимават? Какво им е позволено?

– Те трябва да се научат да бъдат добри, та като пораснат, да правят добро изкуство и когато остарееят, да се слееят с истините и красотата.

– А как се учат да бъдат добри? – заинтересувала се Нуми.

– Като премахват от себе си лошото, с което са се родили – отвърнало то. – Ние, по-големите, им помагаме.

– Ние също искаме да станем добри. Ще ни покажеш ли как става това? – каза му тогава Нуми и момчето се съгласило.

То извика нещо на децата и те веднага се подредиха по височина. Пред редицата им и зад нея застанаха по няколко от най-големите момчета и момичета и ги поведоха нанякъде. Нуми и Ники тръгнаха подире им.

– Много съм любопитна! – пошепна му тя.

Ники обаче не посмя да ѝ признае, че, колкото и любопитен да бе към всичко на света, най-нелюбопитното нещо за него си оставаше тъкмо това. Не че никога не бе му се искало да бъде и той добър – искаше му се понякога и той дори правеше от време на време някакви опити, но

това все пак си оставаше една твърде скучна работа. А който от вас някога специално се е старал да бъде добър, знае много добре, че отгоре на всичко тази работа изисква и не малко усилия.

6

СТАВА ЛИ СЕ ДОБЪР, КАТО БИЕШ ЛОШИТЕ. НИКИ ОТКРИВА НОВ ЗАКОН НА ВСЕЛЕНАТА. КОГА ЧОВЕКЪТ Е ЩАСТЛИВ, КОГА ГО ИЗГОНВАТ ОТ РАЯ

Тук обаче бяха си измислили много по-лесен начин да стават добри.

Колоната излезе на скрита сред храстите полянка. В средата ѝ се издигаше хълмче-подиум, цялото покрито с най-разкошни цветя. Зад него пък през няколко метра стърчаха десетина човешки чучела, направени от клони и изсъхнала трева. Приличаха на бостански плашила.

Децата застанаха в полукръг, а голямото момче, което ги водеше, стъпи върху подиума с цветята. Каза им нещо тихичко, децата в хор го повториха. Момчето надигна разнзвучния си глас с хорът.

– Какво си приказват? – попита Ники.

Нуми не бе го разбрала, но по излъчванията на децата усещала, че е може би песен или заклинание, или някаква клетва.

Момчето от подиума извикваше все по-гърмко своите заклинателни думи, а хорът го повтаряше по същия начин, докато накрая всички закрещяха оглушително. Тогава момчето посочи с гневен жест плашилата и децата като побеснели се нахвърлиха върху тях. Ритаха ги, обсипваха ги с юмручни удари, ръфаха ги със зъби, изтърбушваха тревните им кореми и глави.

Чуждопланетните гости застинаха в недоумение пред грозната и смешна гледка. Момчето-водач слезе от своя подиум и дойде при тях. Каза им:

– Ето така става! На децата често им се иска да бъдат лоши, защото ние произхождаме от Земята и злото още се ражда с тях. А това са земляните. Те са грозни и жестоки, те са най-лошите същества на света.

– Виждали ли сте ги? – смая се Нуми.

– Не сме ги виждали, но знаем.

– Не разбирам. Щом не сте ги виждали, нито пък са ви сторили нещо лошо, защо трябва да ги биете?

– Защото те са нашите врагове!

Ники я побутна нетърпеливо да му преведе разговора. Тя се поколеба дали да му открие опасната за него истина, но нали не умееше да лъже, все пак добросъвестно му предаде всичко.

Земното момче не се уплаши.

– Кажй му, че аз съм от Земята и че никой там не им е враг. Там дори не знаят за тяхното съществуване.

– Още не бива, Ники! Може да се нахвърлят върху теб, както са

освирепели сега.

– Нека посмеят! Ще им изкарам тая глупост през тъпите носове! – закани се земното момче.

Децата, и най-големите сред тях, бяха необикновено хилави. Сигурно не само с труд не се занимаваха тук, но и не спортуваха. А какви мускули ще направиш, като се тъпчеш само с плодове? Най-много да ти се надуе коремът като на оня фукльо там, дето още отначалото ги гледаше все навъсено. Ники усети, че ако се ядосаше истински, можеше всичките да натръшка, но вместо да им се ядоса, ги съжали. Заради глупостта им и скуката, в която живееха.

– Кажим им, че хората на Земята са добри и миролюбиви.

– И това няма да им кажа – рече Нуми. – Не е съвсем истина, Ники, пък аз не мога да произнасям лъжи, нали знаеш? Толкова хора видях у вас да се бият помежду си!

– Но нали трябва да ги вразумиш по някакъв начин? Като нямат други врагове, а толкова им трябва да се бият, да си измислят там някакъв зверове! Защо хора, и то земляни?

Нуми се обърна отново към вожда на децата и го запита наистина ли те стават по-добри, след като набият земляните. И може ли изобщо човек да стане по-добър, ако бие някого? Момчето отвърна убедено:

– Така ние връщаме на земляните злото, което са ни дали. И ставаме добри един към друг.

Като го чу преведено, Ники не побърза да се засмее и изведнъж реши, че това всъщност не е толкова неразумно. Сигурно би било по-добре, ако и на Земята народите, вместо да се бият помежду си, като обявяват за свой враг ту тоя съсед, ту оня, да си направят чучела и тях да бият. Защото и на Земята всеки народ обявяваше себе си за най-умен и най-добър. Дали и това не беше закон на Вселената – глупостта навсякъде да е еднаква?

Помисли си го, но го премълча, защото се побоя Нуми да не му се присмее. На Пира може би дори и чучела не биеха, ако се съдеше по това момиче. Ето, то отново вече се възмущаваше:

– Как можеш да обявяваш за свои врагове хора, които изобщо не познаваш!

Наивна си беше тая мила пиранка и толкоз! Именно тогава е по-лесно да обявиш някого за враг! Опознаеш ли го, разбираш, че и той е като тебе и можете да се сприятелите. Точно това си помисли Ники, спомнил си за Пламо.

Беше в един скучен неделен следобед. Ники се шляеше самичък из

улицата, когато се зададе непознато момче. Ей, подвижна му той, ти да не си от съседната махала? Да, отвърна момчето и явно се зарадва, че среща някого, с когото ще си поприказва. Ами що не съм ти виждал мутрата досега? – рече Ники, защото все още му беше скучно. – Не си идвал да се биеш с нас? Сигурно си голям страхливец! Аз съм нов – отвърна плахо момчето. – Оня ден се преместихме да живеем тука. Аха! – зарадва се Ники, намерил най-последно повода за бой. – И предпочете да идеш в другата махала, а? Ей сега ще ти смачкам физиономията! Момчето каза: Какво съм виновен, там ни дадоха квартира! Но не беше страхливо и се приготви за отбрана.

Ники си бе изработил една хитра маневра. Скачаше встрани със свиреп вик, като джудистите, за да обърка противника. Момчето изненадано се обърна, решило, че ще го нападат откъм гърба, оплете краката си и падна. А Николай, вместо да се нахвърли върху него, му помогна да се изправи, отупа дрехите му и го заведе у дома си да промият с кислородна вода ожуления му лакът. Оттогава Пламо стана най-добрият му приятел, макар и да не участваше нито в едната, нито в другата банда. Дали не беше тайно някое такова чуцело?

Вождът изкомандува нещо и децата престанаха да бият плашилата. Строи се, запъхтени, в предишния полукръг. И наистина изглеждаха доволни и щастливи. Тогава на трибуната с цветята се качи момчето с издутия корем, което бе ги гледало враждебно. Не само коремът му бе издут, точно в средата му се поклащаше и една голяма буца, сякаш в нея шаваше немирно животинче.

Вождът обясни на Нуми:

– Искате да кажете специално за вас една своя песен. Той е от по-големите и затова има вече право да създава изкуство.

Нуми се зарадва, както бе се радвала на песните на Короторо от планетата на звездните, но думите, които занарежда момчето, звучаха твърде воинствено. Може би беше стихотворение, не песен. Тя изчака да чуе цялото и тогава да го преведе, но се оказа, че не знае никаква важна дума. Попита тихичко:

– Как се казва на вашия език онова там, на корема, дето е навито?

– Пъп – пошепна й Ники.

– А може ли да се развие? Как се развива?

– Не знам точно. У нас народът казва: разви се пъпът. Когато се роди бебето, връзват пъпчето му. Сигурно нещо се скъсва и става херния. Тоя певец май има такава херния, виж му корема!

Момчето свърши, а децата шумно запляскаха с длани по голите си

бебра. Нуми заповтаря в ухото на Ники стихотворението-песен на него-вия език:

Разви ми се пъпа, а той за мен е много скъп.
Но аз ще ида при магьосничката Лата Мете.
Защото знае мъдростта на вековете,
с която се навива пъп.

Земляни, вие, дето там
срещу родината ми виете!
За нея аз и пъпа си ще дам,
но нека първо го навият!

Пиранката с необикновените способности сигурно чу смеха на земното момче направо в мозъка му, защото го предупреди:

– Внимавай, ще го обидиш!

– Вярно, поетите лесно се обиждат – все пак се ухили Ники. – Ето го, иде вече да пожертвува пъпа си!

Тукашният поет още отдалеч им се скара:

– Вие защо не одобрявате моето изкуство?
 – Но ние нищо не сме казали! – смути се момичето.
 – Защо тогава не пляскате? При нас е забранено да не се одобрява.
 Нуми предпазливо се удиви:
 – Съвсем всичко ли трябва да се одобрява?
 – Всичко! Човекът е истински щастлив само когато одобрява всичко. Така е наредено от бога.

Нуми преведе странната божия заповед и Ники заплеска с длани по крачолите на скафандъра си.

– Какво правиш? – обезпокои се тя.

– Одобрявам. Виж го как цъфна!

Поетът закима към него също като птиците-слухари.

– Но това не е истина – взмути се Нуми. – Ти в себе си не го одобряваш!

– Та може ли човек всичко да одобрява, без да лъже – засмя се Ники Лудото и потупа момчето по голото рамо. – Браво, браво! Ти си голям поет и родолюбец! Само че гледай по-скоро да ти оправят пъпа, защото как ще тръгнеш срещу Земята с тоя спукан корем?

Нуми отказа да преведе думите му и поетът патриот я запита:

– А вие няма ли да ни кажете нещо, което ние да одобрим?

Тя с готовност се качи на подиума, като внимаваше да не стъпче цветята.

– Мили деца, ние се радваме, че се запознахме с вашата красива страна – започна тя тържествено и децата веднага изпляскаха по бедрата си. – Ние с моя приятел обиколихме много светове и се убедихме, че навсякъде е интересно. Но най-щастлив е човекът, когато непрекъснато се труди и опознава света. Ето защо ние сме готови да ви предадем нашите знания.

Децата одобриха и това. Изглежда им беше все едно какво им се говори. Важното бе от време на време да попляскаат бедрата си.

– А на Земята ходили ли сте? – прекъсна я поетът и буцата на корема му пак зашава.

Момичето от Пира не можеше да лъже.

– Да. Там хората също се трудят и се учат, и създават изкуство, и търсят истините, и мечтаят да посетят другите светове.

Децата изръкопляскаха дори на тези и думи, сякаш никога не бяха смятали земляните за свои най-върли врагове. Но вождът им и поетът-патриот пристъпиха бързо към подиума и й подадоха ръка да слезе.

– Трябва веднага да си вървите! – каза ѝ вождът.

– Нещо лошо ли сторихме? – обърка се момичето.

– Веднага, веднага, веднага! – изпя ѝ поетът, а вождът направо я заплаши: – Иначе господ ще ви накаже! Хайде, вървете си!

Очите на Нуми се просълзиха и тя изхлипа:

– Пъдят ни.

Ники я дръпна от ръцете им.

– Тия ли? Значи другите са длъжни да одобряват всичко, а те? Хайде, стига сме им пречили да бъдат щастливи – и той се провикна към равнодушната детска редица. – Хей, зяпловци, много ви здраве! Ауфидерзейн! Гуд бай! Ариведерчи! Досвидания!

Децата изръкопляскаха и нему, макар да не знаеха нито един от тия земни поздрави за довиждане. А Ники ги съжали, като видя посинелите им от пляскането бедърца. Добави:

– Па недейте да слушате толкова тоя ваш господ! Моят мъдър дядо казваше: Който всичко одобрява, лесно оглупява! Преведи им го, Нуми!

Дядо му, разбира се, никога не бе изричал такова нещо, но Николай Лудогорски от Земята с нищо не бе по-лош като поет от тукашния патриот с буцата на корема. И пожъна нови аплодисменти, щом Нуми им преведе думите му.

Не изръкопляскаха само по-големите момчета и момичета. Но и не се разгневиха повече. Само изпроводиха гостите си със замислени очи. А това изпълни Нуми и Ники с мъничко надежда. Защото, макар да нямаха зад себе си като дядото на Ники нито дълъг, нито труден живот, двамата вече знаеха, че човек става по-добър не когато бие враговете си и бързо се съгласява със своите приятели, а когато се замисли.

7

ТЪЖНА ЛИ Е КРАСОТАТА. А МОЖЕ БИ АДАМ И ЕВА НЕ СА БИЛИ ИЗПЪДЕНИ. НА НУМИ СЪЩО ИДВАТ ЛУДИ МИСЛИ В ГЛАВАТА

Щом прегазиха първата рекичка, двете райски птици цъфнаха край тях. Ето ви пак, ето ви пак! – радостно закимаха златните им глави. Дотърча отнякъде и карираното прасе, изплезило коварния си език. Ники още беше ядосан и се опита да ги прогони с българското „къш“ и с общочовешки ритници. Но те само се отдръпнаха на безопасно разстояние, а птиците сякаш му казаха с досадното си кимане: Пъдите ли ни?

Нищо, нищо! И вас ви изпъдиха.

– Да имах сега една пушка – каза Ники, – щях най-напред да изтребя тия гадини, а после, като строя ония истиняри...

– Какви истиняри? – запита момичето, което вървеше омърлушено край него. – Не знам такава ваша дума.

– Ами тия, дето уж се стремят към истините, пък не дават дума да им кажеш.

– Буф, Ники – въздъхна Нуми, – кога ще престанеш най-после да мислиш за пушки и убийства? На Земята си правете каквото си знаете, но в космоса това е недостойно.

– Значи тия тук ти харесват повече, а? Остани си при тях тогава! Аз ще си ида на Земята – извика той и бързо закрачи встрани от нея, сякаш тръгна веднага за своята планета.

Нуми не обърна внимание на сръдната му. Сигурно бе прочела направо в мозъка му, че не е истинска. Каза замислено:

– Направихме грешка. Трябваше да почакаме да видим как ще ни изгони техният господ.

Красивите слухари потвърдиха отдалеч, че са сторили грешка.

– Много сте ми хубави – каза им момичето с прощална тъга. – Да бяхте и мъничко по-умни!...

Вярно, да бяхме и мъничко по-умни! – съгласиха се веднага златните глави на птиците. А карираното прасе пак й се похвали с дългия си език.

Тя се спря край храста с лилавите камбанки и слънчево оранжевите плодове. Погали една от клонките му.

– Чудно растение си ми ти! А ето че и за теб не разбрах какво си!

– И ти ли, и ти ли? – отвърнаха й лилавите камбанки с нежен звън.

Нуми продължи да се прощава с цветята, които гъсто обсипваха поляната. Милваше ги, шепнеше им нещо, вече на своя си език, може би за да не й се присмее земното момче. А то все пак й се присмя:

– Доста дълго ще трае, ако трябва да изредиш всичките.

Тя не се засегна.

– Мъчно ми е, че няма кой да ги обича. А сигурно и на тях им е мъчно. Не ти ли се струват тъжни?

Ники съвсем не намираще цветята за тъжни и щеше да й каже, че това пак са идиотически представи, но щом обхвана с очи цялата тази неземна красота, усети и в себе си някаква мъка. Май че и друг път бе изпитвал такова чувство.

– Така е – обади се тихичко пиранката. – Истински красивото

винаги те прави тъжен.

Съвпадение ли беше, или тя пак бе отгатнала мислите му? И естествено му се прищя да ѝ възрази.

– Не е така. Тъжен те прави чуждата красота. Когато ти я създаваш, тя те радва. Я по-добре викай Мало да си вървим!

– Виках го вече – отвърна Нуми и продължи да си тъгува. – И нищичко, нищичко не може човек да си вземе от тази красота! Ники, не искаш ли да останем? Да кажем на Мало...

– Ти си луда, ма! – кипна момчето. – Да не си яла от плода на Тили-тили?

– Луда ли е тази мисъл? – зарадва се пиранката, решила, че се е научила да ѝ идват луди мисли в главата, както на Ники Лудото.

– Не луда, а глупава, идиотска! Какво ще правим тук?

– Но къде другаде да идем? Нямаме си вече никого, а тук е толкова хубаво! Ще си живеем като Адам и Ева от твоята приказка.

Тя легна замечтано сред цветята, сякаш да му покаже как ще си живеят. Ники я изгледа обезпокоено. Вярно, по-хубава Ева той сега не можеше да си представи и все пак трябваше да обясни на двата ѝ мозъка, че това е чиста глупост.

– Слушай, моме пиранска – подхвана той уж весело, защото още си беше ядосан, – аз също бих останал, но ако имаше какво да правим. Да обработваме земята, да си построим къщичка, да отглеждаме полезни животни, да учим децата и така нататък. За тая работа обаче трябва инструменти. Иначе ще живеем като тия истиняри тука и бързо-бързо ще затыпеем като тях. Ти май не разбра добре легендата, която ти разказах. Припомни си: господ изгонва Адам и Ева от рая и чак след това се ражда човечеството. Значи в рая, дето всичко ти е дадено наготово, нищо не може да се роди. Човекът е станал тогава човек, когато се е научил сам да строи, да отглежда растения, да рисува, да пее, изобщо да прави оно-ва, което животните не могат да правят.

– Но ти ми я разказа най-напред другояче – усъмни се Нуми. – За ради познанието бил ги изгонил.

Николай никога преди не бе разсъждавал върху смисъла на тази легенда за произхода на човечеството, но разпалено защити сегашното си хрумване:

– Точно така, заради познанието! Но ти ми кажи за какво служи познанието? Нали за да можеш да вършиш нещо? Щом Адам и Ева открили познанието, веднага разбрали, че не са като другите същества около тях и решили, че трябва нещо да правят с това познание. И ако искаш

да знаеш, никакъв господ не ги е изпъждал! Те са плюли на неговия сучен рай и сами са си отишли да си създадат един свят за себе си и за бъдещите си деца!

– Хей, Ники – радостно извика пиранката, – така приказката стана много хубава! Преди все не разбирах как може да те пъдят, защото си поискал да узнаеш нещо. – Тя помълча няколко секунди и въодушевено плесна с ръце. – Знаеш ли, че и на мен ми дойде една луда мисъл в главата? Ще кажем на Мало да ни отведе бързо на Пира или на Земята, да си вземем инструменти. После той ще ни намери някоя безлюдна планета и ние ще създадем на нея друго човечество. По-хубаво и от Земята, и от Пира! Луда ли е тази мисъл? – запита го тя и явно много ѝ се искаше да бъде похвалена.

– Луда е колкото си щеш! – засмя се Ники. – Кажи му я!

Но нямаше ли и всезнаещият Малогалоталотим да се изсмее над вярата им, че биха могли сами да създадат един цял нов свят?

Не, той нито се изсмя, нито пък отвърна нещо определено на момичето, което се опита да му внуши своята луда идея. Той легна кротко над цветята, сякаш се боеше да не ги смачка, прие двете деца в себе си и ги понесе към други далнини на Вселената.

8

КОЛКО ТРАЕ СЪЗДАВАНЕТО НА ЕДИН НОВ СВЯТ. КОЕ ПРОМЕНЯ ЧОВЕКА. КАКВО ПРАВЯТ МИСЛИТЕ, КОГАТО СА ГОЛИ

Всеки, който е пътувал по света, знае, че и най-интересното пътешествие постепенно става мъчително, ако в края му не лежи една примамлива цел. Ето защо Нуми и Ники отлетяха от красивата планета без огорчение, че са били изгонени. Те имаха сега към какво да се стремят и затова веднага се свиха в окото на Мало, за да видят дали той ще изпълни желанието им.

Космическият Пегас още не бе набрал онази фантастична скорост, с която влизаше в звездния тунел, и Вселената сияеше в окото му като витрина на бижутериен магазин. Цялата беше отрупана със звезди-брилянти, със звезди-рубини, със звезди-смарагди и яносини сапфири. Сред тях се стелеше сребристият памук на газовите облаци. Като огърници и колиета висяха съзвездията и звездните купове. Като сребърни

купи, бокали и подноси лежаха върху черното кадифе на бездната далечните галактики.

– Виж – посочи Нуми, – пет пръста вдясно от голямата синя звезда! Видяш ли розовата купчинка? Там сега се образува нова звезда. Знам го от учебните филми за Космоса.

Ники я гледа, докато тя му заприлича на розова бебешка главица, която бавно излизаше от черната утроба на космоса. Рече:

– Край нея сигурно ще има и планети, на тях пък ще се родят нови светове. Дано да са по-добри от тия, които видяхме досега!

– Да, но чак след милиарди години – напомни му момичето с трезвия си пирански мозък.

Ники потрепери зиморничаво в скафандъра си. Не защото бе си го представил – никой земен човек не може да си представи такова количество време. Той само бе осъзнал колко бавно се създава един нов свят. А те бяха си рекли: Хайде за инструментите! Намираме си една планета и готово!...

– Нуми – рече ѝ той предпазливо, за да не я изплаши, – не бива да си въобразяваме, че ще ни е лесно. Но пък трябва да знаеш, че нищо, което се създава лесно, не може да бъде нито истински хубаво, нито истински добро.

Нуми още си беше весела и безгрижна.

– Това от мъдрия си дядо ли го знаеш?

– Не се шегувам. Помисли си! Но важното е да не се отчайваме.

– Хей, Ники, какво ти става? – възкликна тя. – Ти много се промени. Вече си съвсем, съвсем друг.

Той издекламира засмяно:

– Нищо не променя тъй детето, както космосът и пубертетът.

Нуми запляска по бедрата си, подражавайки на хората от райската планета.

– Чудесно! Сега ли го измисли?

– Само оня с пъпа ли ще ти съчинява стихотворения? И аз мога!

– Чудесно! – възхити се тя отново и внезапно предложи. – Хайде, целуни ме сега пък ти!

– Ама едни идеи ти хрумват! – смути се момчето. – Кой ти мозък я роди?

– Моля ти се, Ники – настоя момичето. – Да видим дали и аз ще се изприщя!

Той отстъпи, но така отстъпваше само Ники Лудото. Хвана я за ушите, завъртя като кормило главата ѝ и грубо я млясна по бузата.

Нуми бързо закри с длан мястото, сякаш пазеше целувката му да не се изпари, и напрегнато зачака. Така чакаше и той, докато тя възторжено извика:

– Съвместими сме! Съвместими сме!

Лицето ѝ бе си останало чисто и нежно, без нито едно грозно петънце по кожата. Ники примря от радост. А може би и от още нещо, което някои наричат щастие, пък то кой го знае какво е – както се изразяваше той за загадките на Вселената. Прииска му се пак да я целуне, но това, разбира се, той не можеше да ѝ предложи, както му го предложи тя. Различните цивилизации са си различни цивилизации! И добре, че Нуми извика тревожно „Шлемовете! Лягай!“, защото иначе кой знае какво щеше да прочете в объркания му мозък.

Този път понесоха минаването под пространството много по-леко. Безпапетството, в което изпаднаха, приличаше повече на сладък унес. А като се събуди, Ники усети главата ѝ на рамото си. И това също приличаше на сън. Нуми рече в ухото му, защото го казваше сега по шлемофона:

– Изглежда свикнахме. Дори ми беше хубаво. И на тебе ти е хубаво, нали, Ники?

Мило момиче си беше, само да не задаваше такива глупави въпроси! А отгоре на всичко сякаш нямаше намерение да си махне главата от рамото му. Не че му тежеше, но ако ги видеше някой така...

Той подхвърли с рамото си главата ѝ нагоре и се засмя на собствената си глупост. Кой щеше да ги види тука, толкова далеч от всичко живо?

Нуми свали шлема си и извади от него една доста нацупена муцунка.

– Значи аз задавам глупави въпроси, така ли?

– Хей, ама тоя твой електронен мозък все погрешно разбира нещата – възкликна момчето. – Знаеш ли какво, ако идем на Пира, ще им кажа да ти поставят друг. А като поставят и на мене, ще си говорим само телепатично. Сега там сигурно много са усъвършенствали тия мозъци.

– Моля те, не ми напомняй за това, че пак ще се разплача! – отвърна момичето.

Ники се досети кое не биваше да ѝ напомня: не за мозъка, а за отминалото време, което бе отнесло със себе си всичките им близки. И мигновено сам се натъжи. А който е бил нападан от такава внезапна тъга, знае как става това. В гърдите ти бликва една страшно гореща мъка. От нея чак костите ти омекват, а очите започват да виждат всичко

наоколо като през мокро стъкло.

– Нуми, не бива да плачеш – побърза да извика той. – Всичко ще стане много хубаво, ще видиш!

– И на теб ти се плаче! – възрази момичето.

Нямаше смисъл да го отрича, то и без изкуствен мозък можеше да се отгатне.

– На мен ми се плаче от яд. Заради ония глупаци там! Такава хубава планета им се е паднала, а те живеят като най-дивите диваци. А и по другите планети беше същото. Дива работа! Ама, изглежда, си е закон на природата никоя цивилизация да не иска да се поучи от другите. Пък да се плаче заради законите на природата е глупаво, нали?

Той щеше да измисли още неща, за да я утеши, но тя го прекъсна с една закачлива усмивка.

– В своя дълг и не лек живот, Ники, аз съм се убедила, че именно затова всеки сам трябва да си намери своята планета и да си я обзаведе както на него му се иска.

Какъв чудесен приятел беше това пиранско момиче! Вместо той нея, тя него успя да утеши. Колко хубаво щеше да бъде, ако се сбъднеше онова, което си пожела пред рибката! Ако си намереха своята планета, ако завинаги останеха заедно...

Още много хубави неща си помисли Ники за нея, забравил, че изкуственият ѝ мозък все още е включен. Разбра го, когато тя внезапно го подкани:

– Хайде, кажи ми всичките тези неща с думи!

Момчето почервеня, сякаш наблизко бе избухнала някоя червена звезда. Пък сега наблизко нямаше червени звезди.

– Видя ли, ако и аз имах такъв мозък, нямаше да ме караш да го повтарям!

– Пак щях да те карам – не го остави тя. – Не може без думи, думите са по-важни!

– Е, голяма глупост изтърси! Думите били по-важни от мислите! Безсмислени думи колкото си щеш!

– Буф, Ники, голям си спорлю! Глупави мисли има колкото си щеш, но глупави думи няма! Те са такива, каквито ги направят мислите. Те са само облеклото на мислите. Как ще съществуват мислите без думите?

– Ще стърчат голи и ще треперят от студ – засмя се Ники, защото иначе трябваше да се признае за победен.

Нуми допълни с предишната си мила усмивка:

– И ще се чувстват самотни и тъжни, като не могат да се облекат в хубави думи, за да се покажат някому.

Много поетично го каза. И сигурно сама си го измисли, защото изкуственият ѝ мозък е пълен само с формули и закони. Той едва ли можеше да разбере защо е толкова важно за едно момиче да се покаже някому в хубави дрехи и с хубави думи.

– Хайде, Ники, кажи ми онова, което си помисли одеве! Кажи го, моля те!

– Вие, момичетата, сте голяма досада – ядоса се Ники. – Като си навиете нещо на пръста...

Нуми объркано погледна пръстите си. Пак се бе сблъскала с непознат за нея земен израз.

– Кажи ми поне какво си казал на тази риба, която видях в представите ти, защото не го разбрах добре! Тя умееше ли да говори?

Това, естествено, момчето съвсем пък не можеше да ѝ признае, затова извика:

– Ей, ако всички на Пира питат така, няма да ви стъпя на планетата, така да знаеш! Я по-добре виж къде се намираме, защото излязохме вече от тунела!

Нуми сигурно бе усетила, че заканата му е шеговита, защото не се обиди. Само се усмихна мъничко хитро и мъничко виновно, а после се загледа през окото на Мало.

Шареният звезден тунел наистина бе се разтворил в мастилото на космическото пространство. Отново бяха изгрели отделните звезди и звездните купове, и разноформените галактики. Внезапно Нуми силно се задъха и засочи ту с едната ръка, ту с другата.

– Ники, Ники! Това небе ми е познато! И онова съзвездие там, и другото до него...

– Да не би... – не посмя той да изрече предположението си.

– Пира – скочи момичето. – Отиваме към Пира!

А Николай Лудогорски добави едно земно „ура“. Той не знаеше, естествено, как ще го посрещне тази чужда цивилизация и какво ги очаква там, но щом тя раждаше момичета като Нуми, сигурно всичко на нея щеше да е чудесно.

ТРЯБВА ЛИ ДА СЕ ОТКАЗВАМЕ ОТ ДУМИТЕ. РАДОСТ И БЕЗКРАЙНА МЪКА. КАКВО МОЖЕМ ДА ОЧАКВАМЕ ОТ ЗВЕЗДИТЕ

Планетата беше обвита в синьо-розов воал, но скоро през него запозираха континенти и морета. Нуми радостно назоваваше имената им – все мъчни за запомняне, а много приятни със своето звучене. Ники обаче изпитваше безпокойство.

– Оттук би трябвало да се виждат вече големите градове.

– Ние нямаме градове като вашите – успокой го Нуми. – На Пира живеем сред горите и в планините, и на плуващи островчета в моретата. А цялата индустрия е на близките пустинни планети. Така си пазим природата чиста.

Но тревогата на момчето не се разсея. То не бе забравило, че според науката тук и на Земята трябваше да са изминали може би цели столетия и всичко ще се е променило. Нуми отгатна състоянието му и продължи да го успокоява, а навярно успокояваше и себе си.

– Мало сигурно избира място, където никой да не го види. Така направи и когато спаси космолета ни. Стовари ни в един резерват, където изобщо не влизат хора, за да не смущават животните.

– Но какво ще правим там? И ако ни нападнат някакви зверове?

Нуми се засмя.

– Ти не се уплаши от ония чудовища, сега от нашите мили животни се боиш. Нищо страшно няма. А нали си имаме и радиостанция в шлемовете, и компаси, лесно ще стигнем при хората.

Ники искаше да се радва като нея, а все не успяваше.

– Нуми, но ние нямаме пари, за да си купим инструментите!

– Пари ли? – учуди се момчето и пак се засмя, просто защото му беше много, много радостно. – Бъди спокоен, ще ни дадат всичко, каквото ни трябва.

– А дали няма да е нахално, ако поискам да ми присадят като твоя мозък?

– Не, разбира се. Но не бива да се отказваме от думите, Ники. Откаже ли се човек от думите, сигурно ще престане да бъде човек. Аз така си мисля – рече тя и стреснато се вторачи в него. – Не, не бива да го искаш. Ти си земно момче, а пиранският мозък ще те направи съвсем друг.

– Какво от това? – рече Ники нехайно, защото на кое земно момче не се иска да се отличава от останалите хора!

– Тогава аз може би ще престана да те обичам.

– Много важно! – изгърси той в смущението си.

Нуми бе готова вече да заплаче.

– Не е ли важно за теб?

– Буф, ама не почвай пак! – извика Николай. – Исках да кажа, че не е толкова страшно. Тоя мозък нали също ще се изключва? Като ти се прииска да ме обичаш, натискам копчето и казвам: Готово, Нуми, обичай ме сега колкото си щеш!

Оказа се, че пиранските момичета също лесно преминават от сълзите към смеха и на Ники му олекна. Олекна му не само на душата, олекна и цялото му тяло, защото Мало бе изключил гравитацията около себе си и се спускаше, лек като пухче от топола, над една безкрайна, радостно зелена гора.

Щом тежестта се върна в телата им, Нуми го дръпна и бързо запълзя към мястото, откъдето се излизаше.

– Няма нужда да слагаме шлемовете. Нашият въздух е по-добър и от вашия.

Ники не беше толкова нетърпелив и успя да съобрази:

– А Мало кога ще се върне да ни вземе?

Бяха допълзели вече в просторната утроба на космическия Пегас и Нуми се изправи, запалила фенерчето си. В ярката му светлина Ники я видя доста объркана, затова добави предвидливо:

– Трябва да му кажеш колко ще останем тук.

– Буф, Ники – въздъхна момичето. – Знам ли отсега колко ще ми се иска да остана?

– Но ако отлети много надалеч и престане да те чува? – рече момчето все така внимателно, за да не обиди чувствата ѝ.

– Няма да ни изостави. Ще го помоля пак да дойде, щом го повикаме. Нека така направим, а?

Ники се съгласи, но в гърдите му продължаваше да трепка, вместо радост от близката среща с Пира, предишното не хубаво предчувствие. Предпочиташе да бяха кацнали за инструментите на Земята, макар че сигурно също нямаше да му е лесно да реши колко време да останат на нея.

Пиранката постави пръстче зад ухото си, за да е сигурна, че изкуственият ѝ мозък действа, и така се напрегна да внуши на Мало желанието им, че неволно го заповтаря шепнешком. Щом видя, че устните ѝ

престанаха да мърдат, Ники запита:

– Какво ти отговори?

– Не знам. Вече ти обясних, че той само ми внушава своите отговори.

– И нищо ли не ти внуши сега?

– Сигурно ми е внушил, защото чувствам, че трябва да изляза и че няма нищо опасно. И съм уверена още, че космосът принадлежи вече на хората, че ние ще пътуваме из него когато и колкото си поискаме. Това е хубав отговор, нали?

– Хм – рече Ники. – И ти и аз ли? Така ли го чувстваш?

– И ти и аз. Повярвай ми, така го чувствам – отвърна тя, но като че ли не беше много уверена. – Нека да изляза вече, Ники, моля те! Нямам търпение да видя къде сме кацнали.

– Сложи си шлема – заповяда той строго, защото все пак не бе поярвал истински на думите ѝ. – Сложи го, ти казвам! Не се знае какво е станало на Пира.

Нуми послушно нахлупи шлема на главата си, сръчно го затегна, помогна му да затегне по-бързо и той своя. После закачливо почука с пръст по лицевото стъкло, точно над носа му.

– Не се ли радваш?

Гласът ѝ нахлу сега по шлемофона направо в мозъка му, гальовен и нетърпелив.

– Как да не се радвам – усмихна ѝ се той. – Ще си взема и чантата. На вашите деца ще е интересно да видят земните ни учебници. Дано Мало ме пусне с нея.

– Опитай! Хайде! – възликува гласът ѝ в ушите му, а тя самата вече се гмуркаше с шлема напред в меката стена на Мало.

Настъпи пълен мрак, защото Нуми бе отнесла и светлината със себе си. Ники извади своето фенерче, та да намери чантата си, но когато се наведе за нея, сякаш някой силно го ритна изотзад. Той полетя ужасяващо леко и се блъсна в отвъдната стена, която го отхвърли като гумена и момчето увисна по корем във въздуха. А това можеше да означава само едно: Мало пак бе изключил гравитацията в себе си, за да излети.

– Нумииии!

Вместо отговор в шлемофона му избълбукаха ридания.

– Кажи му да се върне! Бързо! Няма да взимам чантата.

– Не... пре... къснато му казвам – отвърна гласът ѝ, нахъсан от плача. – Той... той...

– Успокой се – извика Ники. – Така няма да те разбере.

Шлемофонът изхлипа още няколко пъти в ушите му и утихна в страшно мълчание. Безтегловността обаче не изчезна. Ники почака още няколко секунди и пак я извика, двойно по-изплашен от мълчанието ѝ.

– Не се връща – изхлипа тихичко, сякаш много отдалеч, гласът на момичето. – Вече почти не го виждам.

– Нищо ли не ти каза? Чуваш ли ме, Нуми? Нищо ли не ти отговори тоя подлец?

– Ох, не го наричай така! Не знам! Ка... каза ми, каза ми онова, което и по-рано... Хората трябвало сами...

– Спри да плачеш, чуваш ли? Така няма да ме чуеш! Аз трябва да ти кажа...

Но и той не успя да довърши, защото внезапно падна върху меката долна стена на Мало. Гравитацията отново бе се върнала в него. Значи той бе напуснал атмосферата на Пира, готов да се гмурне в поредния звезден тунел.

Ники още по-отчаяно завика скъпото му име. Но шлемофонът не отговаряше вече нито с плач, нито с думи, нито дори с тихичкото попукуване на работещото радио. Мало бе отлетял толкова надалеч, че вълните на мъничкия предавател не успяваха да го настигнат.

Момчето се сви на кълбо като от стомашна болка и заплака. Заплака, както много отдавна не бе плакало и както не се полагаше на едно вече четиринадесетгодишно момче, което смяташе себе си за мъж и за стар космически вълк.

Но и плача му никой не чуваше. Мало или беше безсърдечен, или можеше да възприеме от хората само телепатичните импулси на Нумините два мозъка. А звездите... звездите са толкова големи и толкова заети със своите си работи, че едва ли обръщаха внимание на мъката на някакво земно момче.

Жестоко е, но е така. Който от вас се е опитвал да каже нещо на звездите, знае много добре, че те изобщо не се интересуват от нас. Затова и ние, хората, не бива да очакваме от тях нито помощ, нито дори съчувствие, а сами да си се оправяме във Вселената както знаем и както можем.

ГЛАВА ТРЕТА

1

МАЛО НЕ ДАВА ОБЯСНЕНИЯ. САМ НА НЕПОЗНАТА ПЛАНЕТА. КАК СЕ ПЛАЧЕ НА БЪЛГАРСКИ.

– Защо бе, Мало – попитах го със същата болка и аз, самият автор – защо, о мъдри, всемогъщи и многоуважаеми Малогалоталотим, защо раздели тия две мили деца? Нима те обидиха с нещо? С какво се провиниха? Та те не искаха кой знае колко много! Вселената е пълна с безброй планети, а те искаха някоя съвсем мъничка, на която да са винаги заедно! Твърдиш, че хората трябвало сами да намерят пътя един към друг. Добре, но как ще го намерят през тези невъобразими разстояния? Защо отказваш да им помогнеш? И никога, никога ли вече няма да ги събереш отново?...

Не, Мало и на мен не даде никакво обяснение за постъпката си. Дори не ми внуши какво да правя по-нататък с моите любими герои. Или може би аз просто не умеех да възприемам внушенията му, защото, също като Николай, притежавам само един най-обикновен земен мозък. Затова не ми оставаше друго, освен да го помоля поне да върне момчето живо и здраво на нашата си Земя.

А то продължаваше да лежи в утробата му, почти безчувствено от отчаяние. И когато върху му се стовари страховитият удар, с който Мало се гмуркаше под това проклето пространство, Ники си помисли, че ще е по-добре наистина да умре там, в безвремието. Не му се събуждаше вече в никакви други времена и пространства. Защото за какво му е да живее така безкрайно самотен, след като това безмилостно време бе отнело и родителите, и приятелите му, а сега завинаги го отделяше и от Нуми?

Той не бе всмукал от предпазното лекарство и щеше сигурно да спи още дълго, ако не бе го разбудило нещо така необяснимо и страшно. В светлината на неугасналото си фенерче той видя стените на Мало да се приближават към него с ужасяващи гърчове. Голямото преди помещение, в което, според разказа на Нуми, били се побрали всичките петдесет пиранци от техния повреден космолет, сега се свиваше с бързината

на балон, чието гърло някой бе отвързал. Умираще ли Мало? Защо се гърчеше като в предсмъртни мъки? Ники скочи на колене, протегна ръце да се запази от приближаващата го стена, но ръцете му потънаха в нея. Едновременно с това другата стена силно го притисна отзад и той полетя нанякъде. Полетя като изстрелян в непрогледен мрак и падна върху нещо твърдо и неравно. Не усети болка, само леко замайване. Дори фенерчето не изгърва, то само бе изгаснало в ръката му, с която се подпря при падането.

Сега около него имаше някаква възрозова светлина, но тя идеше от Мало, който отново се издуваше и нажежаваше. Значи той не умираше, а просто бе го изхвърлил от себе си като непотребна вещ и се готвеше да отлети. Само след секунда още той се издължи нагоре и се откъсна от черната почва под тях.

– Мало, защо... – викна момчето подире му. – Малооо...

Напразно! Загадъчното същество бързо се превърна в мъничка оранжева звезда и изчезна сред звездния безброй.

Звездите наистина бяха безброй. Толкова много звезди Ники не помнеше от никое небе. Те светеха ясни, неподвижни и студени, сякаш ги гледаше през бинокъл. И въпреки това наоколо му цареше необикновено дълбок мрак. Къде ли се намираше?

Той стисна фенерчето в дланите си и то послушно светна. Поднесе към него лявата си китка с уредчетата. Те предупреждаваха с най-тревожните си светлинки: не бива да сваля нито скафандъра, нито шлема! Тук цареше чудовищен студ, а въздухът... Въздух навярно изобщо нямаше и затова звездите изглеждаха толкова близки и големи. Краката му бяха потънали в цяла педя зърнест прах, а тук и там над него стърчаха остри камъни, които хвърляха зад себе си още по-черни сенки. Сред тях той съзря чантата и земните си дрехи. Значи Мало също бе ги изхвърлил.

Ники направи крачка към тях, като към единственото му близко нещо, макар те да не му бяха нужни, и залитна. Сега отново усети и лекотата в тялото си. Той познаваше вече тази лекота – от Мало, когато унищожаваше гравитацията в себе си, и от планетата с двойните чудовища. Тук тя не беше толкова силна, но му подсказа нещо, което окончателно го смаза. Мало не бе го оставил в безлюдно място на Земята. Това бе чужда планета с многократно по-слабо притегляне. Това бе още планета, на която, според показанията на уредите, дори вируси не съществуваха.

Ники седна предпазливо край вещите си и угаси фенерчето, защото то осветяваше около него само един кръг, пълен с отчайваща пустош. Защо Мало го захвърли тук? По-добре направо да беше го убил! Далеч преди да се изчерпеха запасите му от вода, храна и въздух, той щеше да умре от мъка и от самота. От тази сигурно най-мъчителна от всички видове смърт.

Имаше изход, разбира се. Трябваше просто да вдигне шлема си и всичко щеше да се свърши бързо, веднъж и завинаги. Ники си го помисли, съвсем сериозно си го помисли, но не го направи. Все още не разбираше защо Мало постъпи така, след като преди бе се отнасял толкова добре с тях. Не, спасителят на живота сигурно не би могъл да изостави един човек в такива условия. Дали не бе го върнал на Земята, защото там сега е още по-опасно? Дали все пак не е избухнала атомна война, от която хората толкова се страхуваха, че ще унищожи цялата планета? И го е довел тук, където може би е по-безопасно и съществува някаква надежда за него?

Визьорът за нощно гледане в шлема му бе се задействувал автоматично и момчето видя сивочерния зъбер на някаква планина. Изглеждаше твърде близко, но там, където няма въздух, всичко изглежда близо. Към нея ли да тръгне, обратно на нея ли? И трябваше ли изобщо да върви нанякъде? Но кой щеше да го намери тук, дори да имаше някой на тази невъзможна за живеене планета? Дали да не опита все пак с радиото в своя шлем?

Той прокашля свитото си от отчаяние гърло и плахо извика: Ес-о-ес!

Смешно беше, разбира се. До полудяване смешно и той сам не знаеше откъде му хрумна да си послужи с повика за помощ на земните моряци. Но нима нямаше да бъде още по-смешно, ако извикаше на тая непозната планета „помощ“ – на майчиния си език?

Никой не му отвърна. Дори шумолене на вятър не проникваше през шлема в ушите му. Щом няма въздух, няма да има, естествено, и вятър, няма да има и никакъв звук. Защото звуковите вълни се разпространяват само във въздушна среда, досети се бившият ученик Николай Лудогорски. Но радиовълните, те можеха и без въздух. И той пак извика няколко пъти, все по-високо своето, колкото глупаво, толкова и безнадеждно „Ес-о-ес“.

Неочаквано сред неговото „ес-о-ес“ се вмъкна като ехо още едно. Ники не веднага разбра, че го произнесе друг глас. Изкрещя го още няколко пъти и се ослуша. А чуждият глас тихичко и въпросително

повтори:

– Ес-о-ес? – после като че ли се позамисли и добави: – Какое там тебе СОС? Кто ты?

– Я! Я! Я! – извика Николай, осъзнал, че го запитаха на руски и не-удържимо се разплака, чул тази толкова близка му земна реч.

– Володя, слышишь? Плачет там кто-то, что ли? – рече някому същият глас, който се оказа глас на момиче.

Въпреки това Николай извика:

– Плачет, плачет!

– А почему? – спокойно се учуди момичето, което сигурно се нами-раше някъде на топло и защитено.

– Я, я, я... сам! – заекна Ники безпомощно. Ако беше залягал в учи-лище повече над руския език, щеше веднага да обясни какво му се е случило.

Момичето му каза нещо, което той не разбра, и трябваше да си признае:

– Не разбираю.

Тогава момичето изрече на друг език, май че беше английски, поне така му прозвуча, а Ники повтори на руски:

– Не разбираю. Я болгарин.

И тогава се случи ново чудо. Момичето се засмя:

– Българин ли? А защо, драги българино, не плачеш на български, та веднага да те разбера?

Подигравката беше твърде жестока, но Ники примря от радост, за-що то тя беше произнесена на родния му език.

– Хей, защо млъкна – подвижна момичето в ушите му. – И защо си решил да плачеш по радиото?

– Аз съм сам – обърка се Ники. – Съвсем сам и не знам...

– Намери си приятелка и няма да бъдеш сам – пак се засмя безсър-дечното момиче. – Кой си ти изобщо?

– Николай! Николай Лудогорски и... и...

– Не познавам такъв? Откъде говориш?

– Не знам. Някаква чужда планета...

Това кой знае защо възмути момичето:

– Хей, какъв си ти такъв? Руски не говориш, английски не говориш, плачеш като бебе, а отгоре на всичко не знаеш и къде се намираш! Да не си паднал от небето, както казваше прабаба ми?

– От небето, от небето! – горещо я увери Ники, а с това само пре-дизвика новия й смях.

– На главата си ли падна? И на коя точно планета, казваш?

– Не знам – отвърна Ники. – Тук е много тъмно и няма въздух, и е ужасно студено.

Момичето продължи да му се подиграва:

– Виж ти, какво съвпадение! И при нас е същото. А с какъв предавател работиш?

– Не знам. Той е в шлема ми.

– Ето че и това не знаеш. Много си ми странен ти, Николай. Но щом радиото е в шлема ти, значи не си на друга планета. Шеги ли си правиш, или си се загубил някъде?

Ники съобрази, че ако кажеше истината, тази присмехулица съвсем нямаше да му повярва и затова ѝ отвърна, че се е загубил и че се нуждае от помощ. Този път момичето търпеливо го изслуша. После каза на руски на също невидимия Володя да събуди брат му – което Ники разбра – и добави:

– Почакай малко! Ще те намерим. Но ако си правиш шеги с нас, ще те хвърля в най-дълбокия кратер на Луната, така да знаеш!

Заплахата беше изречена доста сериозно, но Ники ѝ се зарадва. Значи се намираше на Луната, която все пак беше близичко до родната му Земя. А отгоре на всичко на нея имаше и българи! Изглеждаше невероятно, но щом, според науката, тук ще са изтекли столетия, то трябваше да е естествено. Нали още преди да отлети с Мало, България си имаше вече свои космонавти! Да, добрият и всезнаещ Мало все пак бе се погрижил той да попадне сред свои хора.

2

И СЪС СЪНАРОДНИЦИТЕ НЕ ВИНАГИ Е ЛЕСНО ДА СЕ РАЗБЕРЕШ. АКЦИЯ СПАСЯВАНЕ. СТРАННАТА ЛАГЕР-ШКОЛА

Не след дълго в шлемофона му се обади един малко сънлив мъжки глас. Също на български:

– Хей, момко, какво е станало с теб? Къде се намираш?

– Не знам – отвърна Ники. – Около мен е пълна тъмница. Някакви планини се виждат наблизко.

– Нямах ли карта, компас? За пръв път ли си на Луната? С какво си дошъл? Кога?

Мъжкият глас го обсипа с тия въпроси, сякаш му се караше. Николай пак си помисли, че ако му каже за Мало, няма да му повярват и отвърна:

– Моля ви, спасете ме! После ще ви разкажа всичко.

– Как си с въздуха? – запита този път мъжкият глас по-разтревожено, а Ники се зарадва, че може да се похвали:

– Имам предостатъчно. И храна, и вода...

– Тогава ще отложим за другия месец – засмя се мъжът. – Щом си така добре запасен.

– Моля ви, бързо! Бързо! – уплаши се Ники.

– Села – обърна се мъжът към момичето, което първо бе чуло повика му за помощ. – Обяви тревога в групата! Три машини! Изгответе план за търсене с пеленгатори, да видя дали ще можете. А ти, момко – рече той на Ники, – стой включен на тази вълна и не мърдай от мястото си. Светлина поне имаш ли?

– Имам фенерче. Много е силно!

– Фенерче ли? – сякаш не разбра думата мъжът. – Добре, запали там каквото имаш и се обаждай от време на време, та да засечем посоката. Аз ще ти кажа кога.

Шлемът му изпука тихичко и замлъкна. Около него отново стана страшно, но не както преди. Ники се загледа към звездите и сега съзря две-три необикновено едри, които се движеха с голяма скорост. Дали това не са вече звездолетите, с които пристигат да го търсят? Звездите обаче бързо отлетяха и се скриха зад зъбера на планината. Тъкмо в този миг обаче мъжкият глас отново се обади:

– Хей, момко, жив ли си още? Хайде, говори! Летим вече.

– Какво да говоря? – зарадва се Ники и побърза да запали фенерчето.

– Какво да е! Пей, да, пей нещо. Някоя весела песен.

– Нищо не ми хрумва – пообиди се момчето.

Мъжът се засмя:

– Май че не ти е до песни сега, а? Но все пак трябва да те чуваме непрекъснато, разбираш ли? Вълната ти трябва да работи, за да я засечем с пеленгаторите. Децата изработиха добър план, трябва да им се признае.

Деца ли го търсеха? – отново изпадна в малодушие Николай, но мъжът го стресна:

– Пей, ти казах!

Имаше право, разбира се. Нали и самият Ники бе карал пиранката

да говори непрекъснато, когато я търсеше на планетата с чудовищата. И той запя дрезгаво и доста фалшиво първата песничка, която някога бе научил в детската градина: „Зайченцето бяло цял ден си играло в близката горичка със една сърничка...“

Шлемофонът му гръмна в силен и весел смях.

– Хей, ще ми повредиш ушите с тоя пубертетен глас! Каква беше тая песен?

– Песен – тросна му се Ники. – Всеки българин я знае.

Мъжът не се засегна, но отвърна подигравателно:

– Е, ние пък не сме истински българи! И какво направило зайчето?

– По-добре ме търсете. После ще ви разказвам.

– Казах ти, че те търсим. Говори, говори! Но отсега нататък пей само наум, чуваш ли ме? На колко си години?

Ники не отговори. Що за българи са пък тия? Човек изпаднал в такава беда, а те непрекъснато му се подиграват! Нали в бъдещето хората щели уж да бъдат много, много по-добри!

– Не мълчи, ти казах – скара му се мъжът. – Попитах те нещо.

– На четиринайсет.

Мъжът се засмя отново.

– Хубава възраст! Вземам си думите назад. След две години можеш пак да пееш. Сега само ми разкажи какво е станало по-нататък със зайчето, щом не ти хрумва нищо друго. Хайде, нужно е!

Ники разказва песничката, но не успя да довърши, защото мъжът го прекъсва:

– Хей, какъв е тоя огън? Ти ли го запали?

– Фенерчето! – зарадва се Ники, защото какъв друг огън ще са видели в тая пустош?

Мъжът пак така странно се учуди на думата?

– Какво е това? Откъде го имаш?

– То е от друга цивилизация.

– Аха! Зайченцето бяло се загубило, друга цивилизация... – рече мъжът. – Слушай, Зайо, да не те е ударил някой метеорит по главата, а? Тука често падат разни камъни. Добре, не е нужно да ни дрънкаш повече глупости. Слизаме.

Въпреки поредната обида, Ники почти затанцува от радост, размахвайки пиранското си фенерче. И с други неща сигурно щеше да ги смае, не само с него!

Някакъв топчест предмет, опасан от ярко светеща ивица, се спусна точно на границата, която очертаваше светлината на фенерчето със

студения лунен мрак. Ники вдигна чантата и дрехите си и залитайки, предпазливо се упъти към него.

– Изгаси това чудо, че не мога да те вида! – рече му все така сърдито мъжкият глас в ушите и Ники побърза да угаси фенерчето.

Две яки ръце го подхванаха и го натикаха в тесния отвор на чудноватото превозно средство. Впрочем, не беше нужно да са толкова яки тия ръце, защото, както е известно, на Луната всичко тежи шест пъти по-малко, отколкото на Земята.

Вътре беше тесничко. Светлина – зеленикава и червеникава – идеше само откъм пулта за управление. Сред тоя червеникаво-зеленикав здрач седяха трима души в бухнали и сигурно тежки скафандри. Шлемовете им също бяха много по-големи от този на пиранския скафандър. Четвъртият, онзи, който бе го качил в планетолета, се вмъкна подире му, но и наведен беше по-едър от другите. В тъмнината Ники не различаваше добре лицата им. Той опипа ръкава на Ники и в шлемофона му гръмна познатият вече мъжки глас:

– Хей, Зайо, не ти ли е студено в тия дрешки? Откъде ги имаш?

– Това е скафандър от друга цивилизация.

– Добре, добре – рече с нова досада мъжът. – Седни сега там.

И сам седна с гръб към останалите пред пулта. Още преди да бе се настанил както трябва в посоченото му полегато кресло, Ники усети една тръпка в тялото си. Сигурно вече излитаха. А в превозното им средство навярно също нямаше въздух, щом всички си седяха с шлемовете на главите. Примитивно изглеждаше – целите му стени наоколо бяха заети от тръби и апаратури. Спасителите му имаха грамадни цилиндри за кислород на гърбовете си, но нали все пак се намираха на Луната? Напреднало бе човечеството.

– Другари, аз много ви благодаря! – каза плахо Ники, защото общото мълчание го подтискаше.

– Моля, моля – отзова се грубоватият мъжки глас. – Само че е безсмислено да го казваш сега на другите. Те няма да те чуят, защото шлемофоните им работят на друга вълна, а и не знаят български. Тук само сестра ми и аз сме българи. Затова е по-добре, докато стигнем, да си помислиш какво точно ще ни разкажеш за себе си. Откъде си, как си попаднал на това място и защо не дойде със собствените си крака до базата, като си само на километър от нас, ами разбуди целия лагер за нищо работа!

Ники отново се възмути в себе си от това отношение. Значи само двама българи имало тук, а и те, вместо да се зарадват на земяка си,

вместо да му съчувстват, сега пък му се караха.

– Но аз ви казвам истината! Защо не ми вярвате?

– Много просто, приятелю – рече мъжът и ръцете му се раздвижиха над пулта, – ние сме убедени, че ако някой дойде от друга цивилизация при нас, той няма да се казва Николай. Може да се казва например Врън-мрън или Кракомъколикодаковако, но не и Николай. И няма да ни разправя приказки за бели зайчета. А сега ще прекратим разговора, защото аз трябва да превключа на вълната на базата.

Ники въздъхна горчиво. Колко бе мечтал някога, четейки научно-фантастични романи за бъдещето, сам да попадне някак си в това бъдеще, а ето че то не било особено приятно. Какво ли е заварила и Нуми, горката, на своята Пира? Дано поне на нея да са повярвали бъдещите пиранци!

Тази странна лунна база, в която имало и деца, наистина се оказва съвсем близо, защото само след минутка лунолетът кацна. Попълзя известно време нанякъде, после изведнъж през кръглите му прозорчета-илюминатори нахлу ярка светлина. Сега Ники видя добре през шлемовите стъкла лицата на тримата си мълчаливи спътници. Бяха изненадващо дребни, на десетина-двайсетгодишни момчета, и му се усмихнаха много дружелюбно. Подканиха го с жестове да стане, помогнаха му да излезе през тесния шлюз. Ники скочи на някаква силно осветена площадка. Намираха се в нещо като гигантски хангар. Десетина подобни по-големи и по-малки лунолети стояха наоколо на начупените си като на гигантски паяци крака. Иззад тях изплуваха още няколко нисички момчета в скафандри. Именно изплуваха, защото в тази намалена гравитация движенията им бяха плавни като на водолази под водата.

Те просто доизбутаха на ръце техния лунолет между другите и всичко приличаше повече на детска игра. Ако не бе преживял досега толкова фантастични неща, би си помислил, че сънува. Щом свършиха, момчетата го наобиколиха с весели усмивки и въпреки че бяха чужденци, както бе му казал българинът, явно му се радваха. За разлика от неговите земляци.

– Това са останалите, които те търсеха – рече българският глас в шлемофона му. – Да вървим сега да спим!

Тоя пък поспаланко! – ядоса се Ники. Човек се връща от космоса след столетия може би, а тоя си мисли само за спане! Но нищо не каза и послушно го последва, сподирен от групата.

Отвориха някаква врата с множество колела, които най-напред трябваше да бъдат развъртени. Тя беше металическа, с меки

уплътнители по края. Затвориха я по същия начин, прекосиха малък коридор и влязоха зад втора подобна врата. Тук помещението изглеждаше вече обитаемо, имаше и въздух, защото всички припряно засваляха шлемовете и скафандрите си. Из тия тежки и тромави скафандри се пръкнаха малки момчета в разноцветни, полепнали към телцата им трика. Но по-голяма бе изненадата му, когато от скафандъра на българина излезе не някакъв грамаден мъж, а един около двадесетгодишен момък, висок колкото него, с тънко и крехко телосложение. Ники спокойно би му излязъл насреща за един бой, без да се опасява от поражение.

– Ти няма ли да се преоблечеш? – запита го момъкът, като видя, че той свали само шлема си.

Ники, който бе разpoznал сред останалите по трика момчета и едно късо подстригано момиче, се смути.

– Аз... аз нямам нищо отдолу.

– Отдолу си гол, така ли? И с това навън и вътре? – изненада се младият българин, като безцеремонно заопипва тънкия му и мек скафандър.

Ники оживено заразказва как го топли и храни скафандърът, колко добре се чувства човек в него. Показа му и тръбичките шлема, извади от джоба резервните патрончета с храна, вода и въздух, фенерчето, лъчевия нож и газовото пистолетче.

Момъкът видимо се изпълваше с по-голямо уважение към него.

– Ако не бяхме те вдигнали от там, нямаше да повярвам, че има такива скафандри. – Той каза нещо на другите деца, само че Ники не разбра какво си говореха. Стори му се, че говорят ту на неразбираем руски, ту на още по-неразбираем за него английски. После момъкът отново рече на български: – Чие производство е?

– На цивилизацията Пира.

– Стига вече с тия чужди цивилизации де! Ако продължаваш така, ще повикам лекаря! Впрочем, извинявай, как се чувстваш? Здрав ли си?

– Напълно! – увери го Ники.

Момъкът го огледа усмихнато, но сякаш в очите му имаше повече насмешка.

– Затова и не те попитах. Здраво момче ми се виждаш. И доста добре си израсъл, явно не си от тук. Само дето си решил да си играеш на загубеното зайче. Хайде, ще пием по един чай! Все пак успя да ме разсъниш.

И той тръгна към насрещната врата. Децата, сякаш това и чакали, набреха чантата и земните дрехи на Ники, а той тръгна подир

сънародника си все още със свито сърце. Защо не му вярва той българин? И скафандъра му показва, който явно превъзхождаше техните, и всичко останало! По ония планети по-лесно приемаха чуждите жители. Толкова ли е трудно човек да се разбере със сънародниците си, па макар това да е и след столетия?

Той беше забравил, че някога и на Земята не винаги това му се е удавало, а сигурно всеки ще потвърди, че има много случаи, когато никак не е лесно да се разбереш дори със съседите си.

3

КАКВО ПРЕДСТАВЛЯВА ЛУННАТА БАЗА. НИКОЛАЙ ЛУДОГОРСКИ СЕ ПРЕВРЪЩА В ДЯДО НИКИ. ПЪРВА ВЪЗДИШКА ЗА НУМИ

Влязоха в нещо като трапезария с голи бетонни стени, студена и неуютна. Зад висока стъклена преграда се виждаше кухнята. Там също беше чисто и грижливо подредено, но все така бедняшко. Като в стара туристическа хижа. Късо подстриганото момиче и едно от момчетата изтичаха да направят чая, а момъкът, който, изглежда, бе водачът тук, седна край дългата маса.

– Ако си гладен... – рече той на Ники и му посочи мястото край себе си.

Николай побърза да го увери, че не е, пък и наистина не чувствуваше сега глад заради прекомерното си вълнение. Каква беше тая база? Уж в далечното бъдеще, пък всичко е толкова бедно. И като че ли е пълна само с деца. Възможно ли бе да се намира наистина на Луната? Той щеше тъкмо да запита, когато в трапезарията се втурна едно нежно и крехко момиченце в кокетно розово трико и още от вратата извика:

– Къде е бялото зайче? Това ли е?

Ники смутено се изправи, а момичето го зяпна изненадано, после каза пресилено весело, защото също бе се смутило:

– Я какво хубаво момче съм открила! Здравей!

Ники се изчерви и пое подадената му ръчица. Знаеше, че няма защо да се срамува в красивия пирански скафандър, но въпреки това се засрами.

– Това е Села – представи я, развеселен от общото им смущение, момъкът. – На нея ще благодариш! Тя беше дежурна в свързочния

кабинет. Открила те е, защото обича да си играе с радиостанцията. Все търси сигнали от чужди цивилизации. Така че с нея ще намерите общ език.

– Брат ми, не се подигравай – скара му се тя. – Както виждаш, полза има. Николай, ти сигурно си от Земята. На четиринадесет години, пък си такъв голям!

Тя сигурно бе подслушвала по радиостанцията пеенето му, а това още повече го смути. Той отвърна плахо:

– От Земята съм, но сега не идвам оттам.

– Села – каза момъкът, – ако си предала дежурството, върви да спиш!

Ники очакваше тя да се сопне на брат си, но момичето посърна.

– Жестоко е, брат ми! Моля те! Вее пак аз го открих, нали?

Брат ѝ отстъпи, покани и другите деца от спасителната команда да седнат около дългата маса. Те с учудено шушукане бяха разглеждали чантата и земните дрехи. Пристигна и чаят в огромна ароматно димяща кана. Всеки сам си наливаше от нея в големи и тежки на вид чаши. Но нали тук всичко беше много по-леко, Ники не улучи добре наклона на своята чаша към устните си и се опари от горещата течност. Децата весело се оживиха.

– Ти май наистина си отскоро на Луната – каза момъкът. – Кога си дошъл?

– Току-що – отвърна Ники. – Но нека вече да ви разкажа! Вие ли ще им превеждате?

Запита го, защото наистина бе чул, че останалите деца говореха на друг език. А някои от тях явно бяха от друга раса. Имаше няколко азиатски личица, бледо-мургави, с полегати очи. Имаше и две, които явно бяха потомци на негри. Момъкът се поусмихна:

– Ще им превеждам. Стига да е полезно и поучително.

Николай отново се ядоса на насмешката му, но това го накара да се съсредоточи и да съобрази кое от неговите приключения щеше да бъде най-убедително за тях. Той не се разпростря надълго, отложи за друг път преживелиците си по другите планети. Разказа им само за Мало, за Нуми, спомни си и датата, на която бе излетял с тих от Земята. За доказателство извади още учебниците си от чантата, показа им отбелязаните дати на тяхното отпечатване.

Децата удивено ги заразглеждаха. Когато той привърши разказа си, момъкът ваза:

– Слушай, Николай, не бива да се сърдиш, че ни е трудно да ти

повярваме. Тези учебници може да ги имаш и от другаде. В библиотеките на Земята е пълно със стари книги. Вярно, скафандърът ти и другите неща са наистина смайващи, но може някъде на Земята да са изобретени вече. Ти не ги сравнявай с нашите. Тук цялата ни техника нарочно е стара и примитивна. Ние сме специална база. Съгласен ли си да направим една проверка?

Ники кимна с готовност, а Села, която бе седнала насреща му и го гледаше вече почти влюбено, боязливо то запита:

– И не те ли е страх от изобличение?

– Защо ще ме е страх? – отвърна Ники, но все пак се обезпокои. – Как ще го проверите?

– Много просто – рече брат й. – Села ще попита Земята. Ако наистина някой си Николай Лудогорски е изчезнал по такъв начин от Земята, сигурно ще е записано някъде. В главния справочен колектор за космически изследвания се съхраняват всички измишльотини за срещи с чужди цивилизации. Да го попитаме ли?

Ники кимна по-уверено. Та нали още по негово време се събираха всякакви разкази за лелящи чинии, не можеше и неговият случай да не е отбелязан.

А Села вече бе хукнала нанякъде. Настъпи мълчание и Ники, като не смееше да разказва повече в очакване на проверката, запита:

– Значи сме на Луната, така ли? И каква база е това?

– На обратната й страна – отвърна момъкът. – А тук се тренират бъдещите граждани на космоса. Закаляват се, учат се да живеят и да работят в тежки условия, защото оттатък, в града, човек много се изнежва.

– И само деца ли са?

– Все на твоите години. А аз съм от ръководителите. Ние сме пет души. Студенти сме по педагогика и тук се учим да възпитаваме такива като теб. Впрочем, аз се казвам Александър. Можеш да ми казваш Сашо. А ти какво мислиш да правиш по-нататък?

Ники, който тъкмо бе се възхитил от тази детска лагер-школа на Луната, и то на обратната й страна, където е вечна нощ, изведнъж посърна.

– Не зная. Всичко за мен сега е ново, непознато. И сигурно нямам вече никакви близки на Земята.

Александър го изгледа с недоверие, но внезапната тъга на момчето изглеждаше съвсем искрена. Рече:

– Ако тук ти харесва, можеш да останеш при нас до края на курса, пък после ще решиш.

Ники не знаеше какво да му отговори, а и не успя да стигне до някакъв отговор, защото Села се втурна в трапезарията, по-розова от розовото си трико. Извика възторжено:

– Вярно е, вярно е! В колектора има записано такова необяснено произшествие, както го разказа той. На същата дата и същото място. Станало е пред много свидетели...

Села продължи на руски език към другите деца и очите им също светнаха възторжено. А студентът-българин прегърна раменете му.

– Хей, Николай, ако това е вярно, ти наистина си цяло чудо на природата!

В трапезарията нахлуха още деца, вероятно разбудени и осведомени вече от Села. Заподскачаха около него, викаха едно през друго, завъртяха се в някакъв шеметен танц, който изглеждаше много смешен заради намалената гравитация. Пристигнаха сънени и останалите студенти-ръководители, но напразно се опитваха да въведат ред и тишина. Защото децата са си деца, дори когато се намират на обратната страна на Луната.

Николай отведнъж се почувствува добре сред пъстрата и разнолика детска компания. Да, умният Мало явно бе съобразил къде да го остави! Поразтревожи се само когато лекарят, също млад мъж, го отведе в един тесничък кабинет, пълен с разни медицински уреди и го запреглежда. Александър обаче скоро му съобщи, че всички уреди са го определили като напълно здрав и не носещ никакви чужди вируси или бактерии.

Върнаха се в трапезарията. Там сега цареше пък необикновена тишина, като на някакво съвещание. Един от студентите-ръководители каза нещо на лекаря и на Александър. Българинът му преведе:

– Децата настояват още известно време да не съобщаваме за твоето пристигане. Но ние, възрастните, смятаме, че нямаме право да крием такава важно за човечеството събитие.

Села, която единствена тук освен Ники разбра думите му, се провикна на български:

– Но те ще ни го вземат! Не си го давам аз моя Николай, аз го намерих!

И се залепи за него, и го хвана под ръка, сякаш някой вече се опитваше да ѝ го вземе.

– Нали ще останеш при нас? Моля те, остани до края на курса!

– Не знам – рече Ники. – Вие ме посрещнахте така лошо. Подигравахте ми се...

– Николай – прекъсна го Александър, – трябва да ни простиш. От

векове човечеството търси другите цивилизации и все не ги е намирало, а изведнъж пристига някакво момче и ни разправя такива невероятни работни.

– Не, вие сте просто лошо възпитани – настоя Ники. – Аз посетих толкова други цивилизации и никъде не видях да се отнасят така към своите дядовци. Защото аз съм ваш праядо, нали така?

Братът и сестричката му разбраха най-после, че той се шегува и избухнаха в смях. Села бързо преведе на цялата публика думите му и естествено от всички страни към него се изсипаха порой молби. На руски, на английски, на български:

– Дядо, молим ти се! Мили дядо, остани при нас да ни разказваш приказки! Мило, мило деденце...

Можеше ли да се откаже на такива молби? Още повече, че не бе разказал на тия мили дечурлига и една стотна от всичките си преживявания. Пък и къде ли другаде щеше да отиде сега? Той се засмя и закима в знак на съгласие.

Избухна всеобща ликуваща радост, която обаче изведнъж замря, щом Александър вдигна ръката си. Изглежда, той бе тук най-главният и сред студентите.

– Дядо Кольо – каза му той на български, – твоите внучета трябва още малко да поспят, защото утре ги чака тежка програма. Ела да намерим и за теб място за спане!

После той каза високо нещо на руски и децата послушно се изнизиха навън.

Надникнаха и в трите спални помещения, които бяха отделени със същите железни херметични врати, докато откриха свободна койка. Да, в тях нямаше никакви друга мебели, освен висящи на стената тесни и люлеещи се койки. Нямаше пижами, преобличания, възглавници, завивки и прочее приготовления за сън. Децата скачаха в тях, както си бяха в същите трика и веднага се умълчаваха.

За Ники това обаче не беше съвсем лесно, защото койката, която приличаше повече на дълга торба, отколкото на легло, се люлееше и бягаше от него. Наложиха се Села да му помогне. След което тя с един замах се хвърли в една от съседните койки, без да каже нито думица повече.

Никой не се сети да изгаси осветлението или пък то нарочно бе оставено да свети. Койката също бе доста неудобна като легло. Да, тук наистина не се шегуваха с трудните за живеене условия! И никой изобщо не издаде повече нито звук. Явно децата спазваха строго своя лунен и учебен режим. Но сигурно така и трябва в суровите условия на Луната –

оправда ги Ники, защото отново бе се усетил обиден. Много му се щеше да почне още сега да им разказва патилата си. Пък си и спомни, че най-сладките разговори в някогашните пионерски лагери се водеха вечер преди заспиване. А най-много му се говореше сега за Нуми. Къде ли спеше пък тя сега? А можеше и да не спи, защото там времето положително върви не така, както на Луната. Дали си мислеше и тя за него?

Въпреки неудобното легло, Николай бе така уморен, че все пак сънят не закъсня да пристигне и при него. Малко преди това обаче момчето отпрати към неизвестната Пира една дълбока и треперлива въздишка.

Според науката подобни въздишки, колкото и да са силни, не можели да се откъснат от притеглянето на една планета, за да стигнат до друга. Науката обаче си го твърди, както и много други неща, без изобщо да е правила някога подобни експерименти. Ето защо е нужно това все пак да се провери.

4

ЛУННАТА РАСА. МОЖЕ ЛИ ЕДНА ВНУЧКА ДА ОСИНОВИ ДЯДО СИ. КАКВО Е ДА ТЕ ЗАХВЪРЛЯТ В БЪДЕЩЕТО

На сутринта, сякаш по невидим и беззвучен сигнал, децата наскочаха мълчаливо от койките си, минаха през някакъв тесен коридор, където набързо ги обрулваше като силен вятър струя ароматизиран въздух – това им беше и цялото миене, после все така съсредоточено излапаха в трапезарията бедната си закуска: чаша кафеникава течност, нещо като мляко с малко шоколад и няколко бисквити. Ръководителите им правеха същото и нито един от тях не отворя уста за команда или нареждане.

Ники си остана обиден и гладен. Никой не му обръщаше внимание, а след като толкова време не бе дъвкал земна храна, бисквитите само доразбудиха вълчия му апетит. Той посегна към патрончето с пиранските хапчета в джоба си, но го върна. Може би учените щяха да имат нужда от тях, та да създадат подобна храна и за техните космонавти.

Той се стараеше да прави всичко, което правеха другите деца, а нито Александър, нито Села му казваха нещо. Тя само веднъж примига съучастнически към него, после му обърна гръб и потъна в трескавата сутня, която цареше в базата. Изобщо тия първи часове на сутринта разочароваха момчето. Но който е бил на обратната страна на Луната, знае

много добре, че там всъщност няма нито сутрин, нито обед, нито вечер. По простата причина, че слънцето никога не изгрява и не залязва. Луна-та се върти така, че винаги е само с едната си страна към Слънцето и Зе-мята, а другата тъне във вечен космически мрак.

Чак когато голяма група от децата, сред които и Села, заобличаха големите си скафандри, Ники реши сам да се обади. Приблужи се към студента-ръководител, който проверяваше как децата поставят шлемо-вете си, и рече така, че да разберат обидата му:

– А аз? Казахте, че съм бил събитие за човечеството, пък сега...

Александър се учуди.

– Няма ли да дойдеш с нас на заниманията?

– Какво ще правите?

– Ще изкатерим някой връх, ще се спуснем в два-три кратера. Ще си поиграем на изследователи. Ти си се наскитал по чужди планети, но ние сега се учим.

Това естествено поласка момчето. Удаваше му се възможност още веднъж да се поперчи с пиранския скафандър. И той бързо нахлузи шле-ма си. Студентът посегна да го спре, но Ники му каза:

– Тук аз мога и през шлема да чувам.

– Това наистина е удивителен скафандър – рече студентът и огледа шлема му от всички страни. – Добре. Ще вървиш със сестра ми. Дадох й допълнителен предавател. Моят също се настройва на твоята вълна, но аз не ще имам време за теб. Трябва да ръководя заниманието. А Села е умно момиче, ще правиш каквото тя ти каже.

Вече в скафандрите, децата приличаха на големи и еднакви бели бръмбари. Затова, когато чу в шлемофона си гласа на Села, Ники не раз-бра къде се намираше, докато тя не се откъсна от групата и го хвана за ръкава.

– Дядо Николай, хайде с мен! Ще те изведа на разходка, деденце.

Въпреки че беше в големия скафандър, тя пак изглеждаше край не-го дребничка. Ники се засегна от покровителственото й отношение.

– Ще се справя и сам, бъди спокойна!

Села се засмя.

– О, вярно! Старците са много чувствителни.

– На Земята ми казваха Ники. Съкратено – рече той.

– И аз съм съкратена – пак се засмя Села. – Това е древното име на Луната. От Селена. Не се обиждай, Ники. Когато някой ми е симпати-чен, аз обичам да се заяждам с него. Някога при вас не е ли имало тако-ва явление?

Макар да беше мъничка, тя говореше съвсем като възрастна. А пък това явление, както тя се изрази, не беше рядко и някога. Ники сам бе забелязал, че в училище повече се заяждаше с ония момичета, които му се харесваха. Сега обаче не му беше до заяждания и той мълчаливо се остави да го водят.

В хангара децата запреглеждаха четири от топчестите летателни апарати, уверяваха се в изправността им, товареха в тях резервни цилиндри с кислород, разни пакети и торби, после дружно ги заизбутваха на ръце към външната площадка. Лунолетите се придвижваха учудващо леко на начупените си паешки крака, които завършваха с меки гъсенични вериги.

Силно осветената с множество прожектори площадка пред хангара се оказа всъщност дъно на кратер, ограден с черни скали. Явно и цялата база бе вкопана под тези скали заради метеорите, които падат на Луната и са опасни, защото няма атмосфера, в която да изгорят, както това става на Земята.

Децата наскочаха в трите лунолета, а Села го поведе към четвъртия – подир брат си. Ники го разпознаваше само по това, че беше по-висок от децата. Помогна му да влезе, бутна го в една от седалките, сама се тръшна в съседната. Александър седна пред пулта за управление. Влязоха още пет деца и някои насядаха на пода, защото нямаше седалки за всички.

Щом те затвориха кръглата врата зад себе си, лунолетът се вдигна нагоре. Ники видя през илюминатора от лявата си страна как се вдигнаха и другите. А в тях не бе влязъл нито един от ръководителите. Запита:

– Сами ли ги управляват? Не е ли опасно?

Гласът на Села прозвуча твърде нехайно в шлемофона му.

– Иначе пък няма да е интересно.

Сега той вече не виждаше лицето ѝ през стъклото на шлема. В лунолета светеха само скалите на уредите. През илюминаторите надничаше страховитият лунен пейзаж – сивочерен от студения блясък на звездите.

– А какви са двигателите? – запита Ники. – Атомни ли?

– Йонни. Лунолетите нямат нужда от толкова мощни.

Ники още не бе учил за йоните, но не му се щеше да издаде невежеството си. Тия деца, въпреки невръстния си вид, сигурно знаеха много. Щяха ли иначе да ги изберат за бъдещи граждани на космоса.

– А другите цивилизации какви двигатели имат? – запита го Села.

Ники не бе видял там никакви други двигатели, освен раираните

ламомагарета на планетата на звездните, но изведнъж му се прииска да си отмъсти за подигравките ѝ.

– На последната планета, където бях, имаха много интересни двигатели. Бяха вградени в петите им. И движеха краката ми така...

Той показа с пръсти по бедрото си как ходеха кривокраките хора от райската планета. Села прихна.

– Хей, Ники, аз имам седем дядовци, но толкова забавен дядо никога не съм имала!

– Защо седем? – изненада се Николай.

– На майка ми бащата и неговия баща, на баща ми бащата и неговия баща, на втория ми баща бащата и бащата на третия ми баща и неговия баща.

На Ники чак му се зави свят от тия бащи, та не веднага пресметна, че тя имаше цели трима живи пращадковци. Толкова ли дълго живееха сега хората?

– Имам трети баща, защото първите двама умряха – поясни Села. – Но и третият сигурно скоро ще загине, та може и дядовците ми да станат повече.

Това съобщение направо го зашемети, а най-вече нехайният тон, с който бе направено.

– Защо трябва да загине?

– Вече пета година се шляе из пръстените на Сатурн, пък там е опасно. И другите двама там загинаха.

Ники съвсем се притесни от толкова трагедии.

– И какво ще правиш, ако пак останеш без баща?

– Защо аз? Да му мисли майка ми какво ще прави, като си избира все такива мъже – отвърна момичето, а накрая взе, че се и засмя. – Аз ще мисля, когато порасна, защото и на мен ми се харесват мъжете с опасни професии.

Как само говореше това малко българско момиче – като зрял и препатил човек! Но всъщност сигурно така трябваше и да бъде. Нали самото то се готвеше да живее и работи в космоса! Ники въздъхна лекичко:

– Пък аз сигурно нямам вече никакви роднини на Земята.

Вместо да му съчувства, странната българка рече:

– Тогава какво ще правиш там? При нас е по-хубаво.

Той погледна през илюминатора към грозното лице на Луната.

– Не мога да си представя, че тук ще е по-хубаво.

– Там е голяма скука – рече Села, но веднага се поправи. – Не ми вярвай, аз си обичам Луната, пък там изобщо не съм стъпвала. Ние,

които сме родени тук, вече не можем да живеем на Земята. Поради земното притегляне. За да ида, трябва цяла година да ме подготвят специално, защото нашият организъм не е пригоден за дълго пребиваване там. Нали виждаш какви сме нежнички. Както те гледам, ти сигурно си посилен и от брат ми, пък той е на двайсет и една години. Но пък сме много по-издръжливи на космическите условия.

– Тогава вие всъщност сте вече друга човешка раса – изрече колебливо Ники. – Космическа, а?

– Засега лунна, но от нея ще се роди и космическата. Затова ти казвам да останеш при нас. Като искаш, разходи се до Земята, разгледай я и пак ела. Пък ако толкова ти е мъчно, че си нямаш роднини, аз ще те осиновя.

Весело момиче беше тая Села, но още не можеше да му стане симпатична. Прекалено дръзко се държеше и говореше като възрастна, а той бе свикнал на очарователната доброта и наивност на малката пиранка, пред която винаги можеше да се поперчи. За да не ѝ остане длъжник, Ники каза:

– Едва ли ще разрешат една правнучка да осиновява праядо си.

– За теб ще направят изключение – засмя се Села. – Хей, зайченце бяло, ужасно съм любопитна! Я разкажи нещо за оная сърничка от другата цивилизация, с която сте си играли из космоса!

За Нуми той можеше много да разказва, но, така зададен, въпросът го накара да млъкне. И добре, че откъм командния пулт на лунолета избухнаха безшумно няколко червени светкавици, та го избавиха от неудобното мълчание. А и Села подвикна бойко в ушите му „Започва се“ и занадява на рамо торбата, която стискаше между коленете си.

Николай се обезпокои. Какво ли се започваше? Та и как да не се тревожи, като от всичко видяно и чуто досега, той сякаш не бе попаднал отново сред човечеството, а в непозната му цивилизация! А който от вас е бил захвърлян някога така в далечното бъдеще, той знае, че тогава се попада в една наистина чужда цивилизация.

5

**КАТАСТРОФАТА. АЛЕКСАНДЪР СЕ ДЪРЖИ ОЩЕ
ПО-СТРАННО. НА ОБРАТНАТА СТРАНА НА
ЛУНАТА БИЛО ЗАБРАНЕНО ЧОВЕК ДА СЕ
ВЛЮБВА**

Лунолетът тупна меко върху лунната повърхност. Децата сигурно бяха получили някаква команда, защото трескаво наскачаха, отвориха люка, заизхвърляха навън разни пакети и торби.

– С единия от нашите е станало нещо – каза му Села. – Най-добре е да си останеш тук.

Николай се засегна.

– Аз да не съм бебе? А моят скафандър е по-добър от вашите.

– Тогава сам си търси занимания – отвърна му тя и се смеси с децата, така че той престана да я различава от другите.

Брат ѝ последен напусна мястото си, като помогна и на несвикналия още Николай да се измъкне през тесния люк. Той бе превключил за кратко на неговата вълна.

– Изглежда, ще имаме много работа, Николай. Случило се е нещо лошо. Стой наблизко, да не загубим пък теб.

– Не мога ли да помагам?

– Още не знаем какво точно е станало – избегна прекия отговор студентът и се отправи към останалите два лунолета, които кацнаха един след друг на двайсетина метра от тях. Детските им екипажи също наизскачаха от люковете.

Всички се струпаха около ръководителя си и той им заобяснява нещо, защото ръцете му описваха плавни движения – някой би добавил „във въздуха“, ако забрави, че на Луната няма въздух.

Ники се усещаше излишен и безпомощен, защото те разговаряха на своята си вълна. Звездите не разсейваха светлината си, както в земната атмосфера, не трепкаха живи, а лъщяха като залепени станиолени конфети на тавана на космоса. Шлемът му автоматично бе задействувал визъра за нощно гледане и безжизненият лунен пейзаж изглеждаше сега още по-отблъскващ в своята неподвижност.

Внезапно, сякаш от недрата на самата Луна, излетя някакво огнено кълбо, голямо колкото портокал, освети всичко в зловещо кървава светлина и откри под себе си една черна бездна. Александър се втурна към

лунолета, скочи в него, дори не затвори люка му. Кълбото постепенно изгасна, но сега от лунолета се проточиха напред два силни прожекторни лъча и той бавно запълзя на паешките си крака.

Децата заподскачаха подире му, понесли стоварения багаж. Не свикнал още с тукашната гравитация, Ники залиташе, падна веднъж и на колене в стремежа ся да не изостава.

След стотина метра лунолетът се закова на самия ръб на пропастта, от която бе излетял огненият портокал. Прожекторите му прехвърлиха светлинен мост над нея, но не достигнаха отвъдния ѝ край. Децата също запалиха своите малки прожекторчета, закрепени като старите миньорски лампи над шлемовете им, и бързо занареждаха своя товар по края ѝ. Ники внимателно опипа с крака почвата под себе си, легна над бездната и запали пиранското си фенерче. На дъното на пропастта бе навирил крака четвъртият лунолет. Встрани от него лежеше скафандър, който обаче помахваше с ръцете си, следователно детето в него бе живо. Другите деца не се виждаха. Навярно се намираха в преобърнатия лунолет.

– Ники – ечна в шлемофона му гласът на Села, – твоето прожекторче е по-силно, дръж го така да ни светиш.

Той пак не разбра къде е. В сивия здрач пред очите му всички деца изглеждаха еднакви и само Александър стърчеше над тях. Той изтегляше от шлюза на лунолета нещо дълго, което приличаше на въжена стълба.

Въжената стълба – тя действително беше такава – се запуска по отвесната стена на пропастта. Когато стигна средата ѝ тя, изглежда, бе стигнала и своя край. Въпреки това едно от децата веднага заслиза по нея с грамаден пакет на плещите си. Стълбата застрашително го люлееше насам натам. Достигнало края ѝ, то с внимателни движения разтвори пакета и от него рукна втора въжена стълба, закачена за първата. Тя вече опря до дъното. Чак сега Ники разбра колко бе дълбока пропастта, защото, който е ходил на някоя планета без атмосфера, той знае, че там разстоянията много трудно се определят.

Децата едно след друго се запускаха в пропастта, нарамили кислородни резервоари, апарати, торби. Всичко се извършваше за Ники в абсолютна тишина, като в кошмарен сън. Горестанаха само Александър и три от децата. Студентът клекна за малко край него и го потупа по рамото.

– Какво е станало? – запита Ники.

Този път Александър му отговори.

– Не знаем. Само в началото чух едно „падаме“, после

предавателите им замлъкнаха. Дано не са загинали. Само онзи там изглежда жив, той сигурно е изстрелял и ракетата.

Странен ръководител, помисли си Ники, най-спокойно да си стои тук! Какво ще направят тия дечурлига там самички?...

Но те вече правеха нещо. Две от тях клечаха над лежащия, останалите се мъчеха да обърнат машината на краката ѝ. След малко двете довякоха невръстния лунен жител до стълбата, надянаха последното ѝ стъпало през раменете му, вързаха го. Сигурно бяха дали и някакъв знак или бяха съобщили нещо по предавателя си, защото едно от децата край Ники бързо влезе в лунолета. И ето че стълбата сама заизкачва нагоре пострадалия. Изглежда в лунолета имаше автоматично устройство, което я навиваше.

Щом шлемът му се показа над ръба на пропастта, останалите подхващаха другарчето си и го издърпаха настрани. С необикновена бързина смениха кислородния му апарат и го повлякоха към другите лунолети, които бяха доста далеч. А ръководителят им си клечеше все така безучастно край Ники.

На Николай се прищя да помогне поне при носенето, но нямаше къде да закрепил фенерчето. Долу все още се нуждаеха от силната му светлина. Децата бяха успели вече да изправят катастрофирания лунолет и сега измъкнаха от люка му безжизнени скафандри. Опипваха ги, мъчеха се да ги раздвижат, подменяха кислородните им апарати. Стълбата заснова нагоре-надолу. Двете тук момчета или момичета – не се разпознаваше през мътните стъкла на шлемовете им – все така самички вършеха тежката работа да пренасят пострадалите в далечния лунолет. Ники кипеше от негодувание, викна: „Защо не им помогнеш?“, но Александър не му отговори. Сигурно не бе включен на неговата вълна.

Щом отнесоха и последното си другарче, двете деца затвориха люка отвътре. Светлият обръч около лунолета веднага засия и той се вдигна нагоре. Значи те, пак сами, откарваха пострадалите в базата! Чак сега Николай чу студентът да казва:

– Разправят, че повредата била сериозна. Любопитен съм дали ще се справят. Кислородът им е на привършване, а резервните апарати дадох на ранените.

Ники избухна:

– Вместо да си толкова любопитен, слез да помагаш!

– Ами ако им се случи, когато няма кой да им помогне? Не се сърди, дядо Николай, но аз съм студент по педагогика и от лунолети разбирам, колкото и те.

Той се изправи и влезе в лунолета. Върна се оттам с два кислородни апарата и някакъв пакет. Ники отново чу гласа му в шлемофона си:

– Добре си ти с твоя вълшебен скафандър! А ние трябва вече да бягаме. Тия са последните резерви. Щом ти е доскучало, дай аз да държа фенерчето, пък ти им ги отнеси.

Сигурно би могъл да ги пусне и по автоматичната стълба, но Ники трябваше да приеме предизвикателството, ако не искаше да се посрами. Той веднага му подаде фенерчето и се зае да съобрази как най-добре би могъл да носи едновременно трите доста обемисти неща. Апаратите имаха ранични ремъци и лесно увиснаха на рамото му, но пакетът нямаше дори дръжка. Значи се налагаше да се държи за люлеещата се стълба само с едната ръка.

– По-бързо – подкани го Александър, – минутите текат.

– А защо не оставите лунолета? Нямате ли тука техници?

– В базата нямаме. Вместо това, Николай, имаме един строг закон. В космоса техника не се изоставя. Е, ако сега не смогнем, ще дойдем пак, но другите групи ще ни се смеят. Хайде, от теб зависи дали ще успеем! И внимавай, защото паднеш ли, никакъв пирански скафандър няма да те спаси!

Ники предпазливо увисна на въжетата. Целият изстина, въпреки топлещия го скафандър. Трудно напипваше с крак следващото меко стъпало, а понеже се държеше с една ръка, стълбата още по-силно се огъваше и люлееше. Едва след двайсетина стъпала налучка някакъв ритъм. Главното беше да не гледа надолу, защото веднага почваше да му се струва, че вече е стигнал и се изкушаваше да скочи, а знаеше, че това е илюзията на безатмосферното пространство.

Не помнеше за колко време слезе. Стори му се по-дълго от година. А не бе стъпил още както трябва на каменното дъно, когато децата смъкнаха от гърба му апаратите, грабнаха пакета изпод мишницата му. Две от тях откачиха своите апарати и надянаха донесените. Останалите избутаха Ники от стълбата и се заизкачваха с такава бързина, сякаш очакваха след себе си експлозия. Сигурно техният кислород беше пред свършване, а тук щяха да останат само ония с новите апарати. Внезапно в шлемофона му се обади гласчето на Села:

– Браво, дядо Ники, за твоята възраст ти добре слизаш по стълбите! Сърдечни благодарности! Можеш вече да се връщаш.

И тя му помахаше с ръка, за да я разпознае. Беше се навела над разтворения вече пакет с резервните части.

– Аз имам достатъчно въздух – каза Николай, защото му се искаше

да остане край този глас, който въпреки вечната си закачливост, бе му станал по-близък, отколкото гласа на брат й с неговото чудовищно равнодушие към съдбата на децата. – Ако мога нещо да помогна?

– Ще поддържаш духа ни – засмя се в ушите му Села. – Изпей ни за бялото зайче!

– Защо все ми се подиграваш? – обиди се Ники и тръгна към стълбата.

С някакви части в ръце Села изчезна в повредения лунолет, но гласът й го догони.

– Прощавай, държа се лошо! Но аз сигурно се отбранявам по този начин, Ники. Има опасност да се влюбя в теб, пък е строго забранено да се влюбваме, когато сме на обратната страна на Луната.

Както са казвали някога на Земята, Ники си глътна езика. Що за деца бяха това? Сами управляваха и поправяха лунолети, сами се справяха с всичко, а отгоре на всичко дрънкаха едни работи, дето те е срам дори да ги слушаш!...

– Хей, защо мълчиш? – подвикна Села в ушите му. – Не съм ли права? Пък и много смешно ще бъде едно тринайсет годишно момиче да се влюби в такъв старец!

Тя доста силно се задъха. Изглежда работата вътре изискваше големи усилия. Ники още се колебаеше дали да посегне вече към стълбата, когато тя изведнъж се вдигна пред носа му и стремително изчезна нагоре. В кратера нахлу непрогледен мрак.

– Какво стана? – уплаши се той.

Села подаде глава през люка и го простреля с лъча на своето прожекторче.

– Отлетели са. Нямаат вече въздух. Не бой се, скоро ще свършим!

И тя пак изчезна в лунолета. Ники изчака очите му да прогледнат отново през нощния визьор и тръгна да обикаля лунолета. Освен няколко одраскания от камъните, по него като че ли нямаше други повреди. Той постави длан върху металния му корпус и усети дори през скафандровата ръкавица леко вибриране. То ту се усилваше, ту отслабваше. Работеше ли вече непознатият му йонен двигател?

– Хайде, качвай се – подвикна Села. – Ще се опитаме да вдигнем тая глупава машина.

Ники се отправи към люка, съзря пътьом захвърлените празни кислородни апарати и ги вдигна, спомнил си, че в космоса не бивало да се изоставя никаква техника. Села ги пое, после го хвана за китката и го издърпа вътре. Затвори люка подире му. Ники седна на първата седалка.

В слабата светлина се виждаше само гърбът на другото – момче или момиче, – което седеше пред командния пулт. Треперенето на седалката се усили.

– Ще тръгнеш, ще тръгнеш! – закани се весело българката.

Ники надникна през илюминатора. Навън бе станало светло от проработилите мощни прожектори на лунолета. Черната стена на кратера се раздвижи, затанцува. Лунолетът сякаш се катереше по нея с кривите си крака. След няколко мига тя се дръпна окончателно и откри безнадеждната пустош на лунното поле.

Който е ходил в ученическите лагер-школи на Земята, знае, че те винаги се намират в някоя много хубава местност, а тук като че ли нарочно бяха избрали най-грозното място на Вселената. Ники чак се разрепера пред спомена си как бе стърчал самичък сред това прашно и каменно поле, надупчено от черни кратери, и си помисли, че трябва доста да си помисли дали и занапред да остане в тоя странен учебен лагер.

6

ЧАСОВЕ ЗА ОБРАТНО. КАКВО ОЗНАЧАВА ДА ПРИНАДЛЕЖИШ НА ЦЯЛОТО ЧОВЕЧЕСТВО. КОМУ КАК ИЗГЛЕЖДА ЗЕМЯТА

Странният млад възпитател ги посрещна сам в хангара на базата. Той се ръкува със сестричката си и момчето, което водеше катастрофиралия планетолет. Изглежда, ги поздравяваше за бързото отстраняване на повредата. После двете деца се върнаха в планетолета да го дооправат и заредят за следващите полети, а Ники чу най-после гласа му и в своя шлемофон:

– Как е, дядо Николай, доволен ли си от приключението?

Ники долови в думите му насмешка.

– Всичко това... на сериозно ла беше?

– Несериозно ли ти се видя?

– Не, но...

– Ще ти кажа. Само планетолетът бе повреден предварително и нарочно. Останалото си беше истинско.

– Но нали имаше и ранени! – възмути се Ники.

– Дребна работа! Бързо ще им мине. Важното е, че децата проведоха отлично спасителната акция.

– Но ако някой беше загинал? – не отстъпи Ники, все още смутен от поведението му на ръководител и възпитател.

Двамата вървяха по шлюзовия коридор и Сашо му отговори чак когато влязоха в помещението, където се сваляха скафандрите. Каза, вече без шлем на главата ся:

– Тук си имаме един електронен мозък, който предварително изчислява какво може да се случи и какво трябва да се направи. От него се учим. Но ти не се стеснявай да критикуваш, ако нещо не ти харесва при нас. Сигурно не така сте си представяли някога бъдещето.

Николай не помнеше как бе си представял по-рано бъдещето, но, щом влязоха в трапезарията, се изправи пред нещо действително невъобразимо. Повечето от децата седяха или лежаха на пода в разни изкълчени пози. Други висяха по корем през пейките, а малките чинии с храната пък бяха на пода. От кухнята тъкмо излизаше едно от момчетата, но вървеше... на ръцете си, а таблата с няколко чинии носеше с крака. И никой не се стресна от влизането на ръководителя, нито пък той намери нещо осъдително в хулиганското им поведение. Дори им подвикна весело на руски език: „Не ви желая добър апетит!“.

Отвърнаха му със задружно ръмжене, а той каза на български:

– Ако искаш да се храниш сега като нас, избери си някоя такава поза! – И сам седна върху петите си на един стол край масата.

Ники предпочете да седне на съседния стол както бяха го учили на Земята. Дежурният по кухня сви крака, за да свали таблата пред тях, подкани ги на руски:

– Моля, не си взимайте!

Много странни любезности си разменяха тия тук, ходейки и ядейки надолу с главата! А Ники тъкмо бе започнал да се възхищава от тях. Объркан, той не посмя да посегне към таблата, изчака да види какво ще направи неговият сънародник. Сашо си взе една от чинийките и две сухарчета. Тогава той направи същото, но напразно потърси лъжица или вилица. Огледа се. Децата загребваха със сухарчетата от жълтеникавата кашица. Загреба и той, но гладът го накара да съдвече цялото сухарче още с първото загребване. Сашо му рече:

– Ти май доста си гладен! Поискай си допълнително.

Ники загреба с второто сухарче и тъкмо съобразяваше как да помоли на руски циркаджията-сервитьор, онзи извика:

– Който не иска допълнително, да си вдигне левия крак.

В трапезарията се размахаха един куп крака, но бяха все десни. Това му се видя толкова идиотско, че не можа дори да го размее.

Момчето дойде при него, отново сгъна крака и таблата се озова под носа му.

– А, не, не, благодаря! – обърка се Ники, макар да му се щеше да грабне цялата табла.

Беше късно да се поправи и защото децата едно по едно захващаха опразнените чинийки между ходилата си, изправяха се на ръце и така ги отнасяха към кухнята. Ники имаше чувството, че се намира в лудница. Александър обаче навярно отгатна най-последното му и рече:

– В космоса може да се случи човек да яде и в още по-необичайни положения, ако изобщо има какво да яде. Затова тук в лагера ние се учим още да заемаме колкото се може по-малко място в пространството, да дишаме по-малко, да ядем по-малко, да бъдем спокойни във всяко положение. Но като идеш оттатък, ще ядеш колкото и каквото си щеш.

– Къде оттатък? – зарадва се Ники, решил, че е някъде наблизно.

– На другата страна на Луната. Ние там живеем. Ако искаш, ще те изпратим още сега, но на децата ще им бъде мъчно. Те само изглеждат сега равнодушно, защото в дневния режим, както ти казах, ние се тренираме да бъдем спокойни и сдържани.

Той слезе от стола, взел празната си чинийка в ръка.

– Защо не опиташ като тях, а?

– На ръце ли? – изненада се Николай, че го караха да върши същите детинщини.

– Полезно е. Кръвта се раздвижва. Пък щом си бил в космоса, знаеш, че там няма горе и долу. Ще можеш ли?

Насмешливият въпрос го амбицира. На Земята Ники бе го вършил стотици пъти, а тук сигурно щеше да бъде още по-лесно. Той се спусна смело напред, опря длани на пода и изхвърли краката си нагоре. Но тук не беше Земята, тук всичко тежеше шест пъти по-малко и той се плюсна по гръб. Добре, че трапезарията бе се опразнила, та никой не го видя! А студентът не се засмя.

– Не така силно!

Вторият опит също щеше да излезе несполучлив, но Сашо навреме го подпря в кръста. Помогна му да запази равновесие, събра стъпалата му и постави върху тях двете празни чинии една върху друга.

– Бягай сега да ги измиеш!

Ники се съсредоточи, за премества ръка след ръка по пода и скоро тръгна по-уверено. Тук наистина се ходеше на ръце по-леко, отколкото на Земята. И всичко щеше да мине благополучно, ако в трапезарията не бе се втурнала закъснялата Села.

– О! – извика тя. – Това е възмутително! Да караш стария човек да ходи на ръце!

Ники се залюля, поразтвори крака за равновесие, забравил чивиите и те с весел звън хукнаха из трапезарията. Момичето се запревива от смях, а той скочи на краката си със зачервено от нахлудата в него кръв лице.

– Села, не се дръж прилично – смъмри я пак по този странен начин брат й. – И недей да вдигаш чиниите!

– Не слушам! – отвърна тя и веднага доказа, че няма да изпълни нареждането.

Хвърли се на ръце и удивително бързо изтича към едната чиния, спряла се чак в отсрещния ъгъл на голямото помещение. А там направи нещо, което си беше същинска циркова акробация: изви се в заден обръч и вдигна чинията със стъпалата си. За секунда остана само на дясната си ръка, взе с лявата чинията от краката си, ухапа я с уста. После по същия начин отиде при втората чиния, грабна и нея с краката си и победоносно се отправи към кухнята.

– Не се смущавай – обясни брат й на смаяното момче. – Обедът и обедната почивка при нас са и часове за обратно. Така ги наричаме. Тогава правим и говорим обратното на това, което иначе правим и говорим. Така е по-весело.

– И сигурно също е много полезно – предпазливо се обади Ники Лудото, който още беше ядосан заради падането на чиниите, но Сашо сякаш не чу подигравката му.

– Полезно е. Бъдещият жител на космоса трябва винаги да е готов да се срещне с неща, които противоречат на човешкия разум.

И Ники му даде право. Та нали двамата с Нуми сами бяха видели толкова неща, които противоречаха и на трите им разума заедно! Той се препъна, застана този път съвсем уверено на ръцете си и попита отдолу:

– А сега накъде няма да вървим?

Сашо стоеше вече по същия начин край него.

– Браво! Скоро ще станеш отличен ученик при нас. Извинявай, грешка! Трябваше да кажа: скоро няма да станеш отличен ученик. Назад към спалнята!

И зашляпа с длани към спалното помещение, а Ники го последва, едва сдържайки смеха си. Не, тия деца тук наистина си живееха доста забавно, а и техните ръководители изглеждаха славни момчета!

Часовете за обратно продължаваха и в спалнята, защото никое от децата не лежеше в койката си. Едни стояха на главите си като древните

йоги. Други седяха с кръстосани крака. Един дори бе качил крака си на врата, а неколцина висяха като обесени на някакви куки по стените. Имаше и такива, които така бяха се сгънали на пода, че приличаха на захвърлени купчинки дрехи. И това ако е почивка! – рече си Ники, но студентът-ръководител извика на руски:

– Аз не предлагам сега никой да не сядат и Николай да не ни разказва своите приключения из космоса.

Ники пак щеше да се обиди, забравил, че те сега си говореха наопаки, но децата веднага изоставиха странните си пози и насядаха като японци върху петите си. Той се опита да седне като тях, коленете му обаче изпукаха, та побърза да изпълне крака. Сашо седна до него, за да им превежда.

Трябваше да започне от самото начало, от гигантската жълта тиква, която бе кацнала пред входа на изложбата, а впоследствие бе се оказала най-загадъчното същество на Вселената. Децата слушаха с вперени в него очи как според пиранската легенда тези малогалоталотими разселили хората по различни планети, за да ги спасят от земетресенията и потопа и само Села се провикна веднъж на български:

– Не може да бъде! Това ти не си го измислил.

Николай се обърка – как така, хем не било вярно, хем пък не го бил измислил? Но Села се смееше насреща му и кимаше окуражаващо. Пак ли наопаки му говореха? Ще вземе и той наопаки да им разказва, та ще видят тогава!

– И после ние не кацнахме на една пустинна планета, а на нея нямаше никакво море и в него не плуваха едни такива риби, които не си отхапваха една друга опашките. И никакъв такъв звяр не ни подгони, който нямаше двуметрови мустаци, ей такива...

Сашо го прекъсна:

– Не им обръщай внимание, карай си нормално – и подвикна на децата на руски: – А вие там, не го слушайте и непрекъснато се обаждайте!

Но момчето не можа да продължи разказа си. Вратата се отвори шумно и лекарят на базата го повика с ръка. Села първа скочи на крака, сякаш готова да се бие за своето откритие.

– Николай не принадлежи само на нас, той принадлежи на цялото човечество – отвърна й лекарят съвсем бавно на руски, сигурно за да го разбере и гостът им от миналото.

Села обаче не се отказа от собствеността си заради човечеството и най-нахално ги последва. В трапезарията го чакаха двама мъже и една

жена – в скафандри, но от съвсем друг тип и много по-елегантни от тия, с които си служеха децата. Бяха свалили шлемовете си. Посрещнаха го с дружелюбни усмивки и по много сърдечен начин се ръкуваха с него. Въпреки това Ники бе разтревожен. Жената каза нещо и то прозвуча толкова меко и галовно, сякаш го изпя. Сашо му преведе:

– Идват от Земята. Дошли са да те вземат. Не се сърди, но нямаме право да те крием! Ще трябва да им разкажеш всичко, което си преживял, ще искат и да изследват това, което си донесъл. Но аз ще дойда с теб като преводач, искаш ли? – Ники посърна, защото още не му се разделяше с тия странни деца. – Хайде, прибери си багажа, пък аз ще се сбогувам с учениците.

Докато си вземаше чантата и шлема, Села застана съвсем близо до него и му пошепна, макар че тук никой друг не разбираше български:

– Ники, а тази Нуми как изглеждаше?

– Като теб – отвърна и той. – Само че с два мозъка.

– Хубава ли беше?

– Да.

– Ясно – въздъхна момичето. – Ти си се влюбил в нея.

Ники се ядоса. Той принадлежеше сега на цялото човечество, а тя го занимаваше с разни глупости! И все пак като че ли му домъчня мъничко за това бойко и весело лунно момиче, което бе спасило живота му. Рече:

– Ти си по-хубава.

Села засия:

– Не ме ли лъжеш?

Той не знаеше дали я лъже – Села наистина беше хубаво момиче, но се чувствуваше виновен пред Нуми и кимна неопределено.

– Слушай – бързо му пошепна тя, защото брат ѝ вече се връщаше и цялата група се готвеше да тръгне, – разкажи им набързо каквото знаеш, дай им всичко да го изследват и се върни! При нас е по-хубаво! Там ще има да те възпитават, да те възпитават... Ще те чакам, чуваш ли?

На площадката пред хангара грееше тържествено с множеството си илюминатори един поне десет пъти по-голям и по-красив планетолет. Вътре в него също всичко беше красиво и удобно, предназначено за дълъг път. Имаше и достатъчно свеж въздух, та можеха да свалят шлемовете си. Ники не усети кога бяха се вдигнали и едва ли бяха летели повече от десетина минути, когато се озоваха над осветената част на Луната.

Слънцето увисна като заслепяваща кълбеста мълния на черното,

все така обсипано със звезди небе, а долу се ширна изгорялата пустош на земния спътник. Замижал от слънцето, Ники продължи да наднича през илюминатора, докато зърна някъде встрани, наред звездите една огромна шарена топка, обвита в синьо – розова мъглица.

– Земята! – подсказа му Александър, макар Ники да бе вече я познал.

В първия миг той бурно ѝ се зарадва, но после земното кълбо се разми в бликналите му сълзи. Щом седеше сега тука и можеше да гледа от земен космолет цялата си родна планета, значи времето наистина бе вървяло и там нямаше вече никого, съвсем никого от близките му. И същата тази мила Земя изведнъж му се стори празна като балон.

Момчето така потъна в мъката си, че не разбра кога и къде бе кацнал планетолетът. Не изпита и никакво вълнение пред срещата си с лунния град. А ние не бива да го осъждаме за това. Защото, ако някой от вас е изпадал в подобно положение, той ще потвърди, че не е никаква утеха да принадлежиш на цялото човечество, когато си загубил ония неколцина хора, на които си свикнал да принадлежиш, а и те да принадлежат на теб.

7

ЛУННИЯТ ГРАД. В ДОМА НА АЛЕКСАНДЪР. ТРУДНО ЛИ СЕ ЖИВЕЕ В КОСМОСА. НИКИ СЕ ХВАЛИ

Гарата заслепяваше със своя блясък и също се намираще под повърхността на Луната. В нея непрекъснато влизаха и излизаха космолети и планетолети от различни големини и с различни форми. Влизаха и излизаха съвсем безшумно и сякаш бяха повече от хората, които се виждаха около тях. Изглежда, всичко тук се управляваше автоматично. Но въпреки това тя си се наричаше просто „гара“, а не аерогара, защото аеро означава въздух, а на Луната, както е известно, въздух няма.

Тук, разбира се, въздух имаше. Необикновено свеж и сякаш вкусен въздух, който Ники не се насищаше да диша, докато тримата учени и Александър говореха нещо, крачейки към някакъв малък перон. Ники си помисли, че ако Нуми беше тук, щеше веднага да научи всичките им езици със своя електронен мозък и пак му домъчня, че не е сега с него.

– Учените са нетърпеливи – каза му Сашо, щом се спряха на

перончето. – Трябва да ги извиниш, но ти за тях си изключително събитие. Питат много ли си уморен и дали не би могъл веднага да отидеш с тях, но аз им казах, че е по-добре най-напред да си починем у дома и после да те заведе. Дай им сега чантата и дрехите си.

– Но какво ще облека, като сваля скафандъра? – възпротиви се момчето.

– Със старите си дрехи и без това не бива да се показваш – отвърна студентът. – Хората ще те гледат, ще те спират да те питат, пък учените още не искат да се разгласява събитието. Не бой се, ще те облека като истински лунянин.

Ники им подаде вещите си и учените му кимнаха бързо за довиждане, защото в същия миг пред перона, сякаш от стената, безшумно изскочи едно късо влакче. То разтвори подканящо вратите си пред тях, прие ги, затвори вратите и се шумгна в насрещната стена.

Момчето надникна от перона. Влакчето приличаше на малка подземна железница, а пък долу нямаше никакви релси.

– Ние сме в друга посока – рече Сашо, погрешно разбрал любопитството му. – Не се ли радваш да видиш нашия град?

– А, радвам се – отвърна Ники не особено убедително.

Дори след като учените си заминаха, той още не можеше да се отърве от безпокойството си, че се е превърнал в изключително събитие. Ако имаше тук някой като него, сигурно веднага щеше да му лепне пръкора „Ники Събитието“, както той се заяждаше с Нуми, подвиквайки й: „Ало, Експеримента!“ И сигурно също щеше да му бъде неприятно. Затова ние няма сега да го прекръстваме.

– Ела да ти покажа как се оправяме тук, ако случайно се загубиш – рече Сашо и го отведе към края на перона, където на стената висеше грамаден план на града. Той натисна копчето под него и каза: – Сектор 148, дом три.

Мигновено по стената сред гъстата мрежа от линии запълзя една по-дебела червена линия, като в началото и края ѝ засветиха цифри и букви.

– Ето – тръгна пръстът на Сашо по линията, – тук пише четири, значи, вземаш влакчето с номер четири. На тази буква се прекачваш на влакче девет, а на тази буква слизаш. Запомни го, сектор 148 дом три е моят адрес.

– А ако човек не знае адреса? – запита Ники.

– Тогава ще пита – отвърна Сашо. – За кого да попитаме? Хайде за Села – и той отново натисна копчето, но сега два пъти последователно.

Линията угасна и Сашо каза: – Моля, къде живее Селена Диева?

Червената линия отново рукна като тъничка струя кръв по плана на града, отново засветиха същите буквички и цифри, а на края ѝ в син цвят изгряха цифрите 148/3.

– Видя ли? Пак същото!

– Компютър е, нали? – рече Николай, за да покаже, че и той разбира нещичко от тия неща, а в него за пръв път се обади и Ники Лудото, който досега все си бе мълчал, смутен от това бъдеше на човечеството: – Ами ако не знаеш и името на тоя, при когото искаш да идеш?

Веднага се засрами заради глупавия си въпрос, но беше късно Сашо се засмя.

– Е, тогава ще е по-трудничко, но ще попиташ компютъра къде да се нахраниш, къде да преспиш и той ще ти посочи най-близкия свободен хотел. Пък там ти вече на спокойствие можеш да седиш, докато си спомниш името или докато решиш при кого искаш да отидеш.

– Това сигурно ще струва много пари!

– Разбира се – пак се засмя студентът, – на тия, които идват на Луната без работа и не знаят при кого отиват, ще им струва много. Но иначе не струва нищо, защото го заплащаме с труда си. Не бой се, ти си наш гост и няма нужда да плащаш.

Вече две такива подлунни влакчета бяха минали безшумно край тях и двамата скочиха едва в третото. Седнаха в най-близкото двойно канапе и веднага стомахът на Ники се сви. Влакчето бе потеглило сигурно със самолетна скорост. Той се огледа. В дъното на вагончето седяха няколко души, които изобщо не му обърнаха внимание. Значи лицето му не беше нещо необикновено за тях, значи той поне на вид не се различаваше от днешните хора! Добре ли беше това, или не?...

Сашо обаче не го остави да разсъждава над този мъчен въпрос, защото продължи да му разказва за лунния град, а и момчето веднага го забрави сред смайващите неща, които чу. Градът имал над пет милиона жители, но и това не било всичко. Той представлявал всъщност столица на цяла държава, защото в Космоса наоколо имало още петнайсет изкуствено създадени града с по един милион жители, строели се непрекъснато и нови. А Земята изпращала всичко най-красиво и скъпо, което създавала, на космическите жители, та да не чувстват липсата ѝ. Пък те са си го и заслужили. Почти цялата индустрия била изнесена в космическото пространство, та да не се замърсява земната природа и жителите на космоса били сега онази част от човечеството, която се трудела в най-тежки условия.

Но тук също си имаха чиста и хубава природа. Щом слязоха от полунния влак, двамата се озоваха направо в голяма градина с разкошно цъфнали цветя и множество дървета. Клоните им до скършване бяха натежали от плодове, които приличаха на ябълки.

– Това яде ли се? – запита вечно гладният Ники.

Студентът му откъсна един плод.

– Затова са посадени. Тук всички дървета са плодни. Не можем да си позволим дървета само за украшение, както е на Земята. Нали ти казах, че живеем в по-трудни условия.

Ники още не разбираше какво тук им е трудното. Градината по нищо не се отличаваше от най-хубавите земни градини, а отгоре на всичко раждаше и плодове. Вярно, тази ябълка беше по-различна от земните, защото тукашните растения специално са създадени да растат в извънземни условия, но вкусът ѝ си го биваше.

Прекосиха градината и излязоха на улица, очертана като алея от два реда дървета, също отрупани с различни плодове. Зад тях през двайсетина метра се виждаха, сякаш нарисувани, някакви красиви врати. Отделни къщи не се очертаваха, а това сигурно не беше и възможно тук, където всичко е изсечено дълбоко в лунните недра. Ники пръв зърна вратата с номер три. Сашо я отвори, но се оказа, че тя не водеше към стълбище или коридор, а направо в грамаден асансьор. На таблото му имаше поне петдесет копчета с имена край тях.

– Та това е цял небостъргач! – удиви се Ники, видял кое копче натисна студентът.

– Само че не е изправен нагоре, а надолу. И освен това Луната няма небе, драги сънароднико, забрави ли?

– Значи луностъргач – не се предаде Ники Лудото и отново усети студенината в стомаха си, защото асансьорът се спускаше сигурно със същата самолетна скорост в глъбините на Луната.

След няколко мига вратата му сама се отвори и ги прикани да излязат в друга градинка с цветя и храсти, по същия начин обляна от невидимо слънце, както всичко в този зашеметяващ лунен град. Обграждаха я осем врати и Александър отвори най-близката от лявата им страна.

– Заповядай в нашия дом, драги дядо Николай! – шеговито официално го покани студентът.

Ники забеляза, че той не отключи вратата и се засрами от съмнението си. Та кой ще вземе да краде в това богато и красиво бъдеще, където всеки сигурно си имаше всичко, което му е нужно?

В жилището беше тъмно и студентът посегна зад вратата. Веднага

и в него нахлу същият пролетен ден, пълен с ухаещ на непознати треви въздух. Ники се втрещи наред просторното помещение. Такава обстановка не бе виждал дори в милионерските домове, които бе гледал по филмите.

– Сега бегом в банята! – подвикна му Сашо и засваля тежкия си скафандър.

Ники не възрази, защото изведнъж се усети мръсен сред блясъка и чистотата на жилището.

– Не се стеснявай, сами сме – рече студентът. – Мама е на петстотин милиона километра оттука.

Той явно се радваше на дома си. Двамата влязоха в едно помещение, цялото в розова облицовка, разделено от три преградни полустени. Зад първата хвърлиха скафандрите си. Зад втората застанаха вече голи. Там трябваше да се натисне първо синьото копче на стената, а после червеното. И да си затварят очите и устата, защото банята била химическа.

И наистина, не вода рукна върху им, както бихме очаквали от всяка нормална земна баня, а от всички посоки към тях се устреми на приятно бодливи струйки някаква синя течност. Стичаше се обилно по телата им и изчезваше в пода, оставяйки след себе си само една удивително хубава миризма.

На Ники му се прищя това да продължи по-дълго, но тук сигурно всичко беше пестеливо отмерено и автоматично се самоизключваше. Щом течността спря, Сашо му посочи да натисне червеното копче. Този път, пак така от всички страни, бурно ги задуха горещ вятър, който мигом изсуши телата им, а после ги накара и да настръхнат, защото ставаше все по-студен и по-студен, докато също се самоизключи.

Зад третата преградна стена имаше голямо стенно огледало и някаква апаратура под него. Сашо вдигна от капака ѝ нещо като пластмасова книга, която се оказа моден журнал. Запрелиства я под носа му.

– Избери си дрехи и запомни как става. Тук под всеки модел виждаш номер, а това с буквите е ръстът. Я да те огледам! Едро момче си, почти колкото мен. Харесва ли ти този панталон? А с това яке ли да го комбинираме?

Ники хареса и панталона, и якето с множество джобове, но нещо го безпокоеше още.

– А долни дрехи?

– Какви долни дрехи? Ааа, като онези, твоите ли? Не, такава не носим. Тук винаги е топло, а навън пък е толкова студено, че никакви

дрехи няма да те спасят, ако скафандърът ти не е в ред. Обличаш това, носиш го ден-два, после го хвърляш. Внимавай сега! Ето, първо набирам номера на модела, този е на панталона, този на якето. Следват буквите на ръста.

Пръстът му бавно въртеше цифрите и буквите на телефонната шайба върху капака на апаратурата. Почти веднага, щом свърши, предната стена на апаратурата се скри някъде и по един наклонен улей се плъзнаха, сякаш радостно с радостните си цветове, идеално изгладени панталонът и якето. Ники побърза да ги облече, защото все още се срамуваше да се гледа гол в огледалото, и те прилепнаха така към тялото му, сякаш бяха ушити специално за него от най-изкусния шивач. Видя се сега толкова елегантен и хубав, че веднага му се прищя да изтича на улицата, забравил, че не ще срещне там никого от махалата, комуто да се похвали.

– Вече си същински лунянин – зарадва се и студентът. – Утре, ако искаш, ще натиснеш ей това копче – Той го натисна и в стената зина подобен отвор, но с обратен наклон навътре. – Хвърляш ги тука, те отиват в централната пералня за възстановяване, а ти си поръчваш нещо друго. Ако не си доволен, хвърли ги още сега.

– Как ще ги хвърля? – почти се изплаши Ники. – Толкова са хубави!

Сашо облече и себе си по същия начин и го поведе към кухнята. Тя приличаше на елегантен малък салон за гости. По стените й висяха картини, които сякаш бяха прозорци към непознат фантастичен свят. Вероятно представляваха пейзажи от други планети. И само на едната й стена имаше нещо като широка и лъскава лавица. Над нея светеше дълъг шестколонен списък на ястия и напитки.

– Менюто за днес – посочи му го Сашо. – Натискаш това копче и произнасяш името на руски или на английски. Както виждаш, написано е и на двата езика. Хайде, опитай, но си избери нещо по-леко. Щом ти посвикне стомахът, можеш и цялото меню да изядеш.

Ники нищо не разбра от прочетеното и за кой ли път се наруга мислено, загдето не бе учил както трябва тия езици. Зърна някъде думата „молоко – милк“ и я произнесе, после рече безпомощно:

– Избери ми ти нещо.

Студентът добави няколко непознати му руски думи и отново, както при автомата за дрехи, стената се отвори. Една широка, може би гумена лента бавно се завъртя и избута на лавицата голяма чаша с мляко, чинийка с някаква кашлица и три бисквитки.

– Стига ти засега. Щом свършиш, пак отваряш с това копче и поставяш приборите и съдовете на лентата. Тя си ги отнася. Ще трябва да се учиш, защото тук всеки сам се обслужва.

– Да, много трудно живеете – подигра го Ники Лудото. – Автомати ви обличат и перат, автомати ви готвят и мият...

– Всяко време си има своите трудности, дядо Николай. Ще се запознаеш и с нашите. А космосът е безмилостен към човека и който живее в него, той винаги работи тежко и с постоянен риск за живота си. Но щом тук не ти харесва, ще се върнеш после в лагера – не му остана дължен студентът. – Нали видя, там се живее, както са живели някога най-бедните хора на Земята. Хайде, излапвай си яденето и... в кревата, защото ни чакат!

След малката закуска той го настани в стаята на Села и му показва как се гаси осветлението. Леглото под него веднага започна лекичко да се люлее и сякаш в самия му мозък зазвуча тиха приспивна музика. Николай искаше да и се възпротиви, да прекара още веднъж пред очите си всичко видно и чуто досега, но това легло го омагьоса и само след няколко мига той спеше.

Когато Сашо дойде да го събуди, той тъкмо развеждаше Нуми из подлунния град и гордо ѝ казваше:

– Ето, виж как живее сега нашето човечество! Вие там, на Пира, имате ли такива градове?...

8

НАЙ-ПОСЛЕ ДЪВКИТЕ ПОЛУЧАВАТ ПРИЗНАНИЕ. КАКВО Е ЗАТЪМНЕНИЕТО НА ЛУНАТА. НА НИКИ ЛУДОТО ОТНОВО МУ СЕ ХОДИ НА УЧИЛИЩЕ

В института Николай трябваше да предаде сега и пиранския скафандър, заедно с всичко в него. В последния миг той се сети да прехвърли прашката с кламерчетата и останалите му дъвки в новото си яке, но за беда го забелязаха. Жената която очевидно ръководеше дошлата от Земята научна групичка, му каза на разбираем руски:

– Не бива нищо да криеш от нас. Какво е това?

– Играчки, детски играчки – засрами се момчето. – Те не са от космоса, земни са – но единият от учените вече слагаше кламерче в ластика

и той извика: – Внимателно! Не срещу хора, много боли!

– Значи е оръжие? – засмя се ученият.

Ники се засегна заради прашката си и каза на Сашо, който постоянно стоеше край него, за да превежда.

– Ако искат да знаят, то ни спаси живота на планетата на звездните.

Разбира се, че излъга, защото не прашката, а газовото пистолетче бе ги отървало, но не му се разделяше с нея. Студентът-възпитател обаче най-безцеремонно я прибра в джоба си.

– Тук не ти трябва, пък в учебния музей ние си нямаме такъв експонат.

Наложи се да им даде и дъвките. Учените пак се смяха, като им демонстрира как се надува балонът, но после му обясниха чрез Сашо, че човечеството може би е сбъркало, като е забравило това забавление. Макар и не особено красиво, такова дъвчене сигурно би било полезно за човека навсякъде, където гравитацията е слаба, та да не се отпускат челостните и лицевите му мускули. И Ники се зарадва, че човечеството ще осъзнае тази своя грешка, че вече му помага в по-нататъшното развитие.

Той подробно им разказа каквото знаеше за пиранския скафандър. Показа им как се подменят резервните патрончета с въздух, вода, с хранителните хапчета, обясни им коя от тръбичките в шлема за какво служи. Студентът, който на ръст беше почти колкото него, предложи сам да го изпробва навън и Ники му помогна да го облече. А на самия него, сигурно пак от автомата за дрехи, бързо намериха подходящ лунен скафандър. Той беше много по-хубав и по-лек от тези в лагера, но въпреки това „губеше по точки“ в сравнение с пиранския, както се изразяваха някога на Земята.

Този път те не минаха през голямата гара, откъдето бяха дошли, а подлунното влакче ги откара в някакво помещение, където почакаха да бъде изтеглен въздухът и чак тогава пред тях се отвори една голяма металическа врата. Извървяха двайсетина метра в полутъмен тунел и стъпиха на повърхността на Луната.

Светлината го заслепи, но лицевото стъкло на шлема му веднага потъмня и Ники видя пред себе си огромни бетонни площи, сред които се извисяваха като къртичини множество купести постройки. Някъде в далечината се вдигаха и слизаха разноформените и разноцветни планетолети, подпалени като празнични красиви ракети от невидимите лъчи на слънцето.

Да, лъчите му бяха невидими, защото тук нямаше атмосфера. То

приличаше на грамадна, поразмазана огнена топка, залепена сред звездния безброй, но въпреки това обливаше Луната с такава светлина и жар, от която само скафандър можеше да те спаси.

Студентът заподскача предпазливо, въртеше се, опипваше тялото си, облечено в тънкостенния пирански скафандър и непрекъснато говореше на руски. Изглежда, предаваше наблюденията си на учените, които също бяха настроили своите предаватели на пиранската вълна. Ники нищо не разбра, но гласът на момъка звучеше възторжено и той изпита гордост, сякаш сам бе направил този вълшебен скафандър.

Ето че в шлемофона му се обади и жената. Пак неразбираемо. Сашо ѝ отговори и Ники видя, че тримата учени си тръгнаха.

– Ние ще останем още мъничко. Да ти покажа нещо – каза му Сашо на български и го повика при себе си.

Той вдигна ръка нагоре и Ники отново видя Земята. Огромна, но силно потъмняла, тя бе се приближила съвсем близо до слънцето.

– След малко ще влезем в сянката ѝ. Тя ще мине между нас и слънцето.

Земята се движеше необикновено бързо и ставаше все по-черна. Но може би не тя, а Луната се движеше толкова бързо, защото нали тя обикаляше и около Земята? Сега това е нощната ѝ страна и там всичко спи, помисли си Ники и пак му стана тъжно. Но, чакай, чакай, нали щом те влязат в сянката ѝ, значи ще има лунно затъмнение и сигурно на Земята ще наизлязат да го гледат, както бе го наблюдавал той някога... Земята бе захапала вече единия край на огненото кълбо и постепенно го поглъщаше. Лунният хоризонт почерня, дойде съвсем близо. Чернотата се носеше насреща им като стена, чийто край се сливаше с космоса. Скоро достигна бетонните постройки и те се размиха в нея. От слънцето бе останал само един крив нажежен до червено въглен. Скоро изчезна и той, а мракът връхлетя и върху момчетата, но лицевото стъкло на шлема му веднага изсветля и Ники видя едно необикновено зрелище. Земята, покрила цялото слънце, приличаше на черна дупка, около която буйно пламтяха розови и оранжеви огньове. За миг дори се уплаши, защото сякаш не тя, а слънцето бе погълнало родната му планета, но пак си рече: Чакай, чакай! Та това всъщност не е лунно, а слънчево затъмнение! Или може би то за Луната е слънчево, пък за Земята е лунно? Но щом за нас тук сега Земята е такава черна, значи може би е и земно затъмнение... Буф – въздъхна той неволно с пиранското възклицание на Нуми. – Такава бъркотия е в космоса с тая негова относителност на всичко!...

Сашо обаче прекъсна отчаяните му опити да определи какво

явление наблюдава. Пак засочи с ръка:

– Виж онези звезди, дето се движат с такава скорост! Ето, там и там, и там...

Ники бе ги видял вече още при пристигането си на Луната и правилно бе отгатнал, че са създадени от човека.

– Това са космическите градове, за които ти говорих – заобяснява му студентът. – Не всички се виждат оттук, само най-близките. А онова там, яркото петно, виждаш ли го? Ей там, където върви едновременно с онзи град! Там сега се строи първият звездолет. Сглобяват го направо в космическото пространство, защото е много голям.

Ники чак се задъха от вълнение. Звездолет? Значи ще лети към звездите? Запита:

– А кога ще тръгне?

– Може би след три-четири години – разочарова го Сашо.

Ники отново погледна към Земята и я видя да бяга сега като опарена от слънцето. Огненият сърп от едната ѝ страна бързо нарастваше и скоро то отново заизсипва безмилостния си огън върху Луната, а светлината му погълна далечния звездолет.

– Хареса ли ти? – запита го Сашо.

– Да – отвърна Ники вяло, но студентът-педагог отгатна настроението му.

– Ако решиш да се върнеш на Земята, ще си намериш нови приятели. Сега там е много красиво и хората са добри, и всичко...

– Да, да – прекъсна го Ники. – И ще ме турят в музея, както ти прашката ми. Кажим им да ме вземат на звездолета.

– С него ще отлетят специално подготвени хора. А това, за музея, го избий от главата си!

– Но аз мога да ги отведа на Пира!

– Знаеш ли къде е?

– Не знам – призна си Николай.

Студентът обаче не му се присмя.

– Ще предам на комисията желанието ти. Може пък наистина да им бъдеш полезен за полета. Но тогава ще трябва да останеш на Луната, за да се пригоди целият ти организъм към космоса и много, много да се учиш.

– Ще се уча! – заяви твърдо Николай и внезапно изпита една отдавна невкусвана радост.

Чак му се прищя веднага да седне на чина. И това беше напълно разбираемо. Защото, който от вас е отсъствал по някаква си причина

дълго време от училище, знае, че винаги накрая му е домъчнявало за чина, за съучениците, пък и за някого от учителите.

9

НИКИ ОТКАЗВА ДА БЪДЕ ВИДЕН ГРАЖДАНИН. КАК ИЗГЛЕЖДАТ МЕЖДУЗВЕЗДНИТЕ РАЗГОВОРИ. ИСТИНИТЕ СА ЖЕСТОКИ

Работата започна истински след като се вървяха в института. Николай трябваше най-подробно да разкаже своята история. Прекъсваха го, караха го по няколко пъти да обяснява някои неща, да рисува Мало отвън и отвътре.

Той не беше силен в рисуването, но общо взето и сомо хапиенсът се получи, както бе го запомнил, в гигантските животни, и карираните близачи. Помогнаха му много диктовките, които бе правил в записния апарат на пиранския скафандър. Виж, звездните хора и ония от райската планета почти не се различаваха на рисунките му, а в действителност никак не си приличаха. Но той не умееше да рисува човеци.

Най-много го измъчиха с разпита как са били разположени звездите, когато Мало е отивал към някоя от планетите, особено към Пира. Показваха му и различни звездни карти, но това Ники Лудото най-малко можа да си спомни. Та и до звездите ли му е било тогава! Но сега той разбираше колко важно е то за бъдещия път на звездолета и се ругаше наум, че не е бил по-наблюдателен.

Изследваха и него самия в някакви апарати, направиха му безброй снимки – и отвън, и отвътре, както той бе рисувал Мало. Накрая го пушнаха омаломощен, но му дадоха едно диктофонче, с молбата да продиктува и нарисува всичко, което щеше да си спомни по-късно. То записваше говора, както старите касетофони, а върху стъклото на лицевата му страна можеше и да се рисува с мъничко щифтче. Нарисуваш нещо, натискаш страничното копченце, апаратът поглъща рисунката в електронната си памет и освобождава стъклото за ново рисуване.

– Каза ли им за звездолета? – попита той преводача си, защото учениите се оттеглиха зад апаратите си и престанаха да му обръщат внимание.

– Да – отговори Сашо, – но е рано още да се мисли за това. Пък и не те, други хора ще решават съдбата ти.

Ники се възмути:

– Откъде-накъде? Аз сам ще си решавам какво да правя.

– Ти сега си виден гражданин на света, дядо Николай, пък видните граждани винаги са правили това, което светът е искал от тях, а не каквото те си искат. Но помолих комисията да те оставят при мен, докато посвикнеш с новия свят.

– Хайде да се върнем в базата, а! – зарадва се Ники, отказвайки да бъде виден гражданин.

– Не знам... – проточи засмяно младият възпитател. – Такива старци като теб да тръгват пак на училище? Но имай предвид, че и учениците са като видните граждани. Те също не могат да правят каквото си щат.

– Ще се уча добре, ще видиш! – пак го увери Ники и най-после се окуражи да изрече нещо, което отдавна вече му бе хрумнало: – Бате Сашо, нали мога да ти викам така? Ние някога така казвахме на по-големите момчета. Вие сигурно имате сега много силни преподаватели. Дали не може аз да се обадя по радиото? Вие ще излъчите в космоса моите думи и на Пира ще ги уловят, защото Нуми вече им е разказала за нас и на какви вълни разговаряме ние. Тя ще ви опише и къде се намират. Така звездолетът ще знае накъде да полети.

Студентът не сподели неговия възторг.

– Идеята ти е интересна. Но ако се надяваш да си побъбриш с своята Нуми, ще останеш излъган. Ние отдавна знаем със сигурност, че на двайсет светлинни години наоколо няма нищо живо. Значи тази Пира трябва да е много, много далеч.

– Може по-рано да не са разбирали вашите предавания, а сега Нуми ще им ги преведе – настоя момчето.

– Не се горещи толкова, дядо Ники, аз наистина харесвам идеята ти и още сега ще им я кажа, но сам ще се убедиш, че някои неща просто са невъзможни.

Младият възпитател поговори кратко с жената, която се бе надвесила над някакъв апарат. Тя закима замислено, отвърна му нещо, посочи с ръка нанякъде и много мило се усмихна на Ники. Изглежда също бе одобрила неговото предложение.

Сашо го поведе по коридора, оглеждайки множеството врати с неразбираеми за Ники надписи. Каза му:

– Ще те запозная с майка си.

– Но ти нали била чак някъде... – изненада се момчето.

– Именно! Да видиш как става.

Те влязоха най-после в търсената врата и се озоваха в нещо като кабина, пълна с апарати и големи екрани по стените. Сашо веднага седна пред един от тях. Натисна някакво бутонче, екранът светна и той му каза на руски, въпреки че на екрана не се появи никой.

– Моля, свържете ме с район Юпитер, спътник Европа, база осем. Търся Велина Диева.

– Поръчката е приета. Моля, предайте съобщението си – отвърна му празният екран също така учтиво.

Сашо бързо хвана Ники за ръкава и го привлече до себе си. Заговори, този път ма български, но сякаш диктуваше някому писмо:

– Мила мамо, здравей! Както виждаш, жив съм, здрав съм. Села е добре и се учи отлично. Използвам едно служебно идване в града, за да ти се обадя. Надявам се, че също си здрава и бодра и че мъжът ти вече се е върнал от Сатурн. А сега огледай това момче до мен и го запомни! То представлява едно изключително събитие за цялото човечество. Сигурно скоро ще научиш за него от научните новини. Казва се Николай Лудогорски и го открихме край нашата учебна база. Сега ми е възложено да се грижа за него и затова не знам дали ще мога да прекарам ваканцията си с теб. Повече, за съжаление, нямам право да ти казвам, преди да е излязло официалното съобщение. Желая ти всичко най-добро и до скоро виждане. Стоп!

– Съобщението е предадено. Явете се за отговора в деветнайсет часа лунно време – каза екранът и веднага угасна.

Сашо уморено се протегна, а изключителното събитие го запита плахо:

– Бате Сашо, а майка ти?...

– Ще я видиш, но не разбра ли сега, че не е възможно да се разговаря така, както ти се ще да се поразговориш с твоята пиранка? Ела да се поразходим!

Двамата излязоха от института и пак се озоваха в градина, отрупана с цветя и плодни дървета. Приличаше на късче от райската планета.

– Можеш да си откъснеш ей от онова дърво – посочи му Александър. – А докато дъвчеш, аз ще ти обясня, щом още не ти е ясно.

Ники веднага си избра най-голямата от лунните ябълки; само от тях му разрешаваше засега младият възпитател да яде. Но веднъж да свикнеше стомахът му, щяха да видят кухненските им работи какво значи ядене!

– Този спътник на Юпитер, гладнико – засмя се Сашо, като видя как момчето лакомо заръфа плода, – се намира на около петстотин и

трийсет милиона километра от нас. Както виждаш, никакво разстояние, ако го сравним с разстоянията между звездите, нали? Но ето че моето повикване ще стигне, с разните му там препредавания, за цял час, въпреки че се движи с най-голямата скорост, със скоростта на светлината. Ако веднага намерят майка ми, тя ще ни погледа на екрана, ще изслуша думите ми, а после ще отговори. Но нейният отговор ще дойде тук пак след близо един час...

Той се разхождаше бавно по тясната алея между цветята, а Ники бе спрял да дъвче, затаил дъх в една ужасяваща догадка.

– Представи си сега как би изглеждал твоят разговор с Нуми! Да приемем, че Пира не е много далеч, че е например само на двайсет светлинни години от нас. Нали знаеш, че разстоянията между звездите се измерват с времето, което ще извърви светлината до тях? Иначе в километри е невъзможно дори да се напишат, толкова са големи. И така, като ѝ кажеш сега оттука: „Мила Нуми, искам да ти представя моя нов приятел от Луната Сашо Диев“, в най-добрия случай твоята Нуми ще ни види на екрана си след двайсет години. Значи тя ще бъде вече трийсет и две-три годишна жена. Пък на екрана ѝ ние ще бъдем, аз – на двайсет и една, ти – на четиринадесет. Какво ще ни отговори тя, дядо Николай, представяш ли си? Ще рече: „Много ми е приятно, Ники, да се запозная с приятеля ти. Чудесно момче изглежда! Жалко, че е толкова млад, иначе като нищо бих се омъжила за него...“

Онова, което Ники преглъщаше, бяха вече само сълзи, но младият му възпитател вървеше пред него и не ги забелязваше. Продължи да си говори все така нехайно весело:

– Добре, ама, дядо Ники, за да я видим и чуем, ние ще трябва да дойдем тук пред екрана след още двайсет години, тоест, след четиридесет. Значи ти ще бъдеш вече на петдесет и четири, пък аз ще карам шейсет и втората. Е, добре, ние ще се порадваме на тази хубава трийсет и три годишна жена и ти ще ѝ кажеш огорчено: „А, Нуми, защо така? Не ме ли обичаш вече? Аз искам да се ожена за теб. Я го виж тоя Сашо какъв е дъртак!...“ Да, но докато нашите образи и твоите думи стигнат при нея, тя ще е навършила седемдесет и три години и ние пак ще ѝ се сторим млади като кандидати за женитба. И сигурно ще ни се изсмее: „Стара съм вече за вас, мили деца! Я дайте да си говорим за нещо друго!“. Нейните думи обаче, драги Ники, ще дойдат при нас след още четиридесет години, когато ти ще бъдеш на деветдесет и четири, а пък аз много ще се обидя, че някаква си седемдесет и три годишна пиранка ми вика така. Но ако ѝ отвърна: „Я не се занасяй, какво мило дете съм ти аз,

като съм на сто и една години!“ , тогава пък тя ще се разсърди, защото ще го чуе, когато ще е станала на сто и трийсет, а старците са много раздразнителни. И ще ни се разкроя тая грозна столетница... Добре, че ние с теб вероятно няма вече да я чуем, защото, за да я чуем, ще трябва да живеем още четиридесет години, пък такава възраст рядко се достига...

Ники се задави с парченцето от лунната ябълка, което още лежеше непрегълтнато в устата му. Сашо се обърна, видя го да кашля и да бърше сълзите си, но сигурно не се досети, че те са от нещо друго, не от кашлицата, защото доста безсъръдно завърши своя разказ:

– Ето така изглеждат междузвездните разговори, мили Ники! Доста са мъчителни, повярвай ми! Ами ако Пира е, както повечето други светове, на стотици или хиляди години далеч от вас? Тогава пък разговорът изобщо няма да се състои. Разбра ли сега?

Ники бе престанал да го слуша, оглушал от кашлицата и от мъката си, но младият му учител казваше истината. А истините, за жалост, най-често са безжалостни към нас. И който от вас се е опитвал да води разговор с някое момиче от друга звезда, не в мечтите си, а по радио или телевизионен предавател, той ще потвърди, че това е наистина мъчителна история.

10

ДИВАЦИ ЛИ СА ХОРАТА ОТ МИНАЛОТО. ЗЕМЯТА ЗОВЕ ПИРА И ОТНОВО СЕ ПОЯВЯВА ЗАГАДЪЧНИЯТ МАЛОГАЛОТАЛОТИМ

Майката на лунните му приятели още повече разстрои момчето. Тя се появи на големия цветен екран така по майчински развълнувана, че отново му се доплака. Каза най-напред много мило: „Здравейте, момчета!“ , и чак след това се обърна към сина си:

– Здравей, синко, благодаря ти, че се обади. Бях започнала вече да се безпокоя. Все пак в учебния лагер не е безопасно, нали? Внимавай, момчето ми, пази децата, които са ти поверили, но и себе си пази! Целуни оная палавница Села заради мен! При нас тук всичко е наред и няма основания за тревоги. За ваканцията ще се разберам допълнително, но ще бъде хубаво, ако доведеш и своя млад приятел със себе си. Много симпатично момче е – при тези си думи тя кимна усмихнато право към

Ники, сякаш знаеше къде в момента стоеше той. – Но каква е тази тайна около него? Шегуваш ли се, в наше време тайни от хората няма. Нищо, така ще ни е по-интересен! А името му звучи наистина загадъчно. Николай Лудогорски! Само че, както му гледам дръзката муцунка, усещам отсега, че сигурно ще го обикна и за по-кратко ще му викам Ники Лудото. Дано само да не ми се разсърди! Целувам ви, момчета! До скоро виждане!

И тя успя да им изпрати дори една въздушна целувка, преди екранът да изрече своето неумолимо „стоп“. Разбира се, целувката беше всъщност безвъздушна, защото между Юпитер и Луната няма никакъв въздух.

– Чудесна е тая моя майка, нали? – засмя се Сашо. – Видя ли какъв прякор ти съчини веднага!

Ники не му каза, че отдавна си носи този прякор, защото и без екран гледаше пред себе си своята майка. Тя не беше толкова хубава и често удряше доста силни, не винаги справедливи плесници, но въпреки това една страхотна мъка по нея бе стегнала гърдите му. Младият възпитател веднага отгатна това и го прегърна през раменете.

– Всеки човек рано или късно остава без родители, дядо Кольо. Ние със Села да не би да имаме родители? Баща ни загина отдавна, а майка си ще зърнем веднъж в месеца по за няколко минути на екрана. Пък ти си вече мъж, стар космически вълк си ти и не бива да се разкисваш. Няма да се излагаш пред онези дечурлига там, нали? И те също, щом завършат училище, ще се пръснат по цялата слънчева система.

– Бате Сашо – подсмръкна Ники, – сигурно няма да ми е лесно... – Той щеше да му каже още, че Села си има поне по-голям брат, но момъкът го изпревари:

– Аз отдавна съм си мечтал да имам брат, сега ти ще ми бъдеш братчето. А от брат нищо не се крие и аз ще ти доверя една тайна. Мама казва, че нямало тайни, но и тя не знае. Аз също съм кандидат за екипажа на звездолета и вече се готвя за бъдещите изпити. Ще се подготвяме заедно! Представи ли си, ако ни приемат и двамата, а!

Да, младият възпитател умееше да разговаря с по-малките момчета, а Ники пък умееше да си представя такива неща и наистина му поолекна.

В лагера ги посрещнаха с буен възторг, а Села скочи върху му като полудяла и така го завъртя из столовата в някакъв танц, че му се зави свят. Александър едва успя да ги спре. Рече й:

– Да ти представя твоя втори брат. Мама го осинови и веднага го

прекръсти на Ники Лудото.

Сега момичето съумя да завърти и двамата в още по-лудешки танц. Но на Луната това, разбира се, не е толкова трудно, защото нали всичко на нея тежи шест пъти по-малко. В лагера обаче всичко траеше и точно определено време, защото там господстваше суров и строго спазван режим.

На този режим трябваше да се подчини и гостът от миналото, само че неговият беше стократно по-тежък. Налагаше му се да учи и онова, което малките лунни граждани знаеха почти от рождение. А то беше толкова много! Добре, че Сашо винаги отгатваше отчаянието му и бързаше да го изведе навън, за да погледат яркото петно сред звездите, което отгук се виждаше по-добре, и заедно да си помечтаят за бъдещия полет със звездолета. Но веднъж той направо му се скара:

– Нищо не бива да криеш от мен, Ники! Как ще ти помогна, ако не знам какво те измъчва?

– Кой изобщо ще вземе такъв дивак на звездолета.

– Какъв дивак? – изненада се студентът.

Ники почти изплака:

– Такъв! Туземец! От изостаналите племена? Няма ли ги вече на Земята? Значи аз съм последният.

Младият възпитател го изгледа строго.

– Нито си изостанал, нито си глупав, братко мой! Само си прескочил времето, през което много неща са се променили. Затова ти е трудно. Нали помниш, че в института, преди да те разпитат, най-напред изследваха мозъка ти? Трябваше да се направи, за да решим дали да ти вярваме. И знаеш ли какво се установи? Ти имаш същият коефициент на интелигентност, както го наричат учените, които притежават най-добрите ученици днес. Така че няма да ми се оправдаваш с някаква изостаналост, чуваш ли? Освен това да си човек от миналото не значи да си глупав. Глупаци ние и сега си имаме, ще ги има и в бъдещето. А всички знания, които притежаваме днес, са открити в миналото, не от Села и от мен, нали? Бъди спокоен, в института вече се разработва за теб специална програма, та бързо да настигнеш връстниците си. Впрочем, там са ти приготвили една приятна изненада. Да се връщаме, защото може би вече са пристигнали.

Двама непознати мъже ги очакваха в празната трапезария, разположили на масата някакви специални апарати. Бяха дошли да запишат един негов призив към Пира и да го излъчат в космоса. Може би пиранци все някога ще го уловят и разберат. Дори векове да траело,

съществувала надежда поне за бъдното човечество да се свърже със своите далечни събратя. Носеха му и готовото послание.

Ники обаче така се развълнува още в началото, когато прочете: „Земята зове Пира, планета Земя зове планета Пира...“, че трябваше отново и отново да заличат заекването му. Накараха го да си почине, да изпие чаша плодов сок и накрая той все пак успя да прочете посланието без запъване. А то никак не беше лесно, защото съдържаха множество формули и научни проекти как и къде да се търсят двете цивилизации.

Щом свърши, той попита задъхано дали не би могъл да добави нещо от себе си. Сашо му преведе, че двамата мъже с удоволствие щели да го запишат, но да бъдело съвсем кратко. И момчето отново се изправи пред апаратите им.

– Ники зове Нуми! – извика той. – Ники от планетата Земя, зове Нуми от планетата Пира! Мила Нуми, ела пак на Земята, моля те! Сега тук е много красиво и хората са добри, и всички ще ти се зарадват. Ще те чакам и аз. Нуми!

Сашо им преведе какво бе казал и двамата мъже не възразиха. Само единият отвърна нещо, което накара Сашо да се засмее:

– Щом пристигне, ще направим първата междузвездна сватба.

Тогавя Ники избяга от трапезарията.

Младият възпитател го откри в помещението със скафандрите, скара му се:

– Пак ли се разкисна? Къде си тръгнал?

– Ще ида малко навън.

– Знаеш, че още не бива да излизаш сам. Ще дойда с теб, но не мисли, че някой ти се подиграва. Това беше просто една мила шега. Ние много уважаваме чувствата на хората, Ники, и никой днес не се срамува от тях.

Облякоха скафандрите си и излязоха през шлюзовия тунел. Ники крачеше вече уверено с тежките скафандрови ботуши, този път обаче тялото му непрекъснато трепереше. Той знаеше, че скафандърът го пази добре от чудовищния студ на лунната нощ, и все пак му беше студено. Така усещаше и мислите си: голи и мръзнещи – както бе се изразил веднъж пред Нуми за необлечените мисли. Струваше му се, че тя е някъде наблизо, но той просто не може да я види в този мрак, и няма думи, с които да облече мислите си за нея. А от това му ставаше още по-студено.

Нощният лунен пейзаж беше грозен и страховит. Сигурно затова космосът над него сякаш го викаше с красивите си разноцветни звезди.

А и момчето сякаш отново ги гледаше през вълшебното око на Мало, когато навлизаха в поредния нов свят.

Младият възпитател вървеше мълчаливо до него. Може би искаше и по този начин да покаже, че уважава неговите чувства. На Ники се щеше да му ги каже, но и за тях не намираше облекло. Той се спря в очакване да излети иззад черния хоризонт светлинното островче на звездолетния строеж. Сега и звездолетът щеше да очаква отговора на Нуми, както ще го чака той, па ако ще и цял живот да трае това чакане. Вместо него обаче съзря друго. Една звезда се откъсна от хоровода на другарките си и запада към тях с необикновена скорост.

– Какво е онова? – извика той. – Ей там, там! Иде право към нас.

– Някой планетолет, който... – започна Сашо с преподавателски тон, но внезапно извика: – Легни!

И грубо го събори край себе си в мекия лунен прах. Ники знаеше, че тук понякога падат големи метеорити, затова и всички съоръжения за живеене се намираха под повърхността на Луната. В такива моменти човекът трябваше да легне, както някога са залягали по време на война, та ако небесният снаряд не падне точно върху него, да не го улучат развърчалите се настрани късове, ако той се разбие наблизко. Но и опитният Сашо бе забравил в уплахата си, че метеоритите тук не се нажежаваха и не светеха, както в земната атмосфера.

Заровили шлемовете си в праха, двамата очакваха силният удар да разтресе почвата под тях, но тя не се разтресе.

– Какво ли е това? – учуди се гласът на студента в шлемофона на Ники.

Николай също надигна глава. Видя някакво мътно оранжево сияние, сетя се да избърше с ръкавицата си праха от стъклото на шлема и скочи така, че излетя на повече от метър височина. Сашо бавно се изправи подире му.

– Малооо – закрещя обезумелият от радост Ники. – Той е! Той е!...

Само на петдесетина крачки от тях пулсираше едно грамадно жълто-оранжево кълбо, което ту се издуваше встрани като мандарина, ту се източваше нагоре и заприличваше на круша. Студентът се вкамени на мястото си. Той не бе могъл да си представи фантастичното съществуване, но сега то изглеждаше точно такова, каквото бе им го описал и рисувал Ники. А момчето вече залиташе натам и виковете му сякаш също се спъваха в лунните камъни.

– Ну... Нумиии, въ... вътре ли си?

Едва не се блъсна при поредния си скок в нажежената кожа на

гигантското същество, но запази равновесие и я потупа, както се потупва по гърба стар приятел. Рече:

– Бате Сашо, ела, не се бой! – после нетърпеливо обходи своя скъп гост от космоса, за да види дали пиранското момиче не бе скочило отнякъде.

Студентът не посмя да дойде толкова близо до загадъчния Малогалоталотим.

– Тръгваме ли? – извика му Николай, убедил се, че Нуми не бе излязла. – Хайде!

– Накъде?

– Където ни заведе!

– Ники, бъди благоразумен! Не бива... – отвърна младият възпитател, но момчето възторжено го надвика:

– Той за мен е дошъл! Затова кацна точно тука! Сигурно Нуми го е пратила да ни свърже! Ела с мен, моля те! Той пак ще ни върне, ето, отука се влиза и така.

Ники полекичка забодеше шлема си, заедно със запаленото прожекторче в запомненото място. Искаше само да му покаже как става влизането, та да не се плаши, но чудотворната плът на Мало неудържимо го всмука в себе си.

Младият възпитател скочи напред като плувец, който иска да спаси давещ се, меката стена обаче го посрещна с еластичен удар и го хвърли далеч от себе си. После цялото кълбо лумна нагоре като гигантски пламък. След още секунда то се откъсна от лунната почва и се понесе към звездите.

На мястото му край падналия момък остана да зее голяма черна дупка. Но понеже Луната изобщо си е осеяна с подобни малки и големи кратери, едва ли някой щеше да открие в нея нещо по-особено.

11

ПОСЛАНИЕТО НА НУМИ. НОВА БЪРКОТИЯ ВЪВ ВРЕМЕТО. СЪСТОЯЛО ЛИ СЕ Е РАЗКАЗАНОТО ДО ТУК, ИЛИ НЕ

Щом се опомни от първата уплаха, след като Мало го всмука в себе си и веднага отлетя, Ники тръгна да търси своята приятелка, но не я откри. Пък и тя самата щеше да се покаже, ако беше вътре. Момчето дълго

очаква тя да скокне из някой тъмен ъгъл и радостно да се хвърли на гърба му. В окоето на Мало обаче то съзря едно апаратче, подобно на диктофона, който му дадоха учените в Лунния институт. Имаше и подобно стъкло за рисуване.

Много боязливо, за да не повреди нещо, Ники натисна първото от трите му копчета. Стъклото светна и през него, също като от прозорче, надникна главата на Нуми. Беше мъничка колкото снимка за паспорт, но си беше съвсем истинска. Можеше да я погледнеш дори отстрани, а и устничките ѝ замърдаха – пухкави и живи.

– Мили Ники! – казаха му те и тъжно се усмихнаха, когато повтори: – Мили Ники! Ако сега ти слушаш моите думи, значи аз ще съм вече при мама и татко, а добрият Мало ще те отвежда при твоите родители...

Ръцете на Ники така се разтрепераха, че едва удържаха скъпоценния апарат. И сякаш не някакво апаратче държаша те в шепата си, а самото пиранско момиче, най-милото от всички момичета във Вселената. Коего все така тъжно му разказваше:

– Мили Ники, на Пира аз не намерих никого от своите близки и се чувствах много самотна. Тогава моят истински мозък ми каза, че човекът трябва да живее само в своето си време, ако иска да бъде полезен. А сегашните пирански учени бяха открили някакви особени звезди, толкова големи и бързи, че въртят обратно времето около себе си. И ако човек би могъл да се завърти по някакъв начин заедно с тях, непременно ще попадне в миналото. Пиранци още не могат да правят това, защото нямат толкова бързи и мощни космолети, но щом научих за тези звезди, аз почнах да викам Мало, за да ме върне в някогашната Пира, щом не иска да бъдем заедно. И ето сега аз пътувам към дома, като непрекъснато моля добрия Мало, ако ти желаеш, също да те отведе при родителите ти. Защото, мили Ники, сигурно и те тъгуват за теб.

Тукашните учени знаят сега за Земята. Аз им предадох вашия език, те излъчиха призиви към нея и вече строят специални космолети, за да я търсят. Защото тук също искат Пира и Земята да се намерят, както се намерихме ние с теб. Мъчно ми е, че ние няма да присъстваме на тази среща, но е хубаво, че тя все пак ще се състои. А ти не ме забравяй, мили Ники, защото аз никога, никога няма да те забравя! Помниш ли онова място, където се образуваше новата звезда? Поглеждай понякога нататък и очите ни ще се срещнат там, и тя сигурно ще стане много, много красива звезда. Ти нали сам ѝ пожела край нея да се роди един по-хубав свят! Нека му помогнем с нашата мечта за него. Моят мозък още помни

как ти обичаше да се изразяваш, затова накрая ще ти кажа нещо по същия начин: Довиждане, мили Ники, и те целувам, пък ако ще цялата Вселена да се изприщи от целувката ми! Ние с теб сме си съвместими.

Весела беше шегата ѝ, но от вперените в него очички бликнаха няколко сълзи. Те сякаш капнаха върху дланта му и момчето ги усети на кожата си огнено горещи. Това, разбира се, не беше възможно, защото бе заснето на филм, а и ръцете му още се намираха в дебелия скафандрови ръкавици. Но Ники наистина ги усети.

Той гледеше разплаканото лице в шепата си и си мислеше, че изкуственият ѝ мозък не умееше да съчинява такива думи, че тя сама си ги е съчинила. А когато Нуми изчезна, той върна чрез другото копче записа и я накара отново да надникне през вълшебното прозорче. И чак след като повторно го опариха нейните сълзи, грижливо положи апарата на мястото му, за да не пострада, ако Мало минеше пак под пространството. Вярно, от Луната до Земята е близо, но кой ли я знае къде се намира тази звезда, която върти времето обратно!

В околото на Мало струеше празничната пъстрота на дъгоцветните ленти и гирлянди, в които бяха се превърнали звездите. Мало летеше вече с най-високата си скорост в звездния тунел. Ники пропълзя обратно до онова място, където в нещо като малък басейн се намираще хранителният разтвор на загадъчното същество. Бе се усетил много гладен, а в лунния скафандър нямаше хапчета, както в пиранския. Той остави шлема със запалено прожекторче на ръба на басейна, за да му свети и се разсъблече. Нагази предпазливо в гъстата каша, приседна на дъното. И почти веднага усети живителната ѝ топлина да прониква в тялото му. В тази каша имаше някакви чудодейни вещества, които се просмукваха през кожата и отиваха направо в кръвта. Но този път тя не го ободри, както по-рано, а още повече го натъжи. Бе си спомнил как Нуми го учеше да влиза тук, а той се срамуваше да се съблече пред нея. И как по-късно, след поредното им приключение, двамата се потапяха чак до шията в тази топла каша и весело обсъждаха преживяното. Дори видя под спуснатите си клепащи нежната и главица да плува край рамото му.

От мъката силно му се доспа. Ники се побоя да не заспи в басейна и излезе. Облече само мекия трикотажен анцуг, който му дадоха в лунния лагер, защото не му се влизаше в тежкия скафандър, и легна. А после вече не помнеше дали бе заспал, или пък Мало тъкмо тогава бе се гмурнал под пространството и ударът на преминаването бе го потопил в този шеметно дълъг сън, пълен с много преживелици.

В него момчето видя отново Сашо и Села, разговаря пак с майка

им, слезе повторно по въжената стълба в кратера при повредения лунолет, тичаше на ръце с цял куп чинии върху краката си и ръфаше с настървение лунни ябълки. После изпя песента за бялото зайче, което се загубило и преживя ужаса на самотата в страшната лунна тъмница. След това стените на Мало се загърчиха, сякаш в предсмъртни мъки, и той бягаше ту насам, ту нататък, за да не го смачкат. Но те не го смачкаха, а го изхвърлиха навън и Ники тупна върху нещо кораво.

Падането приличаше на падането му на Луната и все пак не беше същото. Незащитени от скафандър, лактите и коленете му писнаха от болка. Още ли сънуваше? Над него в нощното небе мъждукаха едва-едва няколко звездици. Небе с толкова малко звезди той отдавна не бе виждал. А и Мало като че ли го нямаше.

Наистина го нямаше! Отляво тъмнееха короните на най-обикновените дървета. Насреща му белезникаво светеше стената на дълга сграда, а самият той лежеше върху пясъка на някаква площадка между нея и дърветата. Всичко изглеждаше земно – и познато, и непознато, но земно. А и болката от падането беше отрезвяващо силна. Мало доста безцеремонно бе го изхвърлил от себе си. Ники се надигна от пясъка и треперливо си пое дъх. Въздухът миришеше на бензин и нагорещяван от дневното слънце асфалт. По пясъка заскърцаха стъпки. Не беше ли това пазачът на изложбата, който прогони Нуми и Мало в началото на тяхното общо пътешествие? Та нима тази изложба за научно и техническо творчество на младежта още продължаваше?...

Пазачът също го забеляза, но не се втурна войнствено към него както тогава, а подвикна отдалеч:

– Ей, ти кой си? – И явно се боеше.

Ники не знаеше какво да отвърне. Да си каже само името беше глупаво и той измърмори объркано:

– Амиии... аз току-що дойдох...

– Е па доста са подранил – засмя се пазачът, успокоил се от момчешкия му глас и вид. – Изложбата утре ще се открие, чак в десет.

– Как така утре? – стресна се Ники. – Коя изложба?

– Научната. Дето а правят младежите. Чух някакъв шум – разбъбри се пазачът и се приближи до момчето. Сигурно му бе доскучало да обикаля сам около изложбените палати. – Викам си, дали не избяга някой експонат. Щото вътре е пълно с разни изкуствени човеци. Роботи ли им викаха...

– Аз не съм изкуствен – рече Ники съвсем объркан от едно тревожно съмнение. Какво означаваше това, че изложбата щяла да се открие

чак утре?

– Виждам, че не си – пак се засмя пазачът. – Ама що щеш тука по туй време?

Ники го запита боязливо:

– Чичо, тука преди известно време не става ли едно произшествие? С едно такова грамадно космическо същество, на тиква приличаше, в едно мъничко момиче от друга цивилизация? Дето ти ги изгони от изложбата?

Пазачът напрегнато се взря в него, но думите му прозвучаха бащински меко:

– Хей, момче, какви тикви и цивилизации са те прихванали посред нощ? Да не бълнуваш, ей? Я си се прибери в къщи и да ти премерят температурата!

Ники изтръпна. Престарал ли се беше Мало да го върти около оная звезда, или нарочно бе го върнал в нощта преди да се открие изложбата? Преди той самият да дойде с Нуми на Земята, преди да се е състояло изобщо цялото им космическо пътешествие? Но възможно ли е това? И каква е тази чудовищна бъркотия във времето? Всичко било относително, ама чак пък толкова! Че дори и на Земята, където от край време си е имало едно добре подредено време и човек винаги е знаел кога и кое след кое се случва! Но щом Мало можа да го пренесе в бъдещето на Луната, защо наистина да не умееше и да се връща в миналото?...

Той чак сега осъзна истински, че и скафандърът не е на него. Извърлил ли го бе Мало, или бе го отнесъл със себе си, верен на закона, че не бивало да се обърват различните цивилизации?

– Какво търсиш? – запита го пазачът, защото Ники почти панически зашари с ръце я крака по пясъка, където бе лежал.

– Едно апаратче, мъничко, прилича на касетофон – отвърна му задъхано момчето.

Апаратчето на Нуми също го нямаше, не само лунният скафандър.

– Хайде, иди си – рече все така бащински пазачът. – Иди си сега да спиш и непременно да ти премерят температурата. Пък аз, ако намеря нещо, утре ще ти го дам. Като дойдеш за изложбата, обади ми се.

Ники се изправи, отчаяно отпусна ръце. Поне апаратчето, поне това хубаво апаратче да му бе оставил за спомен.

Пазачът тръгна да го изпроводи и втори път го запита какво търси пък сега, когато Ники внимателно огледа бетонната площадка пред главния вход. Николай не му отговори, защото и тук не откри никаква дупка – от ония, които Мало оставяше след себе си, изсмуквайки

силиция от почвата, за да възстанови енергията си. Та и как ще има такава дупка, щом Мало бе го върнал преди самият да бе идвал с Нуми на изложбата! Той само промълви едно още по-объркано „Лека нощ“.

– Лека нощ, юнак – рече му пазачът. – Пък по-кратко я карайте с тия ваши фантастики и техники, щото съвсем ще откачите!

Ще откача, съгласи се с него Ники, щом тръгна по познатите му улици на родния град, между познатите, нощно затъмнени магазини. Като нищо ще откача! Ами... тогава значи всичкото досега не е било, така ли? Не, не може да бъде! Къде ми е чантата, къде са моите дрехи? И откъде ще се вземе тоя анцуг на мене?...

Той стигна пред входа на дома им тъкмо когато оттам излизаше приведен, сякаш газеше в локва, неговият бодър прадядо. Той живееше недалеч от тях и често им идваше на гости.

– Дядо, дядо! – развика се момчето.

Старецът изправи гръб и също му се зарадва, но предпочете да си погълчи:

– Къде се дываш бе, калпазанино?

– В космоса бях, дядо!

Старецът се усмихна.

– Ти май доста честичко взе да ходиш там, момчето ми, но тоя път боят няма да ти се размине. Цял ден да не се обадиш! И на училище не си ходил, разправя майка ти! Тя проверила.

– Аз наистина бе, дядо, виж... – рече Ники и дръпна с два пръста анцуга от себе си, но се прекъсна и млъкна, разбрал, че не само в слабата нощна светлина, а изобщо тая лунна дреха почти не се различава от днешните.

– В своя дълг и не лек живот... – започна дядото точно така, както бе го имитирал правнукът му пред пиранското момиче – аз съм се убедил, че всяко момче обича да се пошляе на свобода някой и друг ден. И то си е съвсем законна работа, момчето ми. Лошото е, че майките много се тревожат тогава, много ги боли, ще знаеш! И аз на твоите години избягах веднъж... Е, вярно, не като тебе чак в космоса, в колибата на едно лозе се скрих...

– Но аз наистина бе, дядо! – прекъсна разказа му Ники вече през съзри.

– Наистина, разбира се – засмя се старецът. – Бягай сега горе да успокоиш майка си! И хич да не ти идва на ум да се сърдиш, ако изядеш един пердах! Заслужил си си го!

Момчето не се уплаши. Естествено бе един прадядо да не повярва в

приключение като неговото, но баща му беше умен и сговорчив човек. Той знаеше и за относителността на времето, и за всичко.

И Ники избърса сълзите си. Но не само храбро изкачваше той етаж подир етаж, със всяко стъпало ставаше в по-нетърпелив. Защото майка му можеше и да е сърдита, че го е нямало цял ден – той самият нали не бе я виждал сякаш цяла вечност! А тъкмо защото в безкрайната Вселена всичко е така относително, са възможни и подобни различия между хората: един да се мръщи, когато на другия му е радостно и хубаво. Втори да е преял до спукване, а на трети стомахът му да вие от глад, като на момчето, което вече надуваше сготвеното от майка му свинско със зеле. Четвърти да обича прясното зеле, докато петият предпочита киселото... И така нататък...

Но това са вече неща, които знае всеки от вас и без да се е скитал из космоса както нашият мил герой Ники Лудото.

ПОСЛЕСЛОВ КОГА И ЗАЩО СЕ ПИШАТ ПОСЛЕСЛОВИ. МОЖЕМ ЛИ ДА УЗНАЕМ КАКВО Е СТАНАЛО ПО- НАТАТЪК. И ИМАТ ЛИ КРАЙ ЧОВЕШКИТЕ ИСТОРИИ

Така завърши звездното пътешествие на Нуми и Ники. Той се прибра жив и здрав у дома си. Тя сигурно също е прегърнала близките си на Пира, защото Спасителя на живота Малогалоталотим никога не ще остави в беда човешките същества. Нали за него животът е най-скъпоценното нещо във Вселената! А така би трябвало да бъде и за хората. Крайно време е ние също да почнем да се отнасяме към живите същества както се отнася към тях чудесният Мало, та всичко на света да завършва щастливо. Само такава време няма да е относително.

Налага се обаче да добавим още няколко думи и ето че пак опираме до граматиката, както съвсем в началото на първата книга за Нуми и Ники. Трябва по-напред да си изясним какво е това послеслов.

Вгледаме ли се в думата, веднага забелязваме, че тя се състои от две части: ПОСЛЕ и СЛОВ. Първата половина е ясна, тя си е цяла думичка, но от втората някой е отхапал последната буква. Също както в океана на пустинната планета пред очите на Нуми и Ники сомо хапиенсите си отхапваха един другиму опашките. Не знаем защо го е направил – възможно е той пък да се храни с опашките на думите. Защото цялата дума е СЛОВО. Значи ПОСЛЕСЛОВЪТ е СЛОВО, което се произнася ПОСЛЕ.

Но какво представлява това ПОСЛЕ? Ако си сторил някоя пакост и баща ти, вместо да те набие, ти произнесе едно гневно или поучително слово, то ще бъде ли послеслов? Граматиката строго казва: не! Защото, ако всяко нещо, което казваме след нещо друго, бъде послеслов, цялата Земя ще оглушее от толкова послеслови.

Затова граматиката е заповядала послесловите да се пишат. И то не във всички книги, а само когато, след като книгата е свършила, на читателя му се прииска да прочете накрая още нещичко, пък на писателя се е до щяло да добави нещо към съшия този край. Но тези две желания непременно трябва да съвпадат. Иначе, ако книгата няма послеслов, а на читателя му се ще да научи повече за героите си, той ще остане

недоволен от автора. Ако ли пък тя вече му е омръзнала, но писателят настоява да му разказва още, читателят ще я захвърли с досада.

Излишен ли е този послеслов?

Авторът си мисли, че не е, защото направо чува как му подвикват по-любопитните читатели: Добре де, какво стана после? Яде ли бой Ники, повярваха ли му, като не само нямаше никакви доказателства, ами се върна без чанта и без учебници? И как завърши всичко... На тези въпроси няма да има отговор, защото вече се разбрахме, че караницата не е никакъв послеслов. Пък и за едно момче с прякора „Лудото“ няколко плесници нито са нещо необикновено, нито могат да представляват край на неговата история. А както във Вселената всичко е безкрайно и нещата само се превръщат от едно в друго, така и на Земята нищо няма окончателен край. То също само се превръща в нещо друго.

Поживеят например звездите няколко милиарда години, после, умирайки, избухнат и се превърнат в нови. Някои от тях учените наричат дори „свръхнови“. Нещо подобно се случи и с Ники Лудото. Не бихме казали, че той стана както звездите свръхнов, но най-неочаквано се преобрази в отличния и сериозен ученик Николай Лудогорски, решил твърдо да се посвети на изучаването на космоса. Когато баща му отбеляза веднъж тази негова промяна, Ники повтори същото, което бе казал и на Нуми:

– Нищо не променя тъй детето, както космосът и пубертетът.

Таткото се засмя, но не беше прав, разбира се. Навярно бе забравил оная странна възраст, когато момчето е хем още дете, хем вече е и мъж.

Тези обаче, които се намират сега в нея, знаят отлично колко особена е тя. Какво ли не ти хрумва тогава! Какви ли не съвсем противоположни, и разумни, и неразумни неща си готов да извършиш. Можеш, примерно казано, да надуваш балонната си дъвка, като внимаваш добре да не я спускаш, а същевременно да си мислиш за най-дълбоките тайни на живота. Можеш да си съчиниш дори цяло пътешествие из космоса, което за другите, естествено, ще звучи като детска измислица. Но можеш да си измислиш и едно момиче, което винаги да знае какво става в душата ти и винаги да те обича – това пък ще си е вече чисто мъжка история.

В подобен смут затъна отначало и нашият Николай. Вярно, там в бъдещето знаеха за неговите и на Нуми приключения, тук обаче никой не му вярваше, та скоро и на него самият започна да се струва, че всичко се е състояло само в собствената му фантазия. Защото всяко момче, което си е заслужило подобен прякор, непременно притежава и добра

фантазия. Но въпреки тази неувереност, той продължи да си тъгува за малката пиранка. А който от вас е тъгувал за някое изгубено в безкрая на живота момиче или момче, той помни колко болезнено сладка е такава тъга.

Много често Николай се заглеждаше вечер в онова място, за което бе му напомнила Нуми в своето послание. От Земята то, разбира се, не се виждаше, но нали в космоса непрекъснато и навсякъде избухваха нови звезди, той бе убеден, че накъдето и да погледнеш в небето, мечтите им ще се срещат и ще помагат на тези звезди да раждат около себе си само красиви светове.

А какво правеше в същото време Нуми ли?

Пред такъв въпрос всеки ще вдигне рамене. На Земята дори различните държави и континенти имат различно време, какво остава за различните цивилизации в космоса! А и от разказа на младия възпитател Александър научихме колко мъчителен би бил един разговор с нея, за това е по-добре да не го подхващаме.

Сигурно ще се намери някой да ни запита какво е станало и на Луната, след като Ники я напусна. На това също е невъзможно да се отговори, защото с бъдещето нещата са още по-объркани. Никой не може да ти каже какво е станало, преди сам да е пребивавал в него. Но щом вече е бил там, то не е никакво бъдеще, превърнало се е в минало. Отгоре на всичко, научим ли предварително за нещо как ще стане, то веднага престава да ни бъде и интересно.

Тъжно е, но е така. Разделят ли се двама души в този свят, трудно е да се срещнат отново. Може да им помогне само всемогъщият Мало. Той обаче сигурно настояваше да се спазва закона хората сами да търсят пътя си един към друг, та никога повече не слезе на Земята. Така единственият за нас, земните хора, малогалоталотим си остава наивна способност да мечтаем.

По-бързи и от него са нашите мечти. На тях дори не им е нужно да минават през звездните тунели или сякаш да умират под пространството за да влязат в далечните светове. Те мигновено, както си седим в час или се излежаваме в кревата, могат да ни отнесат чак в другия край на Вселената. Вярно, учените твърдят, че тя била безкрайна, но мечтите на човека също са безкрайни.

Тъкмо това правеше и Ники, когато му се поискваше да научи нещо за своята Нуми, за бате си Сашо, за палавата му сестричка Села или пък докъде е стигнал строежът на звездолета. По този начин той успя да види и как се срещнаха най-последно в неразделима братска прегръдка Земята

и Пира – там някъде, в още по-далечното бъдеще. А веднъж дори се озова на Пира пред един фантастичен паметник от злато и скъпоценни камъни. На него бе стъпило красиво нежно момиче в сребрист скафандър, а под краката му пишеше: „НУМИ, КОЯТО ПОМОГНА НА ХОРАТА ДА НАМЕРЯТ ПЪТЯ ЕДИН КЪМ ДРУГ“. Собствения си паметник на Земята той обаче не посмя да потърси, защото един бъдещ космонавт се тренира да бъде и скромен.

Ето, като него трябва да яхнат своите малогалоталотими и всички читатели, които искат да узнаят какво още ще се случи в тази безкрайна история. Тук авторът на книгата може да им помогне само като им пожелае едно тяхно си, весело и славно пътуване в бъдещето. А заради това пожелание, всъщност, той написа към нея и своя послеслов.

На добър час!

КРАЙ

© 1983 Любен Дилов

Сканиране, разпознаване и редакция: SecondShoe, 2008
Редакция: Mandor, 2008 (#)

Публикация:

Любен Дилов

До райската планета и назад

Другите приключения на Нуми и Ники

Научнофантастичен роман за деца

Първо издание

Рецензенти ЕМИЛ МАНОВ, ВАСИЛ РАЙКОВ

Редактор АСЕН МИЛЧЕВ

Художник ВЕНЕЛИН ВЪЛКАНОВ

Художествен редактор БОРИС БРАНКОВ

Технически редактор ПЕТЪР БАЛАВЕСОВ

Коректор МАЯ ХАЛАЧЕВА

Индекс № 11/9537726231/6354–4-83

Българска. Предадена за печат на 20.IX.1982 г. Подписана за печат на 20.II.1983 г.
Излязла от печат на 25.III.1983 г. Формат 1/16/70/100. Изд. коли 10.37. Печатни коли
8. УИК 9,31. Тираж 50115. Цена 1.09 лв.

Държавно издателство „Отечество“

Държавна печатница „Балкан“, София

c/o Jusautor, Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4836>]